C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison_Harry-Bill_galakticky_hrdina-01-Na_Planete_tisice_baru.PDB

PDB Name: Galakticky_hrdina_Bill-01
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bill, galaktický hrdina

KAPITOLA 1

Na plakátu na zdi čekárny Galaktického úřadu pro vyšetřování byla sedm stop dlouhá ještěrovitá příšera, které z tlamy nechutně vyčuhovala lidská ruka. Čingr byl obzvlášť odporný exemplář svého druhu. Měl jako břitva ostré šupiny, které se sadisticky blyštěly. Jeho drápy připomínaly nabroušené srpy. Z očí obludy vyzařovalo ďábelské zlo a sliny, smíšené s lidskou krví, jí odkapávaly na zelené tělo, svalnaté nohy a ocas. Odporné, hypnotizující zlo světélkovalo ve fasetových očích obludy. To zvíře vypadá jako hnusná ilustrace ze špatně natištěného čísla AC/DC sado— maso komiksu, pomyslel si seržant Bill z Figerinadonu II. Billovi se mnohem víc líbily Furvillovy komiksy.

ZABTE ČINGRA PRO KRIŠNU! hlásala trojrozměrná písmena, která se blyštěla a otáčela jako nějaká psychodelická ruleta.

Bill zamyšleně zíral na obludu a párátkem doloval ze zubů odpudivé zbytky ranního blafu, co vymáčkl z lodní kantýny.

„Dost působivý, co?" řekl muž za přepážkou. Podle nápisu na blikající jmenovce to byl Hervil Jogurtatoust. „To je nové provedení z císařovy osobní Kanceláře správných a použitelných informací." Ten chlapík byl typický kancelářský budižkničemu, malý, hloupý, neschopný, s jakousi vrozenou vadou, díky které vypadal jako krokodýl: zelená kůže, hrbolky, Špičaté zuby a jinak nic. V galaxii žilo mnoho mutantů. A dokud tam bude radioaktivní záření, mršení genů a povolení pro producenty Světa Hollywoodu rozmnožovat je ještě víc, mutanti budou existovat stále. Ale i to je dobře, protože tím je zajištěno dost lidí pro galaktický byrokratický aparát; a všichni ostatní parchanti s vhodným tělem se dají nahnat do armády, aby zaplatili dluhy císařovy dobré pověsti. A dokud mají kdesi za očima mozek a nezkratují informační spojení svým blaženým slintáním, mohou se šťourat a dloubat ve svých počítačových terminálech - a tak neustále budou nejdůležitějšími zakladači papírů. „Říká se, že pro ten snímek použili živýho Čingra. A taky opravdickou ruku. Byl z toho menší skandál, když tu ruku sežral a nemohli ji vrátit chlapíkovi, co jim ji půjčil. Jo jo, nemůžete věřit, že Čingr je takový, jakého si ho napískali... Vážně, je to podfuk..." Nešťastně zkoumal svůj párátek, který si vytáhl z vpadlé nosní dírky. Potom ho ale zase zastrčil zpátky, aby se mohl v nose podloubat důkladněji. „Hmmmmm. Co jsem tím chtěl říct?"

Bill si všiml, že asi jen jedna věc je na tomhle vzorku z katalogu Sears a Geekbuck normální. Naklonil se přes stůl a vycenil zuby v překrásném úsměvu výsadkáře galaktické armády. „Máš hezkou nohu, zelenáčku," řekl Bill.

„E?" Úřada se přestal dloubat v nose, nahnul se na židli a zuřivě mrkal.

„Řekl jsem, hezká noha. Nebo myslím, že by byla, kdybys ji neměl zastrčenou v botě. Vadilo by, kdybych se kouknul?"

„ No... pane vojáku..."

„Jmenuju se Bill, kámo. Výsadkář Bill." Bill se musel uklidnit, aby toho chlapíka nechytil pod krkem a nezačal ho škrtit dobře známým chvatem oblíbeným mezi instruktory bažantů. Jenže tohle nebyl výcvikový tábor, ale Billova nejoblíbenější hra — podivínská a úchylná varianta „nohové".

„Vojáku Bille. Slyšel jsem dobře? Vy chcete vidět moji nohu?"

„Jo. Mám slabost pro nohy. Říká se tomu podiatrickej syndrom. Zkráceně podofilie. A já mám s nohama taky menší problém. Je to neovladatelný. Začíná mě svědit malíček. Už to nevydržím. Grr."

Bill bez dalších okolků zvedl nohu, bosou ji plesknul na úředníkův stůl a nadšeně si drbal malíček. Ale ta noha! Bill měl na noze 12 prstů, zlaté nehty a místo kůže královský stuartovský tartan.

Chlapíkovi málem vypadly oči. Poklesla mu brada, ale nakonec zas dal čelisti s úctyhodným cvaknutím k sobě.

„U jurodivýho Jupiterova jogurtu! To je ale noha. Mohu být tak opovážlivý a zeptat se — jak se vám to stalo?"

„Řeknu ti, jak se to stalo. Úplně náhodou jsem si ustřelil originál na planetě jménem Veneria, tak se to stalo." Bill začal hledat ve své sebelítostivé paměti. „Víš, není jednoduchý to udělat."

„ Ale... ale... jestli mohu být tak smělý a zeptat se —" chlapík skučel, jako kdyby v posledním tažení sípal do polštáře — „ proč?"

„Jednoduchý. Byl to jedinej způsob, jak se dostat z ty planety. Museli mě vyexpedovat, protože neměli dost protéz. Nakonec mi jen dali novou nohu a poslali mě zpátky do služby. Aspoň že na jinou planetu."

„Tuhle nohu?" zeptal se Herv.

„Tuhle ne, blbečku, jinou. Mám tolik nohou, že by jich byly kilometry. Mám tolik nohou, že si připadám jako

podiatrická laboratoř. Mám tolik nohou..."

Chlapíček měl na tváři zvláštní, poděšený výraz. „Á, už to mám," uculil se. „Slyšel jsem o tom, že vy vojáci bejváte bez ženský společnosti zavřený celé roky v nějaký díře. To musí bejt někde vidět — a slyšel jsem, že taky často je.' Takže vy máte tu věc za nohou."

Bill se nahnul přes stůl a hrozivě se mračil. „Hele, pitomče. Tak ty říkáš, že jsem uchyl?"

„Ne, ne, vojáku Bille," blekotal úředník, který si najednou uvědomil, jak nebezpečně blízko má mohutné svaly, které nadouvaly Billovu uniformu. „Podívejte, jenom nejsem zvyklý, ehm, předvolaným ukazovat svoji nohu!" Chlápek nasadil smířlivý obličej, ale Bill se i tak chystal na jeho krk. Vyrušil ho řev z reproduktoru.

„Jogurtatoust! Ten voják, co tam řve jak smyslů zbavený, je ten, pro kterého jsem poslal?"

„Ano, pane!" odpověděl Herv a znepokojeně vzhlížel k Billovi.

„Jen se kouknu, jo? Přísahám, ani se nedotknu!"

„Co to tam vy dva děláte, hrajete si na doktora? Pošlete mi sem toho sráče!"

Domácí telefon se v salvě prskání s cvaknutím odmlčel.

„No tak, buď kámoš," řekl Bill. „Dám ti dáreček. Mám roztomilé mušle z Betelgeuze a spoustu chlastu. Jsou tvoje. Co takhle..."

„Ne. Ne, nic takového. Teda, pokud je to všecko, po čem toužíte, tak se podívejte a potom už sakra jděte dovnitř dřív, než přijdu o svůj blbej flek!" Úředník si rychle zul botu a pak i ponožku. Ukázal Billovi svoji světlounce zelenou nohu.

Bill zíral.

Byla to nejkrásnější noha, jakou kdy viděl.

Od krásně utvářené paty přes perfektní nárt až po upravené, růžově nalakované nehty — vypadala jako Michelangelova socha nebo Raffaelův anděl. I když byla zelená. Ve srovnání s ní vypadala Billova noha jako modernistická popelnice.

„Krásná noha," řekl Bill. „Díky!"

„A co ta vaše druhá? Není normální?"

Bill zavrtěl hlavou. „Plochá. Se zlámanými prsty. Samé kuří oko. Běžná noha vojáka. Kamaráde, obdivuji tvou nohu! " Zamáčkl slzu. „Tak, radši se půjdu podívat, co mi ten vypatlanec chce."

Bill vypjal hruď a napochodoval do hlavní kanceláře J. Edgara Insufledora, který byl výkonným ředitelem Oddělení protičingrové a bezpečnostní činnosti zaměřené na Kompop při GÚV.

Jakmile vpochodoval dovnitř, octl se přímo před ústím Howitzerova laserového děla. Zbraň přímo vyrůstala z psacího stolu výkonného ředitele. Stůl byl z šedé, nýtované oceli.

„Stůj! Nebo budeš na kousky!"

Bill zůstal stát. Zvedl ruce na znamení toho, že se vzdává a nemá žádné zbraně, přesně tak, jako kdyby si hrál s malým klukem. „To jsem já. Výsadkář Bill. Loajální Bill. Hlásím se na váš rozkaz, pane!"

„Určitě nejsi špión Čingrů?!" zavrčel hlas. Bill viděl jen prošedivělý předpisový sestřih, který brblal zpoza pancéřového stolu.

„Ne, pane. Měřím snad sedm stop a jsem zelený, pane?"

Bill z mnoha osobních setkání až moc dobře věděl, že Čingrové neměří sedm stop, ale sedm palců. Pocházejí totiž z planety s vysokou gravitací a jsou to silní hnusáci s malýma očičkama. Nebezpeční, prohnaní, vražd hráče pokeru. Ale věděl, že nejlepší je souhlasit s bláboly intergalaktické propagandy, která podle všeho je svými donašeči dostatečně zásobená informacemi.

„Kruci kušuj! Je to možný, takovýhle špehování. Pravda, když jsi sem přišel, podstoupil jsi detektorovou zkoušku inteligence. Neprošels. IQ máš pod hranicí chápání. Jsi příliš tupěj, než abys byl Čingr."

„Díky, pane," odpověděl Bill. Přešel na štěkavý vojenský způsob vyjadřování, který má v sobě úctu, respekt a tradiční hlubokou nenávist k nadřízeným.

„Výborně, Bille!" Laserové dělo se zřetelně sklonilo a Bill se hned cítil mnohem lépe. Muž se zvedl zpoza svého pancéřového krytu. Ukázalo se, že vypadá jako něco mezi prasetem bradavičnatým a hasicím přístrojem. Z koutku úst mu trčel doutník velikosti vesmírné lodi. „Uvažuješ, nebo uvažoval jsi někdy v tomto nebo v předchozích životech, nebo chtěl jsi někdy být, nebo přemýšlel bys o tom, že bys byl, nebo mohl někdy být, v některém ze svých budoucích životů v jiné dimenzi, řádným členem strany Kompop?"

Billovo husté obočí skoro srostlo. „To má být chyták, pane?"

Strana Kompop! Nebezpečí dobré četby!

Kompop měl své členy i na Figerinadonu II. Bill si mlhavě pamatoval, že když byl malý, byl Kompop při jedné armádní razii úplně zničen. Tohle si dokonce pamatoval moc dobře, protože maminka mu od té doby přestala kupovat malé višňové nanuky, jaké měl rád a taky proto, že našli pana Leona Trockého viset na náměstí za palce u nohou. To Billa rozesmutnilo, protože právě pan Trocký mu dával malé višňové nanuky a zasvětil ho do klasického období agitačně—propagačních komiksů a vlastně do myšlenky komiksu vůbec. Byla to opravdu ironie osudu, jak říkala paní Billová, protože pan Trocký se ve skutečnosti jmenoval Fred Jones a byl blázen do ruské historie a literatury „ale nikdy nebyl členem Kompopu. Bill se ve svém pozdějším, dospělém životě přesvědčil o tom, že vojáci Galaktické armády jsou trénováni v základním táboře, ne v zábavním táboře, a tak napřed věší a teprve potom se ptají. Bill reagoval na tuto událost tím, že se zeptal maminky, jestli má katechismus něco společného s láskou ke katům. Máma zamumlala cosi o „pitomých intelektuálech" a poté, když odstranila všechno, co by mohlo být výchovné nebo zastrašující, dovolila Billovi, aby si dál četl komiksy.

Kompop je zkratka Komunity populárního čtení a samozřejmě nemá nic společného s Intergalaktickou komunistickou stranou nebo se svatým Karlem Marxem. V podstatě se jedná o politicky téměř neutrální stranu, která vládu císaře

ohrožuje zhruba stejně jako jeho suchý záchod v nahrávací místnosti na Planetě vraků. Nicméně císařova vláda se dá charakterizovat jako totalitní a Komunistická strana se běžně používá jako historické strašidlo. Císařský Úřad pro paranoiu a dezinformaci se soustředil na nešťastnou stranu Komunity populárního čtení stejně jako na uran.

Tisíce nešťastných čtenářů se ocitly za mřížemi, protože četly nesprávné knihy. Byl zřízen speciální výbor, který prošel a roztřídil milióny knih na ty pro širokou veřejnost vhodné a na ty, které shledal neodpovídajícími, a proto je zakázal a jejich čtení bylo trestně stíháno. Ti, kdo neznají historii, jsou odsouzeni k jejímu přežvýkávání, což je parafrázovaný výrok filosofa Santayany. Císař by byl udělal lépe, kdyby čtenáře ignoroval. Pronásledování radikalizovalo stovky tisíc lidí, kteří se okamžitě stali revolucionáři, čehož se vrchnost bála. (Ačkoliv tito revolucionáři po namáhavém dni plném bombových útoků šli domů zalehnout k tlusté knize.) Tím bylo vytvořeno nebezpečí dobré četby, strana Kompop.

„Chyták? Samozřejmě že to není chyták, idiote!" Jak muž poskakoval a nadskakoval, doutník v koutku jeho úst dělal nemravné pohyby a sádlo na bocích a na břiše se mu pod bílou košilí s puntíkatou kravatou klepalo jako sulc.

„Ty si myslíš, že bych plejtval dechem?"

Bill udělal přesně to, co dělal pokaždé, když musel čelit úskalím byrokratického šimla.

„Podívejte se, já nikam nejdu. Plukovník mi rozkázal, abych se tady dneska, v jedenáct nula—nula, hlásil kvůli speciálnímu služebnímu úkolu. Vůbec nejsem členem Kompopu, jsem zdravej čtenář Aristokratických galaktických komiksů a tvrdších porno komiksů — pokud je seženu — a jsem na to hrdej. Takže, zatímco vy budete vyjmenovávat všechno, co po mně chcete, já si tady prostě sednu a vezmu si léky, které mi doktor nařídil brát každou hodinu.

Vytáhl láhev s medicínou, což ve skutečnosti byla láhev čistého rumu (i Bill byl natolik chytrý, že si do kanceláře GÚV nevzal vodku), odšrouboval uzávěr a vyzunkl dobře polovinu obsahu láhve. Nechal pusu dokořán a vydával dost hlasité zvuky.

Bill moc dobře věděl, že kdyby tohleto udělal v armádní kanceláři, bez otálení by ho protáhli vesmírem pod nejbližší nákladní lodí. Jenže tady nešlo o vojenskou záležitost, ale o problém GÚV, kterému ho jenom zapůjčili.

Místo toho, aby byl nešťastný, ředitel začal funět blahem. „Nemůžu tomu uvěřit! Ty jsi ten, kterého potřebuju!"

„Co? Chcete si taky cvaknout?" Bill mu nabídl láhev a sám cítil, jak mu příjemné pálení alkoholu otupuje smysly.

„Ehm... Ne, děkuju ti, vojáku Bille. A teď, když jsem si osvěžil paměť a všechno si v hlavě uspořádal, vzpomněl jsem si, proč jsi tady. Omlouvám se za ten výslech. Čéškový reflex. Když ne před Čingry, musím se mít na pozoru před pitomci z Kompopu. Bille, mám pro tebe velmi zvláštní úkol. Osud celého vesmíru spočívá v těchto význačných rukou. Nebo nějak tak. Posaď se, Bille, a dovol mi vypnout ten podělaný stroj. Přece teď nechceme usmažit našeho nejslibnějšího agenta, co?"

Bill dosedl, dal si další lok a pak zastrčil láhev zpátky do náprsní kapsy. Bylo by pro něj ovšem lepší, kdyby láhev zavřel, ještě než ji dal zpátky do kapsy, protože takhle se mu povedlo vylít si asi dvě deci vynikajícího rumu přímo do klína. Z mokrého fleku v rozkroku mu pomalu po chlupatých nohou stékaly mrazivé kapky.

Bill se otřásl a zašklebil se, ale podařilo se mu ovládnout se a neječet.

„Cha! Chá!" zasmál se ředitel a namířil na výsadkáře tlustý ukazováček. „Viděl jsem to!"

„Ehm, no, to tak..."

„Žádný omluvy nejsou potřeba, vojáku! Já sám pociťuji petite frisson, když pomyslím na vykonání zvláštního úkolu pro našeho slavného císaře."

Ovládnut patriotismem se ředitel GÚV otočil a zasalutoval tak, že zvedl napřaženou ruku směrem k císaři, jehož šilhavý obličej se třemi podbradky věrně vystihoval obraz visící na čestném místě na zdi přímo za ním. Císařův počítačový portrét (byl to ten samý císař, kterého Bill málem potkal, nebo přinejmenším se k němu v mládí dostal velmi blízko) automaticky odpověděl na pozdrav. Zasalutoval také. Jak tak zíral na portrét, pomyslel si Bill, že stojí za povšimnutí, protože na něm nesrovnali císařovy šilhavé oči. Je příjemné vědět, že i císař má problémy fyzického rázu. Zrovna když se Bill díval na šilhavý portrét, vypadalo to, že se císařovo pravé oko pohnulo, aby na Billa lépe vidělo. Ale samozřejmě, je to jenom obraz. Nebo ne? Samozřejmě, že je. Císař má příliš mnoho práce, než aby špehoval výsadkáře s nízkou hodností. Že ano? Paranoia je taky úplně přirozená, pomyslel si Bill. Ale doopravdy se hnulo!

„Jo, ehm, správně." Bill samozřejmě neměl ani zdání, co znamená frisson, ale nikdy se s důstojníky nehádal, ani se nesnažil je pochopit. „Na vykonání tohoto zvláštního úkolu, pane." Nechtěl se tam zdržovat příliš dlouho, protože si vylil svou zásobu alkoholu.

„Úkolu? Ach ano. Jistě. Ten úkol." J. Edgar Insufledor vyndal laserovou pistoli ze zásuvky, znovu si zapálil svůj strašný doutník a během této operace udělal díru do stropu. Bill viděl, že ve stropě je spousta stejných děr, takže předpokládal, že horní kancelář je buď prázdná, anebo ji GÚV používá jako své soukromé popraviště.

„Opravdu jednoduché, Bille. Planeta barů. Čingrové."

Vyprskl ta slova, jako kdyby vyplivoval ukousnutou špičku doutníku. „Propast neustávajících, průběžných časových smrští."

Billovi poklesla čelist. „Planeta barů," zajíkl se, „ře— řekl jste to? Planeta barů?" Neslyšel nic jiného, jen ta neuvěřitelně krásná slova.

„Neřekl jsem Planeta borů, neřekl jsem Planeta vorů, vojáku. Rozuměl jsi mi dobře. Planeta barů. Tam tě posílám. Zdá se, že jsou tam nějaké problémy. Tamní nepokoje na Transgalaktické seismické základně jsou časoprostorového typu a naši agenti si myslí, že by za tím vším docela dobře mohli bejt Čingrové. A pokud nejsou, tak určitě budou. Čingrové hledaj tajný klíč k času už celé roky, a víš proč, Bille?"

„Planeta barů!" Bill se zmohl jen na to, že její jméno opakoval jako modlitbu. „Planeta barů!" Planeta barů, samozřejmě, to jméno se mezi galaktickými vojáky rovnalo pohádce. Možná, že to byla pohádka. Ale žádný voják neměl nikdy šanci objevit pravdu, protože patřila ke zvláštním světům, kam vojáci nikdy nedostali povolení.

„Řeknu ti proč, Bille. Protože tihle Čingrové nám teď chtějí slídit nejen za zády, ale ta chamraď by chtěla slídit už včera. Proto!"

„Dobrovolník!" vykřikl Bill a nadšeně mával svou černou rukou. „Já jdu. Já jdu!"

„Tyhle Čingrové!" pěnil J.Edgar Insufledor. „Mým životním posláním je vyčistit svět od těch bohem prokletejch, pekelnejch a nesmírně protivnejch Čingrů."

Najednou se na Billově straně s třeskem rozletěly dveře. Díru přímo proti řediteli vyplňovalo několik párů zmítajících se ozbrojených pazourů a tvář gigantického ještěra, který cvakal silnými sukovitými čelistmi — nic jiného, než ukázkový exemplář Čingra z plakátu. Samozřejmě bez lidské ruky v tlamě. Podle všeho měl naposled něco v žaludku před hodně dlouhou dobou, a proto potřeboval čerstvé lidské maso. Počkat, pomyslel si Bill někde vzadu v mozku. Čingrové přece nejsou takhle velký. Jeho věčný nepřítel Čingr Bgr (který vstoupil do jeho života jako servilní rekrut Eager Beager) měřil jenom o kousek víc než sedm palců.

Jenomže není nijak jednoduché diskutovat se řvoucím nepřátelským ještěrem, který má ruce plné nožů a pistolí a jeho oči neslibují nic jiného než krutou smrt.

I když se naštěstí obrovský Čingr zaměřil na J.Edgara Insufledora, neměl Bill ani chvilku klidu. Výkonný ředitel byl v pohotovosti. „Pojď sem, ty hroudo vesmírného bláta! Pojď si pro to, planetární ostudo!" Vytasil repliku prehistorického starožitného samopalu typu G—man a namířil na útočící bestii.

„Sssežerrrrrru!" řval zdivočelý vesmírný netvor. Bill nikdy předtím neslyšel Čingra takhle zvláštně řvát. Slyšel Čingry nadávat řecky, svahilsky, rusky a samozřejmě v jejich chrčivé a syčivé mateřštině. Tenhle obludný exemplář ovšem řval vytrvale a přesvědčivě, takže si ho Bill pojmenoval jeho výkřikem. Nikdo nezpochybňuje moudrost rychlého útěku v tak nelidských podmínkách, jako byly tyto. Bill ihned viděl, kudy ven, ale bylo to ukvapené, protože cesta ven by ho přivedla přímo do palby samopalu. A tak místo odchodu skočil za masivní gauč.

„Zkus tohle, ty hnusná příšero!" hulákal J.E. Insufledor. Jakmile se k němu netvor přiblížil na vzdálenost jednoho yardu, začal střílet. Samopal zarachotil. Střely se jedna za druhou hlasitě zarývaly do zelené ještěrovy kůže a vytrhávaly z obludy kusy masa. Z Čingra stříkala krev jako ze zahradní fontány. Zůstal mu už jen jeden nůž. Krvelačně zařval a znovu zaútočil na ředitele. Nůž se míhal jako rozžhavený blesk.

Bill se bezmocně krčil za gaučem. Nevěděl sice, co se děje, ale byl si jistý, že je to podstatně horší než Denubianova tlukoucí křídla.

„Aha! Tak tobě chutná rozpálené olovo," tiše procedil mezi skřípajícími zuby výkonný ředitel, který nepřestal kouřit a doutník mu jako vykřičník stále trčel z koutku úst.

„Tak, si dej ještě trochu, Čingře!" J. E. Insufledor ustřelil obludě ruku s nožem a další dávku střel nasypal do prsou ještěra. Nestvůra se sesula k zemi jako pytel shnilých brambor, ale neustále křečovitě chňapala po své kořisti. Cvakající tlama se ředitele ještě nevzdala.

J.Edgar Insufledor odhodil stranou svůj Thomson. „To je práce pro Obchodníka se smrtí," řekl a usmívala se mu ústa i oči. Zpoza desky svého stolu vytáhl široký obouruční meč.

„Bezva, Čingře. Teď mi dovol, abych ti ukázal, jak pravý muž zachází s přitroublým nepřítelem."

J. Edgar vykročil vpřed a s nespoutanou zuřivostí rozsekl ještěrovu lebku.

Všude se rozstříkla zelená krev, skrápěla stěny a odvážně vykukujícímu Billovi cákla do očí. Zatímco si Bill protíral oči, Čingr ležel na koberci doslova rozsekán na malé slizké kousky. Jenom špička ocasu sebou zmítala jako přišlápnutý had.

„Bille!" hulákal J.Edgar Insufledor. V průběhu boje nějak přišel o horní knoflíček u košile, což odhalilo chomáč mužných chlupů na jeho hrudi. Majetnicky položil nohu na větší kus obludy. Vypadalo to, jako by pózoval ve stylu slavných lovců. „Menší šarvátka, co? Bylo od tebe rozumné, že ses schoval! Tyhle obludy jsou krkavčí matky!"

Bill se rozpačitě vynořil ze svého úkrytu. „Nemáte tady někde schovaný hlt whisky, že ne?"

„Neé. Neotírej se o personál. Zraňuje to mou ušlechtilou puritánskou krev. Ale právě pro tvoje chutě a nezvyklé záznamy ve služebních spisech tě GÚV potřebuje!"

Jogurtatoust strčil hlavu do kanceláře. „Ježíši. Díky Mithrovi, pane! Dostal jste ho! Ten vrahounský Čingr prostě vrazil dovnitř, odhodil mě stranou a šel přímo k vám!"

Mužík se otočil k Billovi a věnoval mu široký úsměv. Bill zrozpačitěl a zmohl se jen na škleb. „Přece jen, zase znovu, nastal ten den, kdy jste zachránil sebe a blaho celé galaxie!"

Ředitel zabrblal: „Všichni zpátky ke své práci. Jen sem pošlete pracovní četu, ať uklidí ten binec. A — jako obyčejně, nechte udělat z hlavy trofej, ano, Jogurtatouste? Tenhle kousek bude úžasný námět pro konverzaci při večeři!"

„Ano, pane!"

„A teď, Bille. Budeš vyslán na Planetu barů s kompletními instrukcemi, které ti budou chirurgicky zabudovány pod kůži na ušním lalůčku. Nicméně, i přesto si můžeš vychutnávat svoje drinky. Bylo rozhodnuto, že nejsi dostatečný — ehm — alkoholik, nebudu zbytečně plýtvat slovy, pro to, co potřebujeme." Insufledor si potáhl z doutníku a pak špičkou vyhrábl z ještěrovy krve skládací pouzdro a podal ho Billovi. „Tohle obsahuje informace o největším alkoholikovi, který stále slouží v Galaktické armádě. Bude tě doprovázet. První částí tvého úkolu bude ho najít, nechat ho střízlivět tak dlouho, až bude schopen přijímat instrukce, a potom ho přivést. Pak vás pošleme na Planetu barů, abyste tam prozkoumali tu velmi důležitou věc."

„Ano, pane," vyrazil ze sebe nadšeně Bill, kterému v hlavě tancovaly nespočetné láhve.

Nechtěl propást příležitost dostat se na Planetu barů. Byl to sen všech vojáků a jedna z nemnoha Billových ctižádostí.

„Jogurtatoust. Ukaž tomuhle skvělému vojákovi, kudy se jde ven. Jo, a hni sebou při shánění těch lidí na úklid. Řekni ochrance, že by měla líp hlídat. Teď za ně nemůžu pořád dělat jejich práci, nebo snad ano?"

„Ano, pane! Vojáku, byl byste prosím tak laskav a pomohl mi odtáhnout tuhle nechutnou věc z ředitelovy kanceláře, aby ho už dále neotravovala?"

Tajemník vzal jednu nohu a pomalu se sunul k další. Bill pokrčil rameny a svou silou značně přispěl k odklízení. Dveře ředitelovy kanceláře se s prásknutím zavřely. Čingrovy ruce zůstaly trčet v modernistické drátěné plastice pokryté rybářskými háčky. Bill škubl silněji. Čingrova noha, už takhle z poloviny rozpáraná a plná střelných ran, se rozpadla na změť kousků ještěřího masa, žil a drátů.

Dráty? Bill čekal, že jich tam bude půlka. Na tom ještěrovi bylo něco podezřelého.

„Nejlepší nápad, co kdy ředitel — a podnikový psycholog— měli. Chudák ředitel se každý den musí zabývat ohrožováním prosperity císařství, ale k tomu, aby někoho zabil, se vlastně nedostane. Jednou za čas mu strčíme dovnitř umělého kompopáka nebo Čingra, abychom ho udrželi ve střehu. Stařík to miluje! Pak mu dobrá nálada vydrží nejméně týden a někdy aspoň na chvíli upustí od tradičního bičování personálu!"

Bill mrsknul ještěrovou nohou na zem a utřel si ruce do kalhot. „Máš za úkol mě seznámit s podrobnostma o tom vojákovi, kterýho mám najít. Potom mě nasměruješ do nejbližší hospody. Už se celej třesu na tekutej oběd."

„Samozřejmě, seržante!" Předal Billovi pouzdro, které neustále podezíravě sledoval. „Vysílačka se značným rozsahem po celým vesmíru pro přísně tajný způsob předávání informací — kdybyste měl problémy nebo otázky. A mimochodem: nejlíp, když ji budete mít na stopu daleko od pusy, jo?"

Bill byl v pokušení mít svou stopu otisknutou někde úplně jinde, což by ho uspokojilo podstatně víc. Ale protože od této chvíle byl na dlouhou dobu závislý jen na zprávách od tohohle pitomce, rozhodl se, že bude lepší, když si podobné drobné projevy nadšení odpustí.

Odcházel se napít, jak si slíbil, a doufal, že cestou nepotká žádného umělého Čingra nebo kompopáka.

KAPITOLA 2

Bill byl úplně na vrcholu blaha..

Tedy ne přímo na vrcholu. Nebo ne úplně. Někde hluboko v jeho podvědomí stále zůstávalo cosi, co se sotva znatelně vynořovalo z hloubky smutků, asi jako když dubnové přeháňky, které už v sobě mají příslib jara, vylákají drobounké květní pupeny k rozkvětu.

Planeta barů!

Po všechny roky — které mu připadaly jako staletí — co sloužil v Galaktické armádě, v krutých bitkách a ještě horších podmínkách výcvikových táborů na obou stranách, když sloužil na zastrčených planetách a zapomenutých kosmických lodích, kde si tak maximálně mohl nechat zdát o sušenkách, odsouzený k bezútěšné existenci na tvrdých postelích, mezi natvrdlými hlavami a bez dobré pověsti... po všechny tyhle roky byl jakýkoliv náznak R a R ve službě přísně zakázán, a do skončení služby bylo stále hodně daleko. Vojákovou povinností bylo sloužit císaři dvacet čtyři a půl hodiny denně, tři sta šedesát šest dní v roce, což odpovídalo zkostnatělému galaktickému magoriánskému kalendáři, který byl jen z poloviny tak dlouhý jako kalendář gregoriánský. Jedinými radostmi v životě vojáka byly holky na ráno s dvojí pověstí na dvě minuty (holky na noc byly příliš drahé), pokuřování cigaret bez dehtu a bez nikotinu (vojáci mrhali čas tímhle pochybně příjemným zvykem v naději, že si tím zkrátí své utrpení), čtení komiksů (i když byly v salátovém vydání, správné smýšlení v nich bylo zesíleno až na samu hranici chápání, takže Čingrové a kompopáci v nich vždy představovali zlosyny) a samozřejmě chlast. I když i prosté radosti vojenského života byly čím dál tím menší a slabší. Holky byly staré a znuděné a ze svých úspor splácely kolečková křesla na elektrický pohon. Cigarety se dělaly z přesušených tabákových klacků. Ty z listů byly určeny pro důstojnický sbor. Komiksy nahrazovaly toaletní papír - což byl výraz nesmlouvavé literární kritiky.

A chlast...

Kdyby se ten chlast přirovnal ke štole, byla by to urážka všech kopáčů a uhelných dolů v celém známém vesmíru. Alkohol měl hnusnou příchuť průmyslově vyráběného ethylalkoholu, šeptalo se, že se dělá na Planetě funebráků, což by odpovídalo i tomu, jak byl fermentovaný.

Bill to dlouhou dobu nevěděl, až jednou, když při svých nesčetných dobrodružstvích ochutnal opravdové pivo, pravé révové víno a z velké části nesyntetickou whisky, gin a rum, tak se rozhodl zasvětit svůj život hledání planety, kde by mohl znovu a znovu vychutnávat plody nezfalšovaného alkoholu.

Jméno té planety, které znělo jako šepot ve tmě, bylo Planeta barů.

A Galaktický svaz ho vysílá právě tam.

Jen kdyby tak našel toho chlapíka, jehož složku dostal ve vanilkovém pouzdře. (Věděl zcela bezpečně, že pouzdro bylo z vanilkových, a ne z manilových vláken, protože jej v rámci svého tekutého oběda snědl.)

Jak bylo řečeno, voják, kterého měl Bill najít — seržant Hardtack Brandox junior — se tou dobou nacházel na téže planetě jako Bill, to jest na Planetě šuplíků, kde se nacházelo i hlavní středisko galaktického byrokratického aparátu. Bylo tam i centrum výroby dámského spodního prádla.

Přebrodil se hromadou červených tkaniček a splněných úkolů. Po křížovém vyptávání (nebudeme se zmiňovat o zastávkách v barech a na latrínách, kde se Bill pídil po Brandoxových slavných pijáckých zvycích a možná k nim přidal i dva vlastní) Bill zjistil, že útvar seržanta Brandoxe je na základně Zvonivého etheru.

„Pospěš si," zavrčel kapitán Desetdekáč a podezíravé se na Billa díval zpoza hromady úředních papírů. „Seržant Brandy? To je ale opilec. A jdeš moc pozdě, troubo. Měls tady bejt o den dřív. Byl právě převelen na Nějakou bohem zapomenutou planetu."

„Na jakou planetu?"

„Nějaká bohem zapomenutá planeta, blbečku, ty snad špatně slyšíš? To je její jméno. Tak se jí říká. Planeta smrti 69, abych byl přesnější. Jedna z několika set planet, kde probíhaj krvavý bitvy mezi lidma a Čingrama, jedna z nejohavnějších planet ve vesmíru. Ahuro Mazdo! Ať shnijou jejich nepřátelský zelený kosti!"

„No, možná byste ho mohl odvolat. Jsem tu úředně." Bill mu ukazoval identifikační náramek, kterým ho vybavil GÚV. Náramek se mu klinkal na zápěstí pod vysílačkou.

„Jsi nezmar, vojáku. Hrstka byrokratickejch pitomečků tady nic neznamená. Brandox už nasává na odpalovací rampě."

Kapitán zádumčivě pozoroval hodiny. Spokojený s tím, že stále ještě jdou, dál přezkoumával standardní vojenské hodiny s portrétem milovaného císaře. „Měli by startovat asi za dvě hodiny. Když hneš zadkem, mohl bys to stihnout," řekl kapitán a vycenil zuby v neskrývaně sadistickém úsměvu. „Nebo bys mohl letět s ním. Slyšel jsem, že Planeta smrti 69 je letos přímo jako dělaná pro sebevražedný služební poslání."

„Ne, dík. Mám pro co žít," bezmyšlenkovitě vyhrknul Bill.

Kapitán si ho podezíravě prohlédl. „Tady něco nehraje, vojáku. Předpokládá se, že umřeš při plnění povinností. Vracet se se štítem nebo na štítu. Tuhle blbost přece znáš."

„Ne, pane. Měl jsem na mysli ano, pane!" Bill si s hrůzou uvědomil, že málem vykecal, že je na cestě na Planetu barů — a to rozhodně nechtěl. Nejen proto, že jeho poslání bylo přísně tajné, ale i proto, že kapitán by ho patrně z upřímné závisti na místě zastřelil. „To byl jen výkřik z radosti nad tím, že vidím usmívající se tvář našeho drahého císaře na přepážce."

„Jo? Tak si ho, kamaráde, příště v těchhle místech nech pro sebe. Teď je pitomej přátelskej měsíc, kterej trávíme na Planetě šuplíků. Jasný?"

Bill se ušklíbl a předpisovým způsobem, jak nejlépe dovedl, ukázal dásně.

Zasalutoval oběma svýma pravýma rukama.

„Ano, pane!" A rychle vyběhl směrem k raketodromu, odkud měl startovat Brandox.

Na raketodrom Šťastných cest by to gazíkem trvalo okolo dvou hodin jízdy, ale Bill, který jel ozlomkrk a řídil téměř naslepo s tím, že cestou obětoval několik psů, koček, jednu malou starší paní a jednoho četaře, to stihl za něco málo přes hodinu a půl.

Bill — jako vždy, když dorazil k mohutným císařským raketodromům — při pohledu na královský majestát kosmických korábů, které hrdě čněly směrem k nebi, jednou nebo dvakrát obdivně vydechl. Stříbrné hlavice přídí vyzývaly k dobrodružství.

Jako obyčejně na něj poté, co musel absolvovat zevrubnou vstupní prohlídku na příslušném stanovišti, dolehla sklíčenost z páchnoucí a začouzené reality skutečného císařského raketodromu. Z prasklin na zemi se valil mastný kouř. Vzduch byl prosycený sirnými a benzínovými výpary. Začouzení mechanici, kteří zmateně jezdili kolem dokola v rozpadajících se služebních vozidlech, připomínali čerstvě vylíhlé mravenčí dělnice. Bylo tam asi dvacet kosmických lodí, co vypadaly jako pokroucené houby vyrůstající z jednoho podhoubí. Povrch lodí byl posetý dolíčky od mezihvězdného prachu a potřísněný výkaly ptáků z bezpočtu světů.

Otázka zněla, ve které z nich je Brandox.

Bill zastavil vojáka se šedivou kůží, který měl na brýlích desátnický proužek, a začal se vyptávat.

„Planeta smrti 69? To je fakt těžký. Máme tady asi tři lodě připravený k průletu atmosférou. Je obtížný je rozeznat od sebe." Bill si všiml, že desátník má na čele zřetelnou jizvu, která jasně vypovídala o tom, že prodělal fachotomii, a proto byl mimo. Pravděpodobně neustále dělal problémy nebo se pokusil o NA (něco jako NA, neboli Nedovolená Absence, v armádě neexistovalo, protože slovo „dovolená" bylo cizího původu a rozhodně v armádě nezdomácnělo). Fachotomie byla velmi podobná lobotomii. Zhruba polovina mozku byla při ní nahrazena počítačem, který pak svého ubohého nositele přidržoval při plnění povinností a zaručoval požadovaný směr jeho myšlení. Desátník toužebně vzdychl. „Kdybych tak mohl letět do vítězných bitev s nimi. Ale já jsem jen pěšák. Sloužím svému císaři v prachu a špíně. Ale jak řekl císař: Slouží mi i ti, kteří stojí a vyčkávají!"

„Vyčkávaj? Na co čekaj? Vypni to pseudoromantický blábolení a řekni mi, která loď to je!"

Desátník měl tupý pohled a jen se usmíval.

„Nevadí," řekl Bill. „Najdu si ji sám!"

Pro sebe si mumlal, že to přece nemůže být tak těžké.

Kosmické lodě, které se chystají k odletu, se od těch zbylých, neaktivovaných, značně liší. Třeba mají zavřené dveře. Dobrý nápad! A taky se otřásají jako sopka těsně před erupcí, vypouští páru a vůbec vypadají jako parní kotel před výbuchem.

Sakra, některé z nich opravdu bouchly a v tom okamžiku zabily všechno živé kolem, z nejbližšího okolí nepřežil nikdo. V minulosti, kdy se používal jaderný pohon, atomové výbuchy zničily celá města. Z toho důvodu bylo zakázáno používat jadernou energii při startu. Parní katapulty vystřelily loď do vzduchu a potom už začaly pracovat nosné rakety na chemické palivo. A když ty náhodou v atmosféře celkem decentně vybouchly, široko daleko nebyl žádný vysoký důstojník.

Billovi netrvalo moc dlouho najít tu nejnadějnější kosmickou loď. Uprostřed startovací rampy stála značně hlučná a smrdutá hromada plechu, která se otřásala jako čajník plný vroucí vody. Motory byly patrně upevňovány za značného spěchu a světlo z reflektorů zářilo rozptýleně kolem dokola. Můstek byl stále ještě přistaven, odpalovací zařízení zajištěné přídavnou pamětí a atomové hlavice byly také na svém místě. Z toho Bill usoudil, že do startu zbývá ještě několik málo minut.

„Hele kámo, s gazíkem sem v žádným případě nemůžeš, vjedeš přímo do Belzebuba!" řekl strážný, hromotlucký seržant s nějakými drobky na rameně. Byly to evidentně zbytky kukuřice od oběda, ale Bill neměl čas ani chuť tomu chlapíkovi vyprávět, jak blbě vypadá.

„Já nepřivážím auto, já..."

„Tak jdi do hajzlu. Už je tu čumilů dost. Jeď doprava, k odstaveným pomocným raketám, nebo doleva na vrakoviště zrezavělejch raket. Hni se!"

„Hele, tahle raketa letí na Nějakou bohem zapomenutou planetu?"

Seržant Vepřový na něj zíral, jako kdyby spadl z Měsíce. „No jasně že letí na nějakou bohem zapomenutou planetu, tam přece letí všechny!"

„Ne, to je její jméno! Nějaká bohem zapomenutá planeta."

„Hele, kámo, když ani neznáš jméno, tak ti nemůžu pomoct!"

Jeho hlas zanikal v hlasitém syčení unikající páry.

„Cože?" zeptal se Bill.

„Jak to vypadá s druhou baseballovou ligou?" zeptal se chlapík.

„Cože?"

„Kdo, po krátkým výpadku Imperialistů, vede ligu? Každej sportovně zaměřenej voják to ví, blbečku!" řekl a podezíravě na Billa zašilhal. „Nejsi náhodu špión Čingrů nebo něco takovýho?"

Bill se rozhodl, že ho neuškrtí. V úsměvu vycenil zuby a strčil mu pod desátnický nos pověřující dokumenty, kterými ho vybavil Galaktický úřad pro vyšetřování.

„Jéje. Z centra. Promiňte, excelence. Jak vám můžu posloužit?" optal se tlusťoch, který se náhle samou uctivostí třásl.

„Kam letí tahle raketa?"

„Planeta smrti 69, pane. Do Mlhoviny misionářských stanic."

„To je Nějaká bohem zapomenutá planeta!"

„Ano, pane. Samozřejmě, že je." Seržant energicky přikyvoval. „To je pravé peklo. Vojáci, kteří tam odletí, se nikdy nevrátí zpátky. Tedy živí. Proč vás tam GÚV posílá? Zvláštní poslání?"

Bill spolkl svoje rozladění. „Ne, já tam nepoletím. Potřebuju chlapa z tyhle rakety, kterýho tam vysílaj. Potřebujeme ho. Je na palubě důstojník jménem Brandox?"

Strážný se poradil s kapesním počítačem. „Jo. Tak tady je to. Brandox. Je na palubě. Ale zbývá nám jen pět minut do uzavření dveří. Nechcete přece, aby raketa odstartovala a dveře kolem ní vlály, nebo snad ano?"

„Ještě jeden vtípek a jsi po smrti. Okamžitě zastav všechny přípravy ke startu!"

„Nemůžu!" naříkal strážný, který se celý klepal strachy. „Když zastavím odpočítávání na některým z těch starožitnejch přístrojů, raketa vybouchne. Opatření na úsporu energie. Císařův výslovnej příkaz."

„Tak musím dovnitř a dostat toho chlapa ven dřív, než se zavřou dveře. Tak. Voják musí dělat to, co musí." Zejména dostat ven toho alkoholického důstojníka, aby mohli oba odletět na Planetu barů. Bill zaparkoval gazík (a přitom prozkoumal seržantovy nohy, což stálo 45 vteřin a výkřik bolesti) a potom rychle vylezl na rampu.

Belzebub byl ve vojenské hantýrce Jateční dopravník", tedy kosmická loď, kde jsou vojáci rozstrkáni do společných místností podle hodností — což Bill podle příšerného smradu poznal hned, jak tam strčil nos. Raketa sama o sobě začala létat před hodně dlouhou dobou a hodně času uplynulo nejen od jejího prvního letu, ale i od konce její záruční doby. Plášť měla pomačkaný, kabely neproudilo dost voltů a celou dobu se klepala jako ratlík v posledním tažení. Poté co se Bill propletl mezi spoustou visících kabelů a nepřipevněných drátů, praštil ho do nosu zatuchlý vzduch nevětraných vnitřních prostor. Výtahy byly natolik zrezavělé, že už nejezdily, a tak Bill musel vyšplhat nahoru po několika žebřících.

Nakonec se dostal do tmavé rozlehlé místnosti, která byla jen spoře osvětlena světélkováním z jádra rakety a několika svíčkami.

„Je tady seržant Brandox mladší?"

Nářek. Cinkání cínových pohárků, rachot nádobí, zápach plesnivého chleba a fazolí, řinčení pout. Ze stínu se vynořovaly nejasné postavy.

„Tak jsem tu správně," vydechl s nadějí Bill.

„To nejsem já!"

„Ani já ne!"

„Jsem si jistej, že ani já nejsem Brandox!" vrčivě mu odpovídali.

Sakra. Běží čas. Dveře tohohle krámu se chystaly každou chvíli zaklapnout a Bill bude v pasti uvnitř lodi letící na Planetu smrti 69 a nikdy se nevrátí!

„Tak kde je ten blb?"

„Je nahoře, ve zvlášť odporný části tyhle rakety. Je spolu s dalšíma pitomcema zavřenej na samotce!"

„Úžasný." Bill se nezabýval logikou společně sdílené samotky, nejen proto, že neměl čas, ale i proto, že tohle byl typický vojenský paradox. Po dalším žebříku se vyškrábal do skutečně nechutné části lodi, kde ale bylo víc světla, protože tam intenzivněji pronikalo radioaktivní záření z raketového jádra. Bill si pomyslel, že to ještě ujde. Později sice trochu zbělá, ale může se napatlat opalovacím krémem.

„Seržant Brandox," řval. „Mladší!"

„Hej, kámo," zahuhlal hlas. „Sem já! Co je?"

Bill se otočil. Naproti u zdi stála lidská troska s litrovou lahví čistého alkoholu v ruce. Měl červený nos a krví podlité oči, které vypadaly, že vůbec nemají bělmo — jen panenky a žilky. Billa ovanul smrad z chlastu. Poprvé za celý život byla Billovi vůně alkoholu protivná. Všechno tam strašně smrdělo.

„Cvakneš si?"

„Ne, teď ne. Podívej se na tohle." Bill mával pověřením od GÚV před jeho nevidomýma očima.

„Pojď, seržante. Musíme sebou hodit — ale rychle."

„Máš pravdu — ale musím si přinést svou flašku."

„Tak dělej. Proto tě chceme!"

Bill za sebou vlekl opilce, který smrděl jako zlevněná korala z palírny Chcíplého psa. Bill se zhluboka nadechl a

usoudil, že bude lepší si od toho ochmelky chvíli odpočinout, i přes to, že byl pro cestu na Planetu barů skutečně důležitý. Ale Brandox, udělal jeden vratký krok, pak se ozval vrzavý zvuk a Brandox se zřítil zpátky na zem.

„Brr," prohlásil. „Promiň. Malej problém," vyrazil ze sebe trhaně a ohmatával wolframovou obruč, kterou měl kolem hrudníku. Byl za ni přikován k přepážce řetězem z kalené oceli, což byl nejtvrdší známý kov. „Máš autogen?"

„Dvě minuty do uzavření dveří," zaskřehotal odporný hlas z tlampače.

Bill zaúpěl. Slabě trhnul řetězem, ale věděl, že to není to pravé, a byl si skálopevně jistý, že nemá čas shánět pilku na železo — a i kdyby ji našel, byla by mu platná asi jako paraple v dešti meteoritů.

„Je mi líto, Brandoxi. Vypadá to, že tu zůstaneš trčet. Jo a říká se, že na Nějaký bohem zapomenutý planetě jsou touhle dobou krásný západy slunce."

„Tak to doufám, že se tam dostanu, až se vrátím z Planety smrti 69," odpověděl Brandox. „ A taky doufám, že tam dělaj dobrou Margaritu."

Opilý seržant urychleně odvrávoral.

„Taky dobře," mumlal si Bill pro sebe, když hledal východ. „Nemusím tu nacucanou houbu vláčet na Planetu barů."

Bill si připravoval hlášení, že seržant Brandox je nevhodný pro plnění úkolů v rámci zvláštního poslání, když zjistil, že spadl žebřík.

Klestil si cestu tmou. Zoufale se snažil dostat se z tohohle vojenského pekla a najít cestu k východu. Bill byl tak rozčilený, že si nevšiml mohutného řetězu, který byl ve výši kotníků natažený nad podlahou. Zakopl o něj a rozplácnul se o zeď. Řetěz cvaknul. Ale jeho vycvičené vojenské reflexy (a tvrdá vojenská hlava) ho zachránily před bezvědomím. Hlavou narazil na nějaký kov. I když viděl trochu rozmazaně, rozhlížel se po východu, protože si byl neustále vědom toho, že když do dvou minut vystrčí ze dveří jen hlavu, jeho pozadí pocestuje na Planetu smrti 69.

A to je Nějaká bohem zapomenutá planeta, ať se na to díval, odkud chtěl.

Tady je to! Tudy vede cesta ven!

Najednou se před Billem vztyčilo cosi, co mu zablokovalo cestu k východu.

„Z cesty, idiote!" zařval Bill zuřivě. „Chci se dostat ven z těchhle necek!"

Z monstra se vyklubal chlupatý, fousatý a značně otrhaný chlap. „Pomalu, uhnu," zaburácel chlap hlubokým, zlověstným hlasem. „Kousek po kousku, centimetr po centimetru..." Chlap zvedl nohu, za kterou byl přikovaný starým, teď už prasklým řetězem. „Jsem volný! Nemůžu tomu uvěřit! Vysvobodil jsi mě! Byl jsem v téhle raketě přikovaný a zapomenutý celé roky. A ty jsi mě osvobodil! Jak ti jen mám poděkovat?"

„Stačí, když uhneš! Potřebuju slézt dolů tam po tom žebříku!"

V tlampači zachrastilo: „Minuta do zavření dveří. Další zastávka: Nějaká bohem zapomenutá planeta."

„To ne. To je Planeta smrti 69! Je tam smrt, jenom smrt!"

Chlap v zoufalství padl před Billem na kolena. „Prosím, dobrý muži! Prosím, vem mě s sebou!"

„Jdi mi z cesty!"

„Prosím, pane! Prozradím ti tajemství vesmíru. Znám smysl života!"

„Podívej, zabedněnče. Nemám zájem. Ani kdybys měl klíče od kapitánova lihovníku. Tahle loď za chvíli vzlítne a já nechci bejt na palubě!"

„Já nelžu!"

„Třicet vteřin do uzavření dveří... Poslední šance uzavřít letové pojištění. Pouze deset milionů bodů za hlavu. Dvacet devět vteřin..."

Bill začal panikařit. Rychle a tvrdě do chlapa vrazil. Otrhanec upadl na záda přímo přes cestu ven. Hrábl po otřásajícím se žebříku — a pak se i s ním zřítil dolů. Billa tím úplně odřízl od východu.

Bill jen otřeseně zíral.

„Dvacet pět vteřin. Polibte si svoje vojenský zadky na rozloučenou," skřípavě se linulo z tlampače.

Teď byl Bill v ještě horší kaši než předtím, ale dobře věděl, co se má ve vyloženě krizových situacích dělat.

Žádná panika, která ničí mozek!

Nemyslet na bezprostřední nebezpečí, přemýšlet třeba o tom, jak se dostal z Venerie. Bill zaječel a po hlavě skočil dolů.

Překvapivě měkce přistál.

„Jů," zařval někdo. „Je", přidal se k němu druhý. „Hej, kámo. Tys nám chtěl zdrhnout. Naše ubytování není tak strašný, ležíme na tlustý matraci!"

Naštěstí Bill přistál na obyčejné vojenské matraci plné obyčejných vojáků.

Chtěl se ohradit proti slovu „tlustá", ale tlampač všem nelítostně připomínal, že zbývá deset — ne, devět vteřin do uzavření východů.

Bill se škrábal pryč z matrace a cestou šlapal po obličejích a různých končetinách vojáků.

„Hej kámo, proč sebou tak meleš?"

„Jo, jsme všichni na jedny lodi!"

Bill rozdal několik bodyčeků a vymotal se ze změti těl. Sápal se směrem k matnému světélku, které znamenalo východ.

„Čtyři vteřiny. Dvě vteřiny."

„Hej, počkejte chvilku," ječel. „Zapomněli jste na trojku!"

„Trojku?" zeptal se hlas v tlampači. „Fakt jsem zapomněl říct tři, Madge? Mohl bych přísahat, že jsem to ohlásil. Tak. Tři vteřiny. Jedna vteřina."

„A co dvě vteřiny?" zaskučel Bill.

„Do hajzlu. Řekl jsem dvojku! Podívej, kámo, nechceš snad, abych ti dělal ozvěnu? Ale klidně můžu, víš. Máme na to přístroje!"

Východ byl přímo před Billem.

Dveře se začaly zavírat. Bill si vzpomněl na příšernou džungli, pot, strach a bolest, když si prostřelil nohu, aby se dostal z té poslední planety smrti, na které se octnul. Poháněný tou představou, proskočil zavírajícími se dveřmi v posledním možném zlomku vteřiny.

Kutálel se dolů po rampě, funěl a nadával. Zastavil se až o dva páry nohou. Jeden pár nohou byl obutý a druhý bosý, smrdutý a neuvěřitelně odporný.

„Hej, chlape," řekl strážný. „Tenhle chlap je Brandox?"

Bill už měl na jazyku: Sakra, není, ale zastavily ho neuvěřitelně jasné oči, které si ho prohlížely zpod huňatého obočí. Už už chtěl říct: Sakra, ne, protože byl značně rozčilený z nedávného těsného úniku. Nevěděl, čím to bylo - možná náhlý záblesk soucitu, který vyšlehl odněkud ze zastrčené, mikroskopické části vědomí. Soucit, zastrčený v zaprášeném koutě jeho mozku z doby ještě před tím, než se dal k armádě, ho zastavil. Nebo to bylo jen pálení žáhy.

„Jo. To je on. Jde se mnou!"

„Dobře, radím vám, abyste nasedli do gazíku a zmizeli odtud, protože ten krám se bude zvedat nahoru výbuchem, kterej spálí na škvarek všechno živý na kilometry kolem."

Potom odtamtud strážný vyběhl jako o život. Což taky něco znamenalo.

Chlápek, kterého Bill nečekaně zachránil, se zalykal štěstím a drápal se na zadní sedadlo gazíku. Bill nabručeně zasedl na řidičovo místo a nažhavil motor. „Nevím, proč to dělám. To opravdu nevím," brblal, zatímco ujížděl pryč.

„Nebudeš toho litovat, Bille. To ti slibuju," prohlásil chlap. Teď mluvil podstatně srozumitelněji. A jeho hlas zněl příjemně. Přátelsky.

Za několik vteřin Bill ucítil žár vzlétající rakety. Plameny spálily všechno kolem dokola a gazík sebou škubl. Bill jel dál a poslouchal, jak Belzebub odlétá pryč a proráží si cestu atmosférou ke svému příšernému cíli.

Když si myslel, že jsou v bezpečí, Bill zastavil a otočil se ke svému pasažérovi. „Fajn, blboune. Už jsi na místě. Radši bych..."

Zadní sedadlo bylo prázdné.

Chlap byl skutečně pryč.

Bill pokrčil rameny. Rozklepala ho třesavka. Kam ten chlap šel?

Záchvěv pověrčivého strachu mu naježil krátké vlasy na krku a taky mu roztřásl tlusté střevo. Duch vojáka z minulosti. Schoulil se do klubíčka k pedálům.

KAPITOLA 3

„Výsadkáři Bille?"

Bill se zničeně podíval nahoru a všechno viděl jako skrz brýle z pivních láhví.

„Vojáku Bille? Vidíš mě? Zřetelně?"

Bill si uvědomil, že opravdu má pivní brýle, protože nasává v baru ve vesmírném přístavu. Všechno tam bylo potemnělé, útulné a měkké, tak jak to ve správném baru má být. Až na to, že ho bolely oči, protože ležel hlavou dolů na hrdlech pivních láhví. Shrábnul je, s mlaskáním a pleskáním třepal hlavou a zamračeně se rozhlížel kolem sebe. V baru bylo jen pár dalších zákazníků. Dva z nich, podle dobré armádní tradice, leželi na podlaze v loužích likérů.

„Cožeseděje?" zeptal se Bill.

„Podívej se na svoje dvoukanálový super rádio, idiote," důrazně řekl hlas, který se linul přímo z jeho zápěstí. Bill si přístroj zamračeně prohlížel. Všiml si, že z přístroje na něj obviňujícně zírá ošklivý obličej J.Edgara Insufledora. „Poslouchej, Bille. Rozhodli jsme se, že tvůj nezdar při hledání seržanta Brandoxe nám jen a jen prospěl. Dospěli jsme k nezvratnému závěru, že krycím alkoholikem budeš ty. Zdá se, že pro to máš vrozenej talent."

Bill se sice snažil odpovědět, ale zmohl se jen na krkání doprovázené škytavkou.

„Skvěle. Vidím, že už se opravdu tvrdě připravuješ. Nicméně, rozhodli jsme se, že za těchto okolností budeš potřebovat pomocného agenta. Je to jeden z našich nejlepších. Teď právě sedí přímo vedle tebe. Jmenuje se Elliot Methadrine, je to G—man. Elliote, řekni nazdar svému novému spolupracovníkovi a ukaž mu, jak upřímní a přátelští umí být císařovi G—mani."

Stojící muž se otočil a přátelsky napřáhl ruku. „Gé. Jsem rád, že jsem tě poznal, výsadkáři Bille. Gé - bude to skvělá výprava, že? Planeta barů! Vsadím se, že se mi tam povede nějaký husarský kousek. Chachá!" Bill zděšeně krčil čelo a zároveň mrkal, aby si vylepšil pivními láhvemi rozostřený zrak. Gé. Kde jen už ten výraz předtím slyšel? A slyšel ho vůbec někdy předtím? Možná že právě proto se jim říká G—mani. Bill se stále ještě při zmínce o cestě na Planetu barů klepal vzrušením. Stejně tak si se záchvěvem hrůzy uvědomoval, že z Belzebuba unikl jen o vlásek. A tak celý rozklepaný nejistě vstal a potřásl nabízenou rukou.

Elliot Methadrine byl čerstvě oholen, blond vlasy měl ulízané a sčesané dozadu, oči nebesky modré a celkově byl od pohledu tak čistý a zdravý, že nikdy neměl v pupíku smítko. Na sobě měl čerstvě vypraný pepita oblek a solidní nebesky modrou kravatu — barvou mohla soupeřit s jeho očima — přidržovanou zlatou sponou.

„Bleblbi," vyrazil ze sebe Bill, protože se jeho mluvidla ještě nevzpamatovala.

„Gé. Načisto zničíme ty mizerný Čingry, tak je to, správný vojáku Bille!" Elliotovi Methadrinovi samým nadšením až nadskakovala hlava. „To uvidíš. Spolu budeme špičkový komando. Doufám, že tě operace ušního lalůčku příliš nebolela a nevyčerpala."

Teď, když na to obrátil pozornost, Bill zjistil, že ho bolí ucho. Nebo možná se jen rozplynul alkoholický opar a jeho nervový systém začal opět fungovat. Billovi začalo škubat v zarudlém, opuchlém uchu. Navíc ho taky nesmírně bolela hlava. Objednal si aspirin, dávku vitamínů, prášek na vystřízlivění a pivo. Aspirin a vitamíny nasypal do piva, zatřásl s tím a všechno to dychtivě vypil.

„Brrr," vyjekl Bill, když mu směs explodovala v žaludku a po celém těle se mu rozběhly vlny. Okamžitě měl čistou

hlavu. Vystřízlivěl. To nenáviděl. Podobizna jeho šéfa na zápěstí zase začala mluvit. „Je to vynikající vidět vás společně pracovat. Jako obvykle musím vyřídit něco neodkladného, takže se musíte spolu seznámit sami. Bille, všechny instrukce máš v uchu. A jestli se vám cestou podaří zabít nějakého kompopáckého rozvraceče, tím líp! Konec!"

„Gé —že je pan J. E. Insufledor vůbec ten nejlepší šéf?"

„Elliote, kup mi další drink, A sám si dej taky jeden. Mohli bysme se taky spolu seznámit, co?"

„Jo, jasně, hádám. Číšníku — pro kamaráda totéž ještě jednou—

„Šílíš po vitamínech?" zeptal se barman.

„Ne, blbečku. Teď jsem střízlivěj, takže zpátky k chlastu. Velký pivo s panákem whisky."

„A já si dám zázvorové pivo! Miluju zázvor!"

„No počkat! Posílají mě na Planetu barů s abstinentem. Co to budu krýt, pro Krišnovy rány?"

„Je - gé -- já piju, Bille. Vážně, říká se, že mám opravdu děr—nohu!"

„Tíms chtěl říct dutou nohu. Jak je možný, že se se mnou nechceš napít? Když se chtěj dva chlapi vzájemně důkladně poznat, musí spolu vypít pár skleniček. A tím nemyslím skleniček limonády!"

„Gé," přikyvoval Elliot, jako kdyby Bill řekl něco hlubokomyslného a moudrého. „Fajn. Dám si pivo."

„Tak. To je lepší. Musíme se vzájemně seznámit. Řeknu ti svůj životní příběh. Narodil jsem se. Když jsem vyrostl, tak mě chlapík jménem Drang Přejusismrt, který měl takovýhle sanice, podvodem vlákal do armády!" Zkusmo palcem cvrnknul o vyčnívající zub. Znělo to jako vidlička rezonující tónem bis.

„Prošel jsem peklem tam a zpátky, rozlil jsem spoustu piva, zlomil jsem několik srdcí a srazil několik hlav a je mi mě nesmírně líto. A umřu. Nejspíš brzo, ale doufám, že to nebude dřív, než splním tenhle úkol. A co ty?"

„Gé — to je ale patriotismus. To je drsná filosofie! Jsi opravdu tvrdej chlap! Všichni si z tebe můžeme vzít příklad!"

Billa zase pojalo podezření. Ten hejkal mluví jako starej lampasák. Ale barman mu dolil a to ho zmátlo. Bill se uvolnil a zhluboka se napil.

„Tak do toho, řekni mi svůj příběh, parťáku!"

„Jasně," odpověděl a rukávem si utřel pěnu z úst. „Není moc co povídat. Ale dám se do toho!"

Podle toho, co Elliot vykládal, se narodil proto, aby se stal G—manem. Samozřejmě se narodil na jedné z G— planet, která obíhá kolem slunce, jemuž se říká G—svist. V době pro lidstvo netypického míru byly G—světy kolonizovány právníky, vládními úředníky a agenty tajných služeb předcísařského období. Vzhledem k tomu, že tou dobou, co se týče násilného udržování míru, neměli nic moc na práci, právníci emigrovali do už kolonizovaných světů. Planety pak byly záhy osídleny rasisty, volnomyšlenkáři a proto — fašisty, co tam uprchlí před spravedlností. Vyhlásili vlastní právní řád, kterým většinu činností na planetě postavili mimo zákon, tedy kromě prodeje zbraní. Velmi záhy si začali silou — co možná nejbrutálněji a za co největšího krveprolití - vynucovat dodržování nových pořádků. Když přišli G—mani, na první pohled tam zuřila válka. Jakmile desperáti začali prohrávat, tak začali importovat kriminální živly, mafiány a distributory drog, aby jim pomohli G— many porazit. Import byl okamžitě podpořen i právními opatřeními. Jeden schopný podnikatel zavedl zvláštní dokumentární kanál v galaktické kabelové televizi pro vysílání přímého přenosu z G—světů, který se okamžitě stal nejsledovanější stanicí. Šlo to až tak daleko, že se soupeřilo o záběry z nejzdařilejších akcí, a najednou prásk. Byl vyhlášen galaktický mír. Císařství vzniklo, aby byl obnoven mír, a to i za použití síly, kdyby to bylo potřeba. Měli být zachráněni, i kdyby přitom měli být zničeni. To už znělo povědomě. Záhy se lidé ze všech světů začali znova mezi sebou střílet a mlátit, což bylo završeno restaurací císařství jednou provždy a pro všechny. Poté co byl nastolen mír, byli generálové a admirálové čím dál tím neklidnější. Proto s otevřenou náručí přivítali ohrožení Čingry, které jim přišlo náramně vhod. Samozřejmě že nešlo o ohrožení v pravém slova smyslu, protože Čingři o válce nikdy neslyšeli. Stačila malá, obratně vedená propaganda — a válka byla tady! Teď mohli generálové věnovat veškerou svou energii na zničení nepřítele a vzájemně si rozdávat medaile.

Elliot Methadrine pocházel z dlouhé linie G—manů zaměřených na vynucování prohibice na G—planetách, ale kromě toho jeho rodina vlastnila vinařské závody, palírny a pivovary. (Odtud tedy Elliotova shovívavost k alkoholu.) Byl vycvičen na akademii G—planety jako specialista na výbušniny, laserové a palné zbraně, ovládal deset druhů bojového umění a uměl připravit smažený toufu—burgr. Mezi jeho koníčky se řadilo pozorování ptáků, pletení a sbírání Nedotknutelných komiksů (hinduistické publikace, jeden z mála druhů povolených nábožensky zaměřených komiksů), dále jeden víkend v měsíci pracoval jako kat v Záložním spolku popravčích a pomáhal svým sestřenicím vystudovat právnickou školu.

Bill skloněný nad pivem poslouchal všechny ty kecy s obrovským nezájmem. Tou dobou už měli v sobě několik drinků. Bill se viditelně klátil na židli, ale Elliot neustále vypadal svěže a čile bez ohledu na to, že se neustále naléval poměrně silným pitím.

„Fajn. Zní to dobře," prohlásil Bill. „Teď mi řekni nějaký vtip."

„Gé— vtip? Proč vtip, vojáku Bille?"

„Potřebuju se smát, proto."

„Aha. Fajn. Nech mě si to rozmyslet. Už to mám, znám jeden dobrej vtip." Elliot se zhluboka napil. „Chlápek šel k doktorovi, protože mu nebylo dobře. Doktor mu udělal několik vyšetření. Chlápek se zeptal: Tak co mi je, doktore? Doktor odpověděl: Špatné zprávy, máte galaktickou formu AIDS, svrab z Venuše a sluneční lepru. Chlápek se zeptal: A co mám dělat, doktore? -- Tak za prvé vám předepíšu pizzovou, tortillovou a palačinkovou dietu. Proč zrovna tuhle dietu, doktore? Protože to jsou jediný věci, který se daj prostrčit pode dveřma!"

Bill vybuchl smíchy. Praštil s půllitrem o výčepní pult a poplácal Elliota po zádech. „To je skvělý! To je hnusný! Miluju to! To je přesně můj oblíbenej vojenskej kameňák!"

„Gé — sem rád, že se ti líbí, Bille."

„Tak co bys řek tomu, že to ještě pořádně roztočíme, než budem muset vyrazit?!"

„Nechceš si zapnout implantát v uchu, Bille?"

„A proč? Dobrovolně poslouchat rozkazy, když nemusím? Máš se ještě moc co učit. Jestli musíme, poslechnem si je zejtra ráno. Co bys řek flámu do rána? Dáme si tady pár skleniček a možná zajdem do EM, jestli budou mít otevříno."

„Gé — Bille. To zní skvěle. Co je to EM?" Uf, pomyslel si Bill v zajetí alkoholového opojení. Tenhle chlápek je vážně fajn. I když je neuvěřitelně pitomej. Ale bylo v něm něco, co Billa trápilo... vypadalo to, že je do všeho příliš hrr. Jako nějaký prchající malý ještěr.

Ale, gé, pomyslel si Bill, na druhou stranu je tenhle Elliot Methadrine dobrej kámoš. Dobře se s ním pije.

KAPITOLA 4

Po příchodu na palubu Hvězdného uzenáče, což byla slušná loď třídy MK — mezihvězdný křižník — Bill s Elliotem dostali lístky, které pro ně byly rezervovány. I když vojákům bylo dovoleno cestovat pouze třetí třídou, Bill si pohrával se stříbrnou napodobeninou barmanského náčiní důstojnického baru, kterou mu věnoval Elliot. Důstojnický převlek byl sice jen dočasný, ale i přes to stoupl Billovi do hlavy. Odmítal pomoc, krčil nos, předstíral zženštilý přízvuk a vůbec dělal všechno, o čem věděl, že dělají důstojníci. Na cestě vesmírem jim bylo dobře a Bill si užíval každou další vteřinu své nové existence, kdy nemusel poklonkovat — když ho zničehonic přepadl úkladný vrah, který v ruce třímal nejstrašnější zbraň, jakou kdy Bill viděl.

Pár vteřin předtím Bill balancoval na konci skokanského prkna. Měl na sobě svítivé růžovozelené plavky, v ruce držel plechovku piva a odhadoval vzdálenost, která ho dělila od opalizující hladiny bazénu. Prostředek těla měl už silně zarudlý od toho, jak se pokoušel skočit šipku. Byl rozhodnutý, že tentokrát se mu už skok musí podařit, i kdyby se měl přitom zabít.

„Co myslíš, Elliote? Před skokem si mám stoupnout kousek dozadu, nebo se mám odrazit až ze samé špičky prkna?"

Elliot se na něj z lehátka pozorně podíval, nějakou chvíli mu trvalo, než spočítal rovnici dopadu, usrkl si aldebaranského a prohlásil: „Přemýšlím o tom, co děláš, Bille. A - gé — možná by ses zamyslet nad tím, že zahodíš plechovku s pivem. Mám ten dojem, že ti narušuje rovnováhu."

„Jo," odpověděl Bill. Dopil pivo a zmačkal plechovku a hodil ji po Elliotovi. „Dobrej nápad, Elliote., Mimochodem, chci se tě na něco důležitýho zeptat... proč pořád říkáš gé?"

Billa už to začalo štvát. Ne proto, že by měl něco proti slovu gé — v podstatě se mu zdálo roztomilé. Ne. To, co ho štvalo, byl Eager Beager v táboře Lva Trockého, který v jednom kuse říkal gé. Časem se přišlo na to, že je vlastně Čingr Bgr, a pokaždé, když měl Bill nějaký malér, tak slyšel jeho gé. Bgr při svém převleku za Eagera Beagera používal humanoidního robota, kterého ovládal pomocí řídícího centra v mozkovně, protože sám byl jen sedm palců velký.

Bill začínal být podezřívavý. Požádal Elliota, aby si s ním šel zaplavat do lodního bazénu, a pokud by se Elliot odmítl namočit, tak by bylo jasné, že je robot. Ale Elliot se z koupele nějak vykroutil i přes to, že měl na sobě slušivé plavky.

Bill s Elliotem se podle příkazů z implantátu v Billově uchu ubytovali v kajutě výletní lodi Hvězdný uzenáč, což byla původně loď sloužící jako kontejner na odpad, kterou společnost Nechutná zábava přestavěla do podoby ledovce. (Propagační slogan hlásal: Vrcholná pohoda — pohoda na špičce.) Loď byla přecpaná důstojníky s jejich paničkami, přítelkyněmi, děvkami — a v mnoha případech s sebou měli oficíři přítele — loď byla konec konců určena k radovánkám. Jídlo bylo hnusné stejně jako zábava, což ovšem nevadilo, protože převážná část hostů byla stejně většinu času zpitá pod obraz. Trénovali si ledviny a játra na Planetu barů. Všechno to bylo pěkně odporné, ale Bill si myslel, že je v ráji. Což ovšem nemálo vypovídá o jeho žebříčku hodnot. Teď zrovna čekal na odpověď na svou velmi důležitou otázku.

„Gé, Bille. Já nevím. Moje máma i táta říkali gé pořád. A nakonec, já jsem G—man."

Bill nebyl přístupný logickým argumentům. „Jiný důvod už nevymyslíš?"

„Gé — ne. Proč ti to tak vadí?"

„Víš, znal jsem jednoho Čingra, kterej strašně často říkal gé."

„Aha. Myslíš Bgr. Věděl jsem to. Čekal jsem, kdy mi tu otázku položíš, Bille. Moc rád ti odpovím. Ne, já nejsem Bgr. Vypadám na sedm palců velkého ještěra se čtyřma rukama?"

„No, to ne, ale..."

„Tak, a máš to. Tenhle problém je vyřešen. A teď k problému, kterej je bezprostředně na řadě. Proč ses na ten skok nezeptal implantátu? Třeba by ti poradil."

Jak se ukázalo, implantát byl zázrak bioelektroniky, zabudovaný přímo do Billova malého mozku. Obsahoval úctyhodnou databázi vědomostí, jakousi umělou inteligenci, a dal se použít i jako kapesní kalkulačka. Billův problém spočíval v tom, že se nemohl naučit ho ovládat, aniž by si příliš nerozbolavěl už tak dost bolavý ušní lalůček.

Bill si rozumově vysvětlil, že teď si může vybrat jen mezi bolavým uchem a ještě bolavějším břichem.

Bill se zatahal za ucho. „Dotaz. Jak mám skočit do vody, abych se zas nepraštil do břicha?"

Implantát byl zjevně vybaven všemi druhy senzorů — paměťovým mikročipem, základní umělou inteligencí a hlasovým stimulátorem — které byly zapojeny do Billovy nervové soustavy. (Směšné, pomyslel si Bill, hlasový stimulátor je v uchu.) Horší bylo, že šílený programátor implantátu miloval hudbu dávno zaniklých světů. Musel si ji nahrát z digitalizované databanky od některého starého vesmírného vandráka. Omylem ji nahrál i do harddisku v Billově ušním lalůčku. Asi poslouchal hudbu, když celé dlouhé hodiny úporně programoval. Nic proti tomu. Ale udělal program tak blbě, že se do něj dostala i muzika, kterou si pouštěl. Billovi, až na samém prahu slyšitelnosti, vyhrávalo cosi v latině a vzdáleně to připomínalo hudbu k tanci hula—hop.

„Dělej!" houkl Bill, který se snažil překřičet drnčení kytar. „Skoky do vody —jak mám skákat do vody?"

Bill, který očekával výpočet dráhy s propočtem odporu vzduchu a vody v závislosti na váze a síle gravitace, byl odpovědí samozřejmě zklamán.

Odpověď totiž zněla: „Neskákej!"

„Co tím sakra myslíš, neskákej? Skočím, i kdyby mě to mělo stát krk!"

„Póóslouchej, zabedněnče. Máš půvab a mrštnost největšího tanečníka flamenka — ale MRTVÝHO tanečníka!"

„Podívej, aspoň pro jednou bych si přál, aby ses choval jako stroj, což vypadá, že seš, a odpovídal mi na to, na co se tě ptám," řval Bill a zlostně se tahal za ucho. „A moh bys přestat s tou pitomou muzikou a odpovědět na mou otázku?"

Elliot Methadrine vzhlédl ze svého lehátka. „Gé -mluvíš se svým uchem, že jo? Divím se, že ten přístroj nedali mně!"

„Upřímně bych si přál, aby ti ho dali!" Bill si zuřivě kroutil uchem, aby ten krám konečně vypnul. „Teď se chystám skočit do vody a teď se mi to povede a —"

Bill neměl šanci říct, co se stane, pokud skočí opět naplocho na břicho nebo dokonce i správně. Nakonec stejně skončil ve vodě.

A to kvůli tomu, že ze služebního vchodu vyběhl atentátník.

Ten chlap měřil pět stop a devět palců. Měl dlouhé husté vlasy stažené duhovým šátkem, aby mu nepadaly do očí, kozí bradku a lenonky. Oblečený byl ve špinavém obarveném tričku, zvonových kalhotách a kožených mokasínech. Na krku se mu houpal velký medailon — symbol míru. V rukou třímal laserového mausera — zcela jistě symbol války. Byla to ta nejzhoubnější zbraň, jakou kdy Bill viděl.

„Chcípni, ty imbariálistický prase," zaječel mladík a namířil svůj pohled a ústí pistole přímo na Billa. Normálně by si Bill vybral souboj (asi by si nemohl příliš vybírat), protože měl lepší trénink než ten mladík. Ale teď byl ne-ozbrojený, v otevřeném prostoru a představoval skvělý terč, takže neměl moc na výběr. Skočil po hlavě do vody. Žár sežehl místo, kde ještě před okamžikem stál. Bill dopadl do vody nohama napřed a potopil se tak hluboko, jak jen mohl. Cítil, jak voda nad ním vře, jak se ho atentátník snažil ve vodě dostat. Ale Bill věděl, že potápějící se cíl je těžké zasáhnout, a co se týče vodních sportů, nic nešlo Billovi lépe než potápění. Naštěstí byl ve čtyřicet stop hluboké části bazénu, takže se měl kam potápět. Naneštěstí se před tím, než skočil, zapomněl zhluboka nadechnout a kapacita jeho plic nebyla neomezená, takže hned jak se dotkl dna, začal přemýšlet o tom, že bude muset nahoru pro nějaký vzduch.

Bill byl natolik inteligentní, aby věděl, že není moudré vynořit se tam, kde se potopil. Plaval tak daleko, jak jen mohl, než se praštil o stěnu bazénu. Potom se začal vynořovat na hladinu obličejem vzhůru a s nadějí, že až vyplave, mladík už bude díky Elliotovi mrtvý — a že tedy nekoupí žádnou ránu.

Jakmile se vynořil na hladinu a dopřál si hluboký vojenský nádech, okamžitě zaregistroval, že kolem bazénu panuje naprostý chaos. Všude se válela převrácená lehátka a sežehnuté ručníky a Elliotova plastiková loďka spolu s gumovou kačenkou plavaly na hladině vzhůru nohama. Ve vzduchu bylo cítit spálené maso.

Bill se vyhoupnul ven z bazénu a utíkal se schovat.

Vykukoval ze dveří s nápisem ŽENY.

Někdo je popálený, to je jisté... ale nikde nebyla ani známka po zuhelnatělých tělech nebo něčem takovém. Bill byl připravený přeběhnout pro své věci do pánské šatny, když Elliot Methadrine vklopýtal do dveří. Udělal pár kroků a pak se svalil k zemi. Na pravé ruce měl malý okrouhlý puchýřek, levá ruka byla ošklivě popálená.

„Lékárnu!" Bill hlasitě a automaticky křičel. „Lékárnu!"

„Gé — možná, že lodní lékař je lepší nápad, co, Bille?" pronesl Elliot, který se bolestí šklebil, ale snažil se tvářit, že to nic není. „Jsem zvědavý, jestli je nějaký vojenský lékař na palubě. Jednu pěknou jsem od toho chlápka koupil!"

Bill se podíval dolů. Zranění nevypadalo moc pěkně. Ale jednu dobrou stránku přece jen mělo — potvrzovalo, že tenhle chlap v žádném případě nemůže být Čingr jménem Bgr v humanoidním robotu. Tohle byl člověk, o tom nebylo sporu.

Člověk, který utrpěl šok.

„To teda jo!" řekl Bill a odešel k telefonu zavolat lodní lékařskou pohotovost. Přes to všechno se ukázalo, že pohotovost na Hvězdném uzenáči funguje opravdu rychle. Všude se rozsvítila červená světla. Bill uslyšel dupot a pleskání běžících nohou. Pomoc tu bude každou chvíli.

Než Elliota odvezou na vozíčku, musel se ho Bill na něco zeptat. Trochu ho propleskl, aby do přivedl zpátky k vědomí. Nakonec se mu to povedlo.

„Elliote, sakra, kdo byl ten chlap? A co se s ním stalo?"

„Já nevím, Bille," odpověděl Elliot. „Hnal jsem se za ním, popálil mě a pak začal poplach a on utekl. Pronásledoval jsem ho chodbou celou cestu až na příď... A pak se prostě... vypařil."

„Chceš říct, že jsi ho nenašel. Takže je stále ještě někde tady, na palubě."

„Gé — ne. Vypařil se. Do vzduchu. Zmizel jako nějakej duch. Jednu chvíli tam byl — vlasatý, s divokým výrazem v očích. A pak se prostě rozplynul do vzduchu."

„Rozplynul?"

„Ne, počkat. Jako kdyby tam byla díra. Vír energie... a on si do něj stoupnul a... zmizel."

Elliot se zhluboka nadechl. „Gé — Bille. Myslíš, že se umí pohybovat v čase? Myslíš, že je to jeden z těch, který... a že se tě snažil dostat jako prvního?"

„Myslím," odpověděl Bill, „že potřebuju pořádnýho panáka whisky."

„A ještě jedna věc, Bille. Poznal jsem ho... myslím ne přímo jeho, ale ty, ke kterejm patří. Byl to hippie, Bille. Hippie z Pekelný planety. Bille, víš, co to znamená?"

Bill vyvalil oči. „Jo. To znamená, že tu whisky potřebuješ taky!"

KAPITOLA 5

Hippie!

Z Pekelný planety!

Bill sice přesně nevěděl, co to znamená, ale neznělo to dobře.

Elliota odvezli na lodní marodku zvláštní péče dřív, než mu to stihnul vysvětlit. Bill doklopýtal do baru a objednal si

svůj džbán whisky — ale napřed se ujistil, že má u sebe pistoli, nabitou a odjištěnou.

V zšeřelém lodním baru začal Bill diskrétně zjišťovat, jak je to s pravou totožností chlapíka, co se ho pokusil zabít.

„Hej, mátohy," oslovil shromážděné stařičké seržanty a kapitány s vygumovanýma hlavama, kteří se všichni kymáceli na židlích zepředu dozadu, zarudlé oči jim svítily a na rtech se jim leskly sliny. „Ví někdo z vás, co jsou zač hippíci z Pekelný planety?"

Jestli to někdo věděl, tak neodpověděl. Anebo byl tak zpitý, že ho vůbec nevnímal. Bill si objednal ještě jednou totéž. Pitím si krátil čas, který zbýval do přistání Hvězdného uzenáče na Planetě barů. Elliot Methadrine byl mimo několik dní... a Billa ani nenapadlo, aby se vyptával svého počítače v uchu, který možná znal odpověď...

Nebo možná jenom momentálně neměl náladu na další dávku folklórní muziky.

Ať už to bylo čímkoli, Bill strávil zbytek cesty na Planetu barů mohutnou přípravou svého organismu na to, co ho podle jeho mínění čekalo po přistání.

Chlastal.

„Gé, Bille. To je skvělý místo," prohlásil Elliot Methadrine a gestikuloval zdravou rukou. Ta druhá, v plastikovém obvazu, mu schlíple visela na pásce. Doktorům z Hvězdného uzenáče se povedl zázrak. V době počítačové mikrochirurgie, rostoucích protéz a vnitřních implantátů odvedli dokonalou fušeřinu. Za normálních okolností by se zraněná ruka dala vyléčit během několika dnů. Jenomže nějak špatně naprogramovali složení všeléku, a tak Elliotova ruka byla tou dobou ještě stále k nepotřebě.

„Jupí," nadšeně souhlasil Bill. „To je vážně něco!" Sledoval fotbal, který probíhal kolem něj. Skupina nakrátko ostříhaných ošklivých mladíků v hloupě vypadajících chráničích a helmách se začala honit za míčem, kopali do něj i do sebe navzájem. Diváci se čas od času zapojili do hry a potom rozdávali rány na všechny strany. Celkově vládla bouřlivá atmosféra naplněná duchem přátelství a zdravé soutěživosti.

Bill s Elliotem právě přistáli na Planetě barů. Podle rozkazů implantátu v Billově uchu si k přistání vybrali neobvyklé místo — ostrov Růžového poháru.

Tamní staré a malebně prorezlé domy v rozličných stadiích historického rozkladu utvářely hologramovou scenérii plnou rozpadajících se mrakodrapů a slumů dávno zaniklého starého světa. Starosvětské putyky specializované na gin i koktejlové salonky tu provozovaly svou hlučnou živnost.

Protože, po tom všem, tohle byla Planeta barů.

„Gé —- co tady dělají všechny ty míče, Bille?" chtěl vědět Elliot. „Bary, to bych chápal — ale co to má společnýho s atletikou?"

V jedné slabé a nudné chvilce, když se vrátili zpátky do baru na palubě Hvězdného uzenáče, se Bill zatahal za ucho a spolu s jásavou slovanskou hudbou dostal i informaci, kterou chtěl.

„Tak podívej, Elliote, i když jsou hospůdky na Planetě barů tím hlavním lákadlem, je to taky úniková planeta. Dělí se na spoustu pododdílů."

„A ten ostrov byl jeden z nich, že mám pravdu?"

„Jo, máš pravdu. Ten ostrov slouží jako útočiště nasávajícím fotbalovým hráčům a fanouškům."

„Co je fotbal?"

„To nevím. Teda vím, bylo mi to vysvětlený, ale nepochopil jsem z toho ani slovo. Něco o dvou mužstvech a výkopu. Pak se míč musí dostat z jedné strany na druhou, přihrávat a kopat do brány. Prostě něco takovýho."

„Zní to příšerně složitě. Představuju si to jako sport jen pro intelektuály."

„Jo. Rozumové vypětí se u fotbalu projevovalo i tím, že fanoušci, kteří sledovali zápas svých mužstev, se potom navzájem mlátili. Jednou za čas, jen tak z legrace, se zpili do němoty, vznikla hromadná panika a stovky lidí byly ušlapaný. Skvělej sport, ne?"

Elliot Methadrine pronásledoval divoce se kutálející oválný míč. „Gé — myslím, že jsem z formy!"

„To je ale skvělý místo, co, Elliote?"

„Jasně, Bille," odpověděl Elliot a s potížemi se nadechl kyselého vzduchu. „Smrad je tu, jako by tu vařili mejdlo!"

„Nesmíš si všímat vůní dřív, než se usadíme tam, kam máme namířeno, do baru U strýčka transvestity Nancy. Dáme si pár skleniček a uvidíš, že všechno, co nám z GUV zadali, pak vyřešíme — přesně, jak říkám. A pak budu mít, co ještě nikdy žádný voják neměl." Billovi vytryskla slza štěstí, která mu následně slaně ukápla do pivní pěny. „Vezmu si dovolenou, budu mít volno! Ještě furt tomu nevěřím, dokonce ani nevím, jak se to píše — ale to je jedno, stejně si ji vemu."

„To zní dobře i mně, Bille," opáčil Elliot. „Vezmu si taky jednu. Aspoň bude mít moje ruka šanci dát se do pořádku."

„Jo. Elliote, je mi to líto. Víš, zachránil jsi mi život. Myslím, že ti něco dlužím. Spraví to sklenička?"

„Gé — Bille, hádám, že než tohle skončí, budeš mít šanci zachránit život ty mně!"

Bill nepřítomně přikyvoval. Úplně ho pohltilo vražedné množství hospod kolem dokola. Některé putyky měly neónové vývěsní štíty, jiným nad vchodem visely staré zbraně, další měly jméno napsané na zavěšeném dřevěném prkně, někde dokonce i s obrázkem. Byly tu hospody všech typů a rozměrů, prostě hospody všeho druhu. Malé bary, velké hospody i ovocné bary. Ze všech vyzařovala přátelská bujará nálada, ozývaly se z nich odrhovačky nebo rvačka — a taky dobře známý zvuk zvracení. A navíc z nich vycházela neuvěřitelná vůně nejlepšího pití, jakou kdy Bill vůbec cítil.

Z oběžné dráhy byly Světy barů docela dobře vidět. Osm planet, které obíhaly kolem slunce jménem Biliár III., připomínalo osm kulečníkových koulí. Nebo přinejmenším si to Bill myslel, když v domnění, že je tam záchod, vlezl do pozorovatelny a uviděl je. V noci na pozadí hvězd vypadaly Světy barů jako osvětlený poolový stůl boha Yawaha. Byly tam všechny hříchy lidstvu známé, a možná i s miliony neznámých hříchů v zásobě — a země, ostrovy, města, přístavy, plující lodě a podmořská města, všechno plné hospod, putyk a barů. Planeta deseti tisíců barů! O tom

nemohlo být sporu. Až na jednu byly ostatní planety ve sluneční soustavě Biliár III. pro normální lidské bytosti neobyvatelné. Rozkládala se na nich širá moře rozličných druhů alkoholických nápojů. Když se utvářel tento solární systém, tak ve fázi přechodu od taveniny do pevného stádia vznikly zcela evidentně normální organické molekuly. Ale evoluce se tam ubírala zcela odlišnou cestou. Žádní živočichové se nevyvinuli, vznikly pouze rostliny. Rostlinný život bujel a vzkvétal. Rostliny, vyživované jasnými slunečními paprsky, vytvářely ze sopečného oxidu uhličitého cukr. A potom se - jako hrdinský čin přírody, šťastný mutant a vychytralé semínko — objevila první kvasinka. Záhy poté začaly všechny oceány bublat, protože všechno všude kvasilo. První várka alkoholické polévky byla na světě. Byl to skvělý oceán!

Je velmi nesnadné laikovi vysvětlit celý proces, jak sopky a skalní jeskyně vytvořily přírodní destilační kolonu. Ale opravdu se to stalo — a to byl počátek Planety barů.

Nejen na Planetě barů, ale i na ostatních planetách Světa barů vznikly obdobné vynikající věci. Například vznikla Planeta skotské, Planeta ginu, Planeta vodky... Tenhle vrtoch přírody vnímali první osadníci jediné obyvatelné planety Světa barů jako dar z nebe a hbitě vybudovali hospůdky pro další žíznivé návštěvníky z vesmíru. Šéfové z Planety barů „těžili" i na ostatních planetách a používali k tomu geneticky upravené nepřátelské bytosti, které byly schopné snášet odlišné složení atmosféry. Výtěžky se pak zužitkovávaly buď přímo v tavernách na Planetě barů nebo se vyvážely do ostatních hvězdných soustav. Značka planety s pípou, kterou se označoval export z Planety barů, se brzy po celé galaxii stala synonymem kvality. Takto označené produkty byly ovšem také odstrašujícně drahé, a tak Bill až do té doby pouze jednou ochutnal napodobeninu dingleberského vína, které z Planety barů pocházelo... ale i to chutnalo znamenitě.

A teď byl tady!

Bill s Elliotem bloudili ulicemi podle mapy, kterou jim poskytl počítač v Billově uchu, hledali jim určené místo a přitom se vyhýbali šíleným sportovcům, co po ulicích honili míče. Billa málem svedl z cesty dobrodružný letec, který se skromným výrazem nabízel spoře oděné blondýnky a vany plné šampaňského, ale Elliot mu poradil, aby si to schoval na později, až bude mít víc času. Nakonec to místo objevili přesně tam, kde mělo podle mapy být — i když tu skvrnu od hořčice někdo přesunul.

„To je ono," zajásal nadšeně Bill a ukazoval na staromódní vývěsní štít zavěšený na dvou řetězech. „U strýčka transvestity Nancy."

Elliot se nevěřícně podíval vzhůru a drbal se na hlavě. „Co je na tom štítu?"

„Vypadá to jako ženská v dlouhých šatech s krátkými vlasy," odpověděl mu Bill, kterého to nijak zvlášť nezajímalo. Bill měl zájem jen o to, aby co nejdřív ovinul ruce kolem některého z proslulých půllitrů, o kterých se říkalo, že se do nich vejde galon piva. Napřed se napít a vychutnat si pivo — a pak teprve byl ochoten uvažovat o nepřetržitém čase, Čingrech a čemkoli jiném, co se od něj očekávalo. Důležitá byla ta podmínka, pěnivá, tmavá podmínka. Bill si olízl rty. To přílišné přemýšlení donutilo pracovat jeho slinné žlázy. Rty mu zvlhly a třpytily se.

„Gé — ne, Bille. Mám dojem, že na ceduli je něco jinýho. Opravdu to vypadá jako chlap v dlouhejch šatech!"

„Nesmysl," opáčil s protestantskou přímočarostí Bill. „Chlapi nenosí dlouhý šaty." Bill přikyvoval a v opilecké pýše si blahopřál ke svému ostrovtipu.

Před vlastním barem byla ještě vstupní místnost, která každému, kdo tam nakouknul, připomínala šatnu. Za starodávnými dubovými dveřmi se ozýval zpěv mužských hlasů a klení.

Celý bez sebe nadšením hrábnul Bill po klice.

„Hej, kámo," zaduněl hluboký hlas ze šatny. „Kampa si, doprčic, myslíte, že takle vohozený dete?"

„Gé," bystře odpověděl Elliot. „Proč, jdeme do hospody dát si jedno dobrý, studený pivo!"

„Máme peníze," opáčil Bill a už v duchu vychutnával nejbližší očekávanou budoucnost. „Neboj."

„To je v řádku, lidi. Vim, že na to máte. Ale vohozený v těhle hadrech nemůžete dovnitř. To je proti podnikovýmu pořádku. Tak to holt je, ale možná bych vám moh pomoct."

Billovi se zkalil zrak, byl v šoku z toho, co viděl. Ten chlap, co se opíral o jednu půlku dveří — hrana, předpisově ostříhanej s cigárem v koutku, se zjizveným a šeredným ksichtem, kterým by se pyšnil každej voják zvláštních jednotek (a taky se pyšnil, pokud ho měl) — měl na sobě plesový šaty z karmínovýho sifonu a z výstřihu mu vykukoval chomáč hustých černých chlupů.

„Dost dobrý, co?" prohlásil pyšně, když si všiml, že po něm Bill pokukuje. „Koupil jsem je ve výprodeji u Blůmrů."

„Gé — dobrý," opáčil Elliot. „Opravdu pěkný! Ale co je špatnýho na tom, co máme na sobě?"

„Nic. Jen to prostě nemůžete mít na sobě vevnitř U strejčka Nancy. Dyž se chcete napít U strejčka transvestity Nancy, musíte mít pěkný šaty. Podnikový pravidlo. Ať chcete nebo ne. A co vám v tom brání?"

Bill byl zděšený. „V žádným případě si dámský šaty na sebe nevemu! Nikdy a kvůli nikomu!"

Ale pak, jak mluvil, ze dveří lákavě zavonělo dobrý pití.

„Vážně ti to dost sluší Bille. Opravdu ses fešák!"

„Buď zticha," navrhnul mu Bill.

„Ne, opravdu a bez legrace. Zelená ti sluší. Látka je opravdu špičková a ten střih se mi taky líbí. Možná by armáda měla uvažovat o tom, že zavede pro slavnostní příležitosti plesový šaty."

„Myslíš něco jako slavnostní pucování hajzlů? Přestává se mi to líbit!"

Bill se cítil dost nepohodlně. Prakticky ve svém vojenském mantlu žil, taky v něm spal a dokonce se v něm i koupal. Sebrali mu ho a v dlouhých zelených večerních šatech se cítil divně. Značně nezvyklé bylo i to, že mu vzduch vířil kolem chlupatých nohou, a to až nahoru k jeho VIP. Připadal si nahý. Díky bohu, že ten vtipálek v šatně jim dovolil nechat si zbraně. („Žádnej problém s kvérem, miláčkové. Chlap musí mít kvér. Ale vaše gatě tady zůstanou se mnou.")

Elliot měl na sobě stříbrem protkávaný kostým, v hlubokém výstřihu mu cinkal náhrdelník. Šaty byly bez zad, stažené širokým černým páskem, a na nohou měl slušivé lodičky. Elliot byl samý úsměv, zdálo se, že je opravdu sám se sebou spokojen, i když to vypadalo, že chůze v lodičkách mu působí menší problémy. Bill v duchu děkoval chlapovi s cigárem, že mu dovolil nechat si vojenské boty. („Pokud máš šaty až na zem, je nám celkem jedno, jaký křápy máš na nohách.")

Bar U strýčka transvestity Nancy jinak splňoval všechny Billovy představy o tom, jak by měl bar vypadat. Všude dřevěné obložení, zrcadla a obrázky nahých holek rozvěšené po zdech. Tlumené světlo. Krb. Dobře vypolstrovaný nábytek. Pěkné červené přehozy. Barpult z masivního mahagonu přes celou místnost — zázrak vyřezaný do tvaru ženského těla — vyleštěný tak, že se jen třpytil. Vzadu police nacpané láhvemi tvrdého alkoholu. A taky nepřeberné množství píp různých tvarů a barev, na tmavé, světlé nebo kvasnicové pivo. Všechno to bylo zahaleno v alkoholovém oparu a ve vzduchu se vznášela vůně obrovského množství poklidně vypitých skleniček a rychle vymlasknutých panáků.

Krátce, tak nějak si Bill představoval nebe.

Samozřejmě že mužské osazenstvo v dámských společenských šatech vypadalo divně. S rozparky, v minisukních i v dlouhých splývavých šatech. Byly tu zastoupeny šaty různých barev, střihů a velikostí z různých historických období. Nehledě na to, jak výstředně v dámských šatech vypadali, se chlapi chovali stejně, jako kdyby na sobě měli vojenskou nebo jinou uniformu nebo jiné normální oblečení. Klábosili, smáli se, plácali jeden druhého po zádech, všechno probíhalo v přátelském duchu a všeobecné veselí narůstalo s počtem vypitých skleniček. Ovšem pro Billa bylo příšerně těžké nevšímat si toho, že všichni mají na sobě dámské šaty. Ještě horší ale pro něj bylo nevšímat si toho, že je má na sobě i on.

Dvě prázdné barové stoličky je jako Sirény lákaly k sobě.

Bill ukázal směrem k nim. „Brrr. Teď se vážně potřebuju napít!"

„Gé —jasně, Bille," souhlasil Elliot. „Na mě."

Sedli si vedle chlapa ve vyzývavých šatech, který mlčel.

„Teď to zas nech na mě, Bille," prohlásil Elliot.

„Tady mají být neustávající časové smršti?"

„Správně," odpověděl Bill. „Znova jsem podrobnosti probíral s počítačem. Musíme si stanovit další postup. Ale teď snad nebude vadit, když si dáme pár skleniček a, jak se říká, načichnem lokálem a plácnem sebou o zem."

„Gé — jasně, Bille. Odpřisáhnu, že se taky potřebuju trochu napít. To přistání bylo trochu tvrdý i na chlapa, co je zvyklej na géčka."

Usadili se na pohodlných stoličkách a opřeli se o barpult. Bill si vychutnával naleštěný barpult. Jo, člověk se tu lehko zapomene. Zejména s pomocí některýho z těch korbelů chlastu. Je to dost jasný, všichni chlapi pijou z ohromnejch brobdignagiánskejch kameninovejch korbelů, až mají nosy a ksichty celý od pivní pěny.

Bill netrpělivě zvedl prst, aby přivolal obsluhu.

Okamžitě byl u nich barman, aby si mohli objednat. „Čímpak vám teď mohu posloužit, pánové?"

Bill otevřel pusu, aby si objednal, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Uvědomil si, že se strašně těší na skleničku nefalšovaného pití z Planety barů, ale široký výběr chlastu ho tak vyvedl z míry, že neví, čím by měl začít.

Jednoznačně toho bylo na výběr strašně moc.

„Ddddd... dadada... dadaddaal..."

Barman měl kulatý obličej, červený nos a zakulacené bříško a taky vousy a lokny a půvabné červené šaty s kanýrem. Celý jeho výraz vyzařoval pochopení. „Ach, ano. Nováček. Stává se to často," obrátil se na Elliota," domnívám se, že váš kamarád je na Planetě barů poprvý."

„Jak to víte?" zeptal se Elliot.

„Syndrom nováčků. Obecnej problém. A teď, co myslíte, že by si váš kamarád dal — mimochodem, oba máte nádherný šaty."

Barman se otočil a vrhl letmý pohled na arzenál pitiva, který byl k dostání. „Hmm. Tak co tady máme? Co takhle trochu dobrýho vína, přímo z Planety vín, nově lisované speciálními šlapací a zkvašené ve zvláštních sudech přímo U strýčka Nancy?

„Eeeeeégr," vyrazil ze sebe Bill a rezolutním otáčením hlavou dával najevo, že ne. „Eeeeeégr!"

„Á. Což takhle nějakou z našich lihovin? Máme dnes opravdu velmi dobrou cenu bourbonu, je tak nádherně nasládlý, že vám vžene slzy naprostýho blaha do očí."

„Gé — ne," prohlásil Elliot. „Myslím, že to, co bychom si, kamarád a já, dali, jsou tamty dvě mamutí sklenice točeného piva... Ale máte ho tady moc druhů!"

Bill kýval hlavou nahoru a dolů a chroptěl. Skoro se udusil, jak mu tekly sliny.

„Bože, váš přítel má slintavej syndrom. To je na Planetě barů všeobecnej problém všech žíznivejch. Tak tedy pivo.

Ne světlé, ne kvasnicové..." Barman si zkoumavě prohlížel dlouhou řadu možností. „ Dali byste si chmelové? Nebo možná nějaký ležák?"

„Hádám, že Bill by rád něco, co dobře chutná. Ve službě císaři si toho moc neužijem."

„Á. Už to mám! Pro dnešek Druhé nejlepší pivo. Zvláštní Staré černé srdce!" Barman se natáhl pro dvě obrovské sklenice.

„É — Druhé nejlepší? Proč ne nejlepší?"

„Protože, naneštěstí, Starý výběrový, velmi zvláštní, je vyprodaný, je mi líto. Ale veškeré pivo je skvělé. Druhé nejlepší bude za chvilku tady."

Roztočil pípu a tmavý pěnivý nápoj vytékal z kohoutku jako práce, kterou nikdo nechce dělat. Galonová sklenice se

plnila. Začal stáčet další pivo. „Jsem si jistej, že tohle vašemu kamarádovi rozváže jazyk." Postavil obrovskou sklenici před Billa.

Bill ji zvedl a pil. Pil a pil a pil, a když si musel na chvíli dát pauzu, aby se mohl nadechnout, ve sklenici ubylo jen nepatrně. Ještě jednou si přihnul, pak sklenici musel odložit, aby si na chvíli odpočinul od té neuvěřitelné nádhery.

Nezměrná rozkoš!

Snopy obilí, věrtele chmelu, chutná pramenitá voda a umělé smíšení a předpisové kvašení podráždily chuťové buňky. Billem proběhly vlny představivosti, tělem se mu rozlévalo teplo, jako kdyby ho políbila věrná milenka. Úžasné blaho. Byl to mohutný závan chuťové poezie.

Bill si utřel pusu do rukávu a delikátně si krknul.

„Šmarjá. To je neuvěřitelný," vydechl Bill.

„Tomu, co vidíme, se říká syndrom uspokojení," řekl barman a postavil před Elliota sklenici.

Elliot ochutnal její obsah a souhlasil s tím, že je to vážně okouzlující.

Bill měl okamžitě nutkání napít se znovu, ale něco ho zarazilo. Poté, co si krknul, byl dokonale spokojený a měl tak družnou náladu, že si chtěl popovídat s barmanem. „Já sem Bill. Se dvěma el. A tohle je můj parťák, Elliot. Sme turisti!"

„Gé — to je fakt. Turisti," konstatoval Elliot.

„Tak, Bille a Elliote, to jsem rád, že vás poznávám," řekl barman. „Jsem strýček Nancy."

„Strýček Nancy? Gé — ten majitel?"

„Správně," odpověděl strýček Nancy, viditelně potěšený sám sebou. „Nikdo jiný!"

„Tak mi něco řekni, strýčku Nancy. Prozradíš mi něco?" Bill se rozhlédl po lokále a zašklebil se do davu. „Proč jsou tady všichni chlapi v dámskejch šatech?"

„To úplně pochopíš, až se v dámských šatech zpiješ do němoty, Bile," odpověděl strýček Nancy a šklebil se. „Teď bych se měl radši věnovat dalším zákazníkům!"

„Gé, promiňte mi, pane strýčku Nancy," ozval se Elliot, „ale nejsou to snad knihy, tam nahoře na těch policích?" Díval se směrem nahoru a Bill následoval jeho pohled. Zcela jistě visely v tmavém výklenku nahoře u stropu police s dlouhými řadami knih. Vedle nich byl plakát s latinským nápisem:

Veni, bibi, transvestivi.

„Samozřejmě že jsou," opáčil strýček Nancy a jeho úšklebek se rozšířil.

„Co znamená ten latinskej nápis?" zeptal se Elliot. „Přišel jsem, napil se a oblík se do ženskejch šatů," odpověděl strýček Nancy.

„Gé — pane strýčku Nancy," pronesl Elliot, „všechny ty knihy... nejste člen Kompopu?"

Najednou úplně utichl veškerý hovor. Všechny hlavy se otočily k Ellitovi. Čelisti se sevřely. Svaly naběhly. Ruce se zatly do pěstí.

„Sakra, ne!" vykřikl strýček Nancy. „Normální chlap si přece může číst, to přece ještě nic neznamená!"

„Gé — to záleží—" Elliot jen stačil začít, než mu Bill ucpal dlaní pusu.

„Můj kamarád chtěl říct, že ho potěšilo, když viděl, kolik máte krásnejch knih!"

Napětí povolilo, lidi se vrátili zpátky ke svým rozhovorům.

Bill hlasitě vydechl úlevou. Osobně neměl nic proti knihám. Jen dával přednost komiksům, to bylo všechno. Odjakživa zastával zásadu žít a nechat žít, což ho neúprosnou logikou nutilo k tomu, aby žil rád. Takže osobně neměl nic proti literárním dílům. Ostatně nikdy neuměl příliš dobře číst. Nepachtil se za žádnými universitními tituly. Zapomeň na knihy — jsi na Planetě barů. Vykašli se na Čingry!

„Jo, sem rád, že se vám líbí," prohlásil strýček Nancy. Ukázal na další dlouhou polici plnou knih vázaných v kůži nad láhvemi likérů, která se táhla po celé délce lokálu. „To je moje sbírka klasiků. Ukážu vám, jak krásně jsou jednotlivé vzácné díly svázané. Prý jsou některé z nich ze samého počátku Země. To je samozřejmě nesmysl, ale je hezké se nad nimi zamyslet!"

S velkou péčí a úctou vybral jednu knihu a položil ji před Billa s Elliotem. Měkký, jemný papír. Pozlacená ořízka. Černá a červená barva. Byla vážně krásná. I Billa nadchla.

„David Copperfield, od Charlese Dickense," četl nahlas Bill. „To je něco o kaprech?"

„Ne! To je klasika, Bille," řekl strýček Nancy. „Překrásná kniha o nástupu nové doby na počátku viktoriánský éry."

„Smrdí to!" prohlásil drsný a rezavý hlas za Billovými zády. „Je to svinstvo." Bill se otočil a zděsil se toho, co viděl. Stál za ním ten hippie z Pekelné planety, co se ho pokusil usmažit.

KAPITOLA 6

Ne, nebyl to on.

Ve skutečnosti ten chlapík jenom vypadal jako ten hippie, co se pokusil Billa zastřelit a popálil Elliota. Ačkoliv měl úplně stejně dlouhé vlasy, stejný šátek a zvonové kalhoty, byl to drsňák, poďobanec a nebyl to žádný zelenáč.

A přes to všechno, jako nechutný vtípek, měl na sobě orientální blůzičku s růžovým potiskem.

„Táhne," řekl chlap rezolutně. V očích měl divoký záblesk anarchie.

„Mám ten dojem, že jsem vám hipíkům říkal, že vás nechci vidět poblíž svojí hospody," prohlásil strýček Nancy.

„Gé —já tomu sice nerozumím, ale vážně to vypadá, že to je pěkná kniha," lísal se Elliot. „Jaké knihy máte rád vy?"

Chlap vycenil zuby a zafuněl. Byly z něj cítit vonné tyčinky a bylinný čaj. Z úst mu silně páchlo, podstatně víc, než je normální po makrobiotické stravě. „Líbí se mi..." odpověděl se značně útočným tónem, „tvrdý porno komiksy."

„Tak to je dobře," zajásal Bill a souhlasně se napil piva. „Mě se taky líbí t—porno!"

Chlapík bez varování chytil Billa zepředu za šaty. „Tak tomu člověče neříkej! To není žádný té—pé nebo t—porno nebo jiná z těch zkratek, slyšíš? To je starý dobrý, všude známý tvrdý porno!"

„Gé, pane," ozval se Elliot. „Nemusíte hned šahat k násilí!"

Za normálních okolností by si Bill toho chlapa podal a zahájil tím pořádnou hospodskou rvačku. Ale usoudil, že rvát se v dámských šatech by nebylo to pravé — protože dámy se nervou. A taky by si přitom mohl roztrhnout šaty. „Promiň, kámo. Nic jsem tím nemyslel. Zvu tě na skleničku!"

Chlap vypadal nervózně. „Jo, myslím, že si můžu dát skleničku lomcováka."

„Lomcovák — to je podobný formaldehydu?" zavrčel uštěpačně strýček Nancy. „Je to dobrej nápad, kamaráde. Moc zlý ale je to, že tu mám jen samý dobrý pití."

Bill, který už před tím formaldehyd opravdu pil, zavrtěl hlavou, protože věděl, že to se dá pít až po smrti.

„No tak, strýčku Nancy. Ať je tady všechno v klidu!" Bill se totiž blahem přímo vznášel na obláčku alkoholových výparů a chtěl, aby i všem ostatním bylo fajn. „Mám se dobře, tak ať se všichni ostatní máj taky dobře. Proč bys nemoh tady mýmu vlasatýmu kamarádovi nalejt z láhve nebo natočit z pípy skleničku toho nejsilnějšího pití, co tady máš!"

„Za okamžíček to tu bude!" Barman otevřel šuplík a vytáhl z něj malou lahvičku s červenou etiketou. Na etiketě bylo starodávným písmem napsáno Starobylá smrt a pod tím velmi drobným písmem Na vědomí dáváme vám, že nižádný člověk celé láhve vypití nepřežil.

„Chci taky," zaškemral Bill v opilecké chamtivosti.

„A mně třetí." Elliot teď mluvil stejně jako Bill.

„Tohle je poslední," oznámil jim strýček Nancy. „Ale mám tři láhve kvašenýho jačího mlíka, rád se s váma o ně podělím. Je to touhle denní dobou můj nejoblíbenější drink."

Rychle všechny láhve otevřel, jednu si hrdlem napřed strčil do krku a zbylé jim podal. „Na toho dobrýho jaka!" Pronesl přípitek, když už měl skoro dopito.

Nechutnalo to jako nic, co kdy předtím Bill pil, propalovalo se to dolů žaludkem, až to explodovalo. Ale dobrý to bylo.

Billovi se samou radostí zalily oči. Snažil se svou radost vyjádřit slovy, ale dostal ze sebe jen: „Bůůů."

„Uf," vydechl strýček Nancy a utíral si vlastní slzy. „Tohle je to pravý pití — bůůů!"

Elliot Methadrine si dal jen hlt. Ale hippie se ušklíbal nad jejich výlevem citů a svou láhev vyzunkl jedním douškem. Vypadalo to, jako kdyby mu z uší vystupovaly obláčky kouře. Ale místo toho, aby se uvolnil — nebo umřel — se mu oči rozzářily ještě divočeji. Zcela evidentně to nebylo poprvé, co reklama lhala.

Takže," řekl strýček Nancy s rukama zkříženýma na prsou na znamení nesouhlasu," co přesně přivádí něco takovýho jako seš ty do mýho podniku?"

„Hej, člověče, nerozčiluj mě," zamumlal hippie. „Snažím se vzpomenout si. Jsem úplně mimo, člověče. Musí to bejt po něčem, co sem kouřil. Nebo vypil. Nebo si šlehnul. Nebo něco takovýho."

Bill dopil svou lahvičku. Prázdným půllitrem třísknul o barpult. „Radši mi nalej normální. Tmavý. Vydrží mi o chvilku dýl." Bill se cítil krásně nad věcí. Obvykle ho pití přes míru tvrdě praštilo do hlavy. Tenhle tmavý, skvělý mok ho ale rozjařoval.

„Gé," prohodil Elliot. „Nic z toho nezní moc dobře."

„To taky ne, člověče, to nezní. Mám dojem, že sem hotovej, jako hadr nacucanej kyselinou, člověče."

„To musí pálit."

„Ne, není to tak zlý," opáčil Bill. „Mohlo by to bejt dobrý, kdyby se to pořádně naředilo. Ještě teď se toho nemůžu ani dotknout. To by mě zničilo."

Strýček Nancy se pořádně zamračil. „Myslím, že ten chlap mluví o druhu diethylaminu kyseliny lysergový."

„Co?"

„To je psychotropní látka, která pozměňuje vnímání reality," vysvětlil Elliot a odvážně si dal další lok. „Hm. Zní to zajímavě," usoudil Bill. „A co to dělá?"

„Člověče. Tem šmejd mě úplně vodrovnal!" odpověděl mu hippie. Oči mu vylezly až navrch hlavy, jako by se už nikdy nechtěly vrátit zpátky, „Člověče... ty knihy tam nahoře... ty mě tady vodrovnaj. To neni, neni dobrý."

Strýček Nancy zlostně zavrčel, naštval se a pod barpultem šátral po svém koženém obušku, když hippie najednou vstal a zvedl ruce nad hlavu jako při zvolání „heureka".

„Vzpomněl jsem si! Teď jsem si vzpomněl! Vzpomněl jsem si, co tady mám dělat," křičel vítězoslavně.

„Cože?" zeptal se strýček Nancy, který stále svíral obušek. „Pro boha, co to má znamenat?"

„Dej mi hlt Starýho kabátu!"

Evidentně vynervovaný divokým naléháním strýček Nancy poslechl a natočil do tupláku jantarově žlutý mok. Chlapík s divokýma očima si tuplák s bezudnou radostí přisunul k sobě. Naklonil se přes barpult, chňapl barmana za vestičku a za podprsenku a přitáhl si ho k sobě. Barmanovi vypadl obušek z ruky dřív, než ho stihl použít.

„Máš tu někde hajzl, člověče? Musím!"

Užaslý strýček Nancy ukázal na konec lokálu. Dřív než se někdo stačil vzpamatovat, hippie shrábnul skoro plný tuplák Starého kabátu a hnal se na toaletu jako člověk, co už to nemůže vydržet.

„Geronimo!" zařval.

A byl pryč.

„Nevím proč," oznámil jim strýček Nancy, „ale mám z toho chlapa špatnej pocit!"

„Gé—" souhlasil Elliot. „Já taky!"

Rozjařený Bill rozlil pivo. „Zdá se, že ten chlap měl dobrej nápad," zamumlal. Znova si vydatně loknul. Celý šťastný nechal alkoholický mok protékat dolů krkem, zurčel jako Bakchova divoká řeka. Teď už věděl, že by chtěl umřít tak, že se utopí v tomhle báječném moku.

Když s mlasknutím odtrhl rty od půllitru, všiml si, že všechno vypadá... tak trochu jinak.

V první chvíli přičítal tu změnu na vrub toho, že si pořádně přihnul. Pak si ale uvědomil, že normálně, pokud věci

dostanou takovýhle obrat, tak leží na podlaze a zírá do země.

Teď seděl perfektně rovně, a když ne střízlivý, tak zcela jistě plně při smyslech.

Celý bar se změnil.

Bylo pryč příšeří, příjemné dřevo i zakouřený vzduch. Nahradily je jasná světla, kovový lesk, plasty a sklo a třpyt mnoha zrcadel. Ve vzduchu najednou nebyl cítit tabák a pivo, ale bonbóny a masážní emulze.

Bill musel mrkat, protože tam bylo příliš světla. Z úžasu začal panikařit. Ve všech případech ohrožení, a pokud má sklenici na dosah, každý dobrý voják ví, co má dělat. Dopít.

Bill sáhnul po sklenici, která stála před ním, zhluboka se napil a...

Vyplivl to. Těžce lapal po dechu.

Byla to jakási podivná kombinace ovoce, jogurtu a čert ví čeho všeho ještě. Bill už sice předtím o tomhle druhu nealkoholického a nechutného pití slyšel — ale nikdy nedovolil, aby se mu to dostalo do blízkosti pusy.

Utřel si pusu do rukávu. Právě vypil (uf!) ZDRAVÝ koktejl.

Ale co se stalo s jeho pivem?

Rozhlížel se po Nancym, od kterého chtěl vysvětlení, a byl v šoku z toho, že barman už na sobě nemá dámské šaty. Místo nich měl na sobě tmavě modrý úplet. Z rozhalenky se mu draly ven chlupy v barvě pepř a sůl. Bill se podíval směrem k zemi a zjistil, že ani on sám už na sobě nemá plesové šaty, dokonce ani Elliot Methadrine je neměl. Místo šatů měli na sobě jasnězelené a růžové přiléhavé kraťasy a tričko.

Nadávky přivábily Billovu pozornost k druhému konci místnosti, kde chlapi se svaly jak hora zvedali činky.

„Tohle už v žádném případě není Planeta barů," řekl Elliot hlasem, ve kterém nebyla ani stopa dřívější váhavosti. „Změnila se na Planetu barbarů."

„Moje šaty!" plakal nějaký chlap. A další si stěžoval: „Co se to stalo s mejma krásnejma šatičkama!"

„Ten hippie!" prohlásil Elliot a zakřupal klouby na rukou. Ukázal směrem k pánským záchodům. „To snad není možné, aby ta toaleta byla časoprostorová rezonující propast?!"

Strýček Nancy zamžikal. "No, teda, možná myslím, že všechny bary užívají časoprostorový instalační systém. Ale o propastech nevím nic."

„Tak je to, Bille. Musí tam být," zařval Elliot. Stáhnul si jasněčervené chrániče a znechuceně je hodil na zem. „To, po čem dem, jsme měli přímo pod nosem a nevšimli jsme si toho! To ty si tak umíněně trval na tom chlastu!"

„A co je na tom špatnýho?" ohradil se Bill bojovně. „Jsme na Planetě barů! Nebo jsme každopádně byli!" Mdle a pochybovačně se kouknul na chlapa, co zvedal činky. Na vzdálenější zdi visely plakáty, na kterých byl nejkrásnější chlap planety, missák Mlhoviny a missák Světelné rychlosti. Všichni tři měli svaly velikosti melounů.

„Moje knihy!" naříkal strýček Nancy.

„Co je —jsou pryč?"

„Ne — ale podívejte, jsou... jsou jiný!"

Bill se podíval dolů. Bylo jistý, že jsou jiný. Na první pohled to neviděl, ale když se podíval pozorněji, viděl, jak jsou pozměněné.

Z té, co původně byla David Copperfield od Charlese Dickense, teď byla Spousta svalů od I. Posilovného, zatímco Vojna a mír Lva Tolstého se teď jmenovala Bicepsy a tricepsy, autor Vzpěra Budujtělo.

„Moje knihy! Moje skvělá literatura!" plakal strýček Nancy, protože tohle ho zdrtilo mnohem víc než fakt, že nemá svoje krásné šaty. „Ze všech jsou teď pitomý návody na svaly!"

„Cejtim, že tu pracoval měnič času," prohlásil Elliot Methadrine. „Určitě je to dílo toho šíleného hippieho, co utekl — ale jak to udělal? Nemám ani jeden správný nápad!"

Ani Bill ten správný nápad neměl. V první řadě sbíral odvahu a v druhé řadě byl v šoku z toho strašného útoku. Představoval si, jak mu po celoživotním hledání teče příval mládí (nebo aspoň v každém případě proud vermutu) přímo do krku — stačilo jen ho najít. Příšerný. Dostal se na Planetu barů a jediný, čeho se napije — celý se otřásl — budou zdravý koktejly?

„Co... Co jen mohl ten pitoměj hippie udělat?" vykoktal ze sebe nesouvisle a zuby mu cvakaly jako okna hospody ve větru;

„Řeknu ti, co udělal," pošklebovalse Elliot. „To jsi vážně tak natvrdlej? Vrátil se zpátky do minulosti a změnil dějiny!"

Strýček Nancy se zoufale díval na svoje knihy a trhal si plné hrsti svých rychle ubývajících vlasů.

„Znamená to snad... že jsme neuspěli?" mumlal si Bill, který ztrácel souvislosti.

„To nevím. Pojďme tomu přijít na kloub." Elliot si trochu loknul ze sklenice bublající Dobré vody a podrbal se mezi obočím na zpoceném čele. „Otázka, pane. Ještě probíhá válka s Čingrama?"

„Čingrové," odpověděl mu člověk s jednoznačně rakouským přízvukem. „Á. Ja. Ja. Pamatuju si na ně se škola. Ja! Oni byli sničena jako sfinčik, co oni byla. Už před stóváky let!"

„Tak," prohlásil Bill, „to je každopádně dobrá zpráva!"

„Já a to se stalo sa Čtfrtý šíše. Sieg heil!" oznámil jim Rakušák a zasalutoval plakátu, na kterém byl muž s tenkým knírkem. „Fítěsná Čtfrtá reich taky sakacáno alkohol und tabák.

„Žádnej další alkohol," kvílel zpitomělý Bill. Jeho svět byl právě zničen.

„To volá po radikálním zásahu," prohlásil Elliot Methadrine a vytáhnul svou identifikační známku. „Jmenuju se Elliot Methadrine a pracuju pro Mezidimensionální oddělení potírání časové kriminality."

„Fízl z Časovýho!" vykřikl ohromeně strýček Nancy.

„Hele, vy z Časovýho jste zvyklí se zastavit na skleničku zadarmo nebo pro úplatek v každým čase, že jo?"

„Myslel jsem, že děláš pro GUV," Klesnul Bill.

„Už se za to nemusím schovávat, Bille," řekl Elliot, který byl najednou samá práce. „Poslouchal jsem rozkazy, ale ty

jsou pryč. Teď už je příliš pozdě na to se skrejvat!" Obrátil se na svalovce. „Potřebuju zabavit nějaké šaty a zbraně!"

„Ja. Profedu," odpověděl ten chlap, co měl sval i místo mozku. „Fšichni máme moc rádi die Police. Respektujeme der Autorit na Planeta barbarů. To je podle psáni našeho tatíčka, sfatého Arnolda, ábysme byli chodný, umytý, uctifý a sadistický hory sfalů!"

„Skvělý, bezvadný," odpověděl mu Elliot. „Strýčku Nancy, jak vám tady funguje časoprostorová kanalizace? Ten vlasatec s tím určitě něco dělal. Kde to má vnitřek, odkud se to ovládá?"

„To kdybych, sakra, věděl," odpověděl strýček Nancy a jeho velký masitý obličej zrudnul. „Nejsem instalatér časový kanalizace. My sami používáme chronologickej odpad, a instalatérům to vždycky trvá celou věčnost, než se sem dohrabou. Asi se na to budem muset podívat, že jo?"

„Tak pojď, Bille." vyzval ho Elliot Methadrine. „Převlíkni se a potom se na to podíváme!"

Bill se ušklíbl a smutně vrtěl hlavou.

Bavit se o tom, co protejká kanálama!

KAPITOLA 7

Strýček.Nancy zavedl Billa s Elliotem na toaletu.

„Hnusný! Jen se podívejte, jak se to změnilo!" brblal barman a zděšeně zíral na barevné dlaždičky, nová světla, bidety a zásobníky na mýdlo a na kolínskou. „Byly tu jen žlábky a rozmlácený umyvadla. A — a dávkovač na mejdlo byl věčně rozbitej a prázdnej. Bylo to tu přátelský a domácký s těma čmáranicema na zdech. Mám na mysli obrázky."

Bill trochu nevěřícně zíral na tři zářivě bílé záchodové mísy. „Už musím," zamumlal.

„Tady ne, ty idiote!" zařval Elliot. „Copak si neslyšel toho chlapa? Tady je propast času!"

Bill zamrkal. Legrační, mně se zdá, že jsou to hajzlíky. Pravda, sice nezvykle čistý a nezvykle moderní, ale přece jen hajzlíky.

„Tak pardon, můžu počkat..."

Barman s Billem konsternované zírali, jak Elliot třaslavě natáhl ruku, chytil splachovadlo, zhluboka se nadechl a potom spláchnul.

Výsledek byl mnohem dramatičtější než obyčejně. Dokonce předčil i splachování levných vakuových mís v narychlo postavených hvězdných lodích, kde nikdy není jisté, jestli pochůzka na onu místnost neskončí fistulí.

„Je," vyjekl překvapeně Bill.

„Jo," souhlasil Elliot. Najednou v rukou držel malý přístroj s vypínači, knoflíky a s osciloskopem.

„Podle mýho časostroje — všichni z Časovýho jsou vybaveni stejně dobře — je tady mnohem větší díra v čase, než jsme čekali. Jo — teď už je mi jasný, jak se tomu tajemnýmu hipíkovi povedlo proskočit zpátky v čase a nadělat takovou paseku. Do tyhle díry by se vešel i slon!"

Bill couvl o dva kroky a pro jistotu zastrčil zástrčku na dveřích u záchoda. Připadal si, jako kdyby ztrácel rovnováhu. Úplně cítil, že ho ta sloní díra vtahuje do svojí tlamy.

Časová brána někam odsunula všechno sanitární zařízení. Paprsky světla se otáčely a házely jiskry kolem dokola. Řídící centrum s obrazovkou zabudovanou v konzole se nápadně podobalo rozladěné televizní obrazovce. Podle toho, jak pulzoval časový vítr, objevovaly se na obrazovce některé velmi zajímavé scény.

Bill hlasitě zavětřil. „Smrdí to," prohlásil huhňavě, protože si ucpal nos.

„Samozřejmě. Protože Řeka času teče na Planetu barů přímo z Planety smetišť. Záleží na tom, který úsek minulosti si vyladíš," opáčil Elliot. „Tahleta éra například je pro našince obzvlášť odporná." Utřel si nos. „A právě proto vedení Časovýho rozhodlo, že agentům, co se k ní máj přiblížit, zlikviduje čich."

„A z který doby by měla bejt? Myslím ta, ze který seš, " chtěl vědět strýček Nancy.

„Tajná informace," odsekl rozladěně Elliot. Vlasy mu vlály a sledoval svůj přístroj. Střelky se divoce točily. Červená kontrolka varovně svítila. A osciloskop se zbláznil.

„Jéjky," vyjekl Elliot. Vypadal vyplašeně a zcela netypicky úplně mimo. „Ta časová brána..."

„Neříkej," křičel strýček Nancy, „že se stane něco strašnýho, co nás všechny zabije!"

„Ne, no možná, že jo. Může se stát cokoli — protože tahle věc, ta časová brána, což já shledávám těžký k pochopení, je nevypočitatelnostní."

„To je jedno z těch dlouhejch slov," vysvětloval Bill, mám dojem, že znamená nevypočitatelnost — bez toho stní už to nezní tak strašně, co?"

„Ne, pitomče. To znamená proměnlivost. Proměnlivost a vlastní inteligenci! Což je víc, než se většinou dá říct o tobě." Elliot Methadrine strachy a úžasem vrtěl hlavou. „Za celou dobu, ve všech érách, co jsem agentem Časovýho, jsem nikdy nic podobnýho neviděl!"

„Ač běda, já nešťastníky tvého typu vídám až příliš často," řekl kdosi sytým barytonem. Měl britský přízvuk a značně kultivovaný projev silně podbarvený ironií a dalšími formami černého humoru. „Dobrého dne, při svém biologickém programování jste se dopustili politováníhodného omylu. Řečeno slovy mého váženého předka, časofonního přístroje Alexandra Grahama, zvonili jste?"

Časová brána tetelivě žhnula, byla to fascinující podívaná. Prostor za ní byl zapuštěný do cizí křišťálové hmoty a jednotlivé plochy zářily v duhových barvách třpytem klenotů, jakoby s drobounkou svatozáří. Světelné árie a možná dokonce světelné opery, snad Haydn nebo Delius — anebo to bylo Mikádo od Gilberta a Sullivana? Na obrazovkách nad nimi se promítaly scény z galaktické historie. Podpis Deklarace nezávislosti. Císařovo výroční prohlášení. Bitva Napoleona V. u Waterclosetu.

„Vy... Vy jste časová bráana?" vykoktal ze sebe Bill ochromený úžasem.

„Samozřejmě, že jsem časová brána, a ne časová vrána, vy bující pleveli. Nejsem ani časová rána. Jsem plnohodnotný, plně funkční model — vystudovaný v Etonu a v Oxfordu -- vzdělané brány času. A milý chlapče, je

velmi smutné, že s tak nepopiratelně vysokou inteligencí, jakou mám, musím odpovídat každému, kdo vezme za řetízek. Zejména když se jedná o hlučné, negramotné a nesvéprávné opičáky jako jste vy."

„Třeba to tak je, nechte to plavat," řekl Elliot a napřímil se v celé své hubenosti a délce. „Právě kvůli tomu, co jste nám teď řekl až příliš podrobně, jste jeden z vyvolených a musíte nám pomoct!" Elliot blýskal svým odznakem agenta z Časového oddělení, a pak na portýra vytáhl i prsten kapitána Tajné vesmírné dekódovací služby.

„Jo, správně," vyhrkl strýček Nancy. „A ze všeho nejdřív chceme vědět, kam se sakra zdejchnul ten vlasatec!"

„Co, to říkáš, drahý chlapče? Chlapík s dlouhými vlasy říkáš? Á! Samozřejmě! Musíš míti na mysli toho odporného hippieho z Pekelné planety. Ano, nechte mne mluvit. Jsem přesvědčen, že se vrátil zpátky do minulosti s chvályhodnou snahou změnit historii. Buď se stalo tak, jak jsem řekl, nebo jsem si včera v noci do svých obvodů zapojil příliš mnoho diod."

„Tak se podívejte," vyzval ho Bill, „musíme něco změnit. Tahle místnost patřívala ke krásnýmu baru! Ne k upocené tělocvičně, co patří vypatlaným vzpěračům s německým přízvukem."

„Ano, ano. Takové věci se někdy stávají. Ve svém vesmíru nemáte časové brány a tak na drobné změny, které se čas od času stávají, nejste zvyklí!"

„Drobné změny," vyčítavě řekl Elliot Methadrine. „Tady se jedná o dalekosáhlou katastrofu! Dokonce ani nevím, jestli stále ještě existuje Galaktický úřad pro vyšetřování!"

Jantarově zabarvené světlo žertovně zamrkalo. „Co prosím?" zeptal se portýr. „Ach tak! Podívejte se do mého křišťálového umyvadla."

Z podlahy se vynořilo umyvadlo naplněné jiskřící tekutinou. Plavala v něm zlatá rybička. Na hladině se začaly objevovat obrázky. Bill viděl opancéřované tanky typu Panther a vrtulová letadla Spandau. Okované boty dupaly v hvězdném blátě. Všude preclíky a pivnice. Hmm, pomyslel si. Možná ty změny nejsou tak nejhorší. Měl totiž rád pivnice i preclíky.

Nakonec se obrazy ustálily na křivém nápisu. „Tak, tady to máte, pánové," prohlásil. „Obrazy toho, jak to teď chodí. Galaktický úřad pro vyšetřování," četl nahlas. „Vidíte, že k zas tak velkým změnám nedošlo. Všechny totalitní režimy jsou víceméně stejné. Chci říct, jestli byste pro mne v občerstveních, mezi těmi aminokyselinami a jogurty, nenašli šálek čaje a dokřupava upečený koláček nebo dva?"

Bill zašilhal na nápis. „To je lodní nápis," prohlásil, celý spokojený se svou pozorovací schopností - ačkoliv, po pravdě řečeno, stál na místě, odkud bylo nejlépe vidět. „Loď?" zeptal se strýček Nancy.

„Jo. Vidím... nápis na boku... stojí tam SS Galaktický úřad pro vyšetřování."

„To je moc špatný, Bille," řekl Elliot. „To není loď! To je SS! Nechvalně proslulá tajná policie nacistické strany!"

Bill zamrkal. „No, a čím se liší? Copak všechny tajný policie nevydírají každýho politika, kterej je aspoň z jedny setiny slušnej, a copak jejich agenti nekradou punč, co se rozdává na císařem pořádanejch oslavách?"

„Takže jsou to všechno podělaný hajzlové," prohlásil strýček Nancy. „Vždycky jsem to věděl!"

Elliot Methadrine stáhl obličej do bolestného úšklebku a v záchvatu nelíčeného zoufalství se tloukl do hlavy. „Podívej, časová bráno. Ve jménu pravdy, zákona, spravedlnosti a nevinného lidstva—"

„Ty máš ňáký víno?" skočil mu do řeči Bill. „Hned bych si dal!"

„Zavři klapačku," navrhl Billovi Elliot. Pronikavě zaskřípal zubama a obrátil se znovu na časovou bránu. „Musíte nám pomoct zabránit tomu... tomu zmatku. Musíte nás vrátit do toho okamžiku v čase, kdy ten hippie změnil historii. To co udělal, je strašný. Kde se to stalo?"

„Ano? Čas, kdy ten vlasatec zmizel? A proč, prosím? Je to otravné a obtěžuje mne to, jsem nucen přiznat, že mi to úplně vypadlo z paměti. Domnívám se ale, že bych možná mohl projít všechny své soubory a najít tu správnou informaci. I když, promiňte prosím moje zívnutí, musím přiznat, že na tom nemám příliš velký zájem."

„Á a můžu si troufnout se zeptat, co vás přimělo k tomu, abyste přistoupil na požadavky toho hippieho?"

Záře se zformovala do výrazu číhající elektronické chestchirské kočky. „Abych byl upřímný, drahý chlapče, v podstatě peníze na ruku."

Elliot se podrážděně drbal na čele. „Sakra, co vy jste vlastně zač?" Vzal si malý zápisník a tužku. „Chci vaše jméno, sériové číslo a registrační kód pro intergalaktický časostroj!"

„Naprostá blbost," zaburácel hlas bezstarostným tónem. „Absolutně nepoužitelné! Protože já pocházím z neuvěřitelně starobylé a tím pádem neregistrované rasy Portýrů času! Jmenuji se Dudlaj D. Dá, svobodný pán, z pravého aristokratického transsubstancionálního rodu Rytířů příležitostných letů jumbojetů. Náš rod vznikl stejně s časem - vlastně ještě dřív než čas."

„Dřív než čas," zamumlal Bill, který se snažil si to srovnat v hlavě. Ale jeho myšlenky byly zmatené ještě víc než normálně. „Myslíte tím, že váš rod tady byl dřív než hodiny, digitální hodinky a ostatní časoměry?" Náhle mu mozkem bleskla myšlenka makrovědy. „Tím chcete říct, dřív než byla zavedená zavírací doba v hospodách!"

„Přesně tak. A jaká to byla skvělá doba," řekl Dudlaj. „Ale když o tom tak přemýšlím, doba tehdy ještě nebyla, že ne? Ještě také nebyly zavedeny dny. Ani noci. Existoval pouze nepřetržitý skvělý večírek s občasnými hádkami a střílením ptáků. Tvrdé a vyčerpávající — ale skvělá zábava!"

„Neuvěřitelný," vydechl Bill, oči se mu rozběhly a mysl se stále vracela k poslední poznámce.

„Rytíři času," řekl Elliot a hlas se mu zachvíval posvátnou bázní. „Kvůli vám byly vždycky zmatky na ústředí — a veškerý telefonní spojení bylo taky v kýblu. Tak proto jsme našli pozůstatky starověký civilizace z dob ještě před prvníma zaznamenanýma lidma! Ty teda patřily... vašemu rodu?"

„Ne ve skutečnosti. Jsem přesvědčen o tom, že v tomto případě se jedná o veřejně rozšířený záznam toho, že Rytíři času stojí za prvními zaznamenanými potomky lidského rodu," odpověděl samolibě Dudlaj.

„Jo. Hádám, že právě kvůli tomu jste za všema vtípkama," zachrochtal strýček Nancy.

„Přístup k Rytířům času je teda jedním ze základních klíčů k vesmíru a sakra taky k levnýmu cestování," vyhrkl Elliot. „Jak je možný, že se k tomu dostali hipíci z Pekelný planety?"

Strýček Nancy se poškrábal na hlavě. „Vykradli banky?"

„Ne. Ne. Ne!" dupnul si Elliot. „To je příliš zásadní a taky rozhodující. Sakra, o hipíkách z Pekelný planety toho nevíme dost. Základ k úspěchu našeho poslání je zjistit, jak se dostali k Rytířům času, a taky pochopit Rytíře času."

Zářící brána se rozzářila vnitřním světlem plným pýchy nad tím, že bude moci vyložit příběh Rytířů času.

„Ehm," začal sir Dudlaj. „Na počátku, ještě před řízenou dopravou a senosečí, mluveným filmem a průkazy k depositním úvěrům nebylo nic, jen vesmír a žádný čas na nic a pro nikoho. Kosmický galaktický národ jako první zavedl točené pivo a kanadské vtipy, protože se snažil dát věcem smysl. To jsme byli my — Rytíři času. Je zbytečné říkat, že nic z toho nefungovalo — jako vždy, když něco začnete, aniž byste to předchozí dodělali. Výsledkem toho byl všeobecný zmatek.

'Co potřebujeme, pravil jedinečně inteligentní gentleman Šimon Časový, Rytíř filosof, je zavést aspoň nějaký druh pořádku do vzniklého chaosu. Mám na mysli, že když nevíte, kdy je čas na odpolední čaj, nelze hovořit o žádné civilizaci.'

A, tak Šimon Časový přišel na myšlenku času, což byl jen takový počáteční a revoluční návrh. Než byla myšlenka času všeobecně přijata, trvalo to celé eóny let. Ale když už byla přijata, slunce a planety se začaly otáčet v rytmu dnů a let jako nešťastné hodiny kosmu, zatímco život bujel a plynul, civilizace se rozvíjely a zanikaly. Ačkoliv tato nekonečně nudná pravda má s časem společného asi tolik jako opičí výkaly s ženským klášterem. Aspoň vidíte, na kolik let nudné nicoty se měří průměrný život.

Všechno to bylo velice dobré a teď si můžeme klidně dát vajíčka naměkko, ale pro Rytíře času znamenal současný čas pouze návrh. Vidíte, že z pohledu vyšší atomistické teorie je čas jen jeden ze způsobů zblbnutí. Ve skutečnosti pro nás čas neexistuje, i když si představujeme, že ano, a používáme tedy nerezavějící ocel a křišťálová pouzdra. Jednoduše jsme vytvořili určitou výši molekulárně sdílené iluze, která se rozšířila po celém vesmíru. Proto můžeme cestovat — nebo být dopraveni — skrze tak zvaný čas a vždycky jsme na všech skvělých večírcích první a nikdy z nich nemusíme odejít. V každém případě je to trochu nudné a já opravdu nejsem přístupný vašim drobným problémům."

Strýček Nancy se zašklebil. „Furt nerozumím tomu, co to má společnýho s hipíkama. Sakra, jak teď dostanu zpátky svůj bar?"

Bill se s výrazem úzkosti podrbal v rozkroku. Neměl ani nejmenší představu o tom, co se stalo, ani o čem je řeč. A co bylo nejhorší, ani o tom, kde by dostal něco k pití.

„Skrze mlhu vašeho časového zmatku vidím určitý smysl," zafilosofoval Elliot, „Smysl mě prostupuje a teď tomu rozumím! Hippies to nějakým způsobem podvědomě pochopili... a hypnotizovali vás. Nemuseli vás přesvědčovat tak jako my. Nějak si spočítali, že z nějakého důvodu tady v určitou hodinu budete a budete přístupný k tomu skoku v čase, který potřebovali udělat... takhle to bylo! Takhle byl ten špión schopen vrátit se v čase a změnit historii."

„Ale proč ty nacistický opičárny?" zeptal se strýček Nancy. „To absolutně neladí s tím, co vím o základech filosofie hippies."

„To se dá vyřešit i pozdějc," prohlásil Elliot. „Teď se musíme vrátit zpátky a zabránit katastrofě, kterou ten vlasatec spískal!" Otočil se k časové bráně.

„Dudlaji... tedy sire — mám takový dojem, že to je váš správný titul."

„Pročpak, ano, samozřejmě, že je," Dudlaj se uculil, potěšený tak zcela evidentním řiťolezectvím.

„Všechno, co musíte udělat, je jen znovu otevřít čas přesně v tom místě, kde vyskočil ten hippie, a dovolit nám skočit tam! V tom případě se můžeme vrátit zpátky a zabránit katastrofě!"

„Katastrofa? Opakuji, že nevidím žádnou katastrofu. Popravdě řečeno, Elliote Methadrine, agente Časového oddělení, nevím přesně, kde to bylo. Nicméně přesné místo je velmi důležité. Máš snad něco, po čem bych si vzpomněl?"

„No, vzal jsem s sebou pár megabálíků doláčů na zvláštní výdaje."

„Á. To je skvělé! To je podstatně víc, než mi zaplatil ten hippie. Tak se podíváme na ty balíky, a potom si rozpomenu na přesné místo."

Elliot vytáhl zářivé kotouče, které měly na obou stranách portrét šilhavého císaře. V nepřátelském prostředí křišťálové brány se s cinknutím otevřela zásuvka na peníze a schlamstla nabízený obolos.

„Skvělé. A teď přijde na řadu splnění mojí poloviny dohody. Jenom mi dopřejte chvilku soustředění!" Vysunuly se antény. Rozkmitaly se. Mezi koulemi van der Graafova generátoru začala praskat statická elektřina. Dolary a centy vylétávaly z pokladny.

„Proboha! On to vážně udělá," křičel strýček Nancy a ukazoval na oblaka mlhy, která se valila z otvoru v čase.

Bill se rozhlédl. Nedalo se pochybovat o tom, že s bujnou fantazií byl v barevné mlze vidět přelud.— Duch času, pokud chcete — a taky ten hippie z Pekelné planety, jak na pozadí záblesků hvězd mizí: v okamžiku skoku mezi TEĎ a nějakým POTOM.

„Ano," zařval Elliot. „To je ono! To je přesný! Drž to! " Obrátil se na Billa a strýčka Nancy. „Pánové! Moment pravdy! Jdete se mnou?"

„Uf," řekl strýček Nancy a nucené se usmíval. „Sem jen obyčejnej barman. Vlastně tu mám svoje povinnosti a mám dojem, že... možná bych moh trochu dělat aerobic! Nebo zvedat činky! Nebo udělat pár temp v bazénu! Zůstaneme ve spojení. Dejte mi vědět, jak to všechno skončilo!" Barman couvl a servilně se usmíval.

„Co se dá dělat," prohlásil Elliot. „Tak pojď, Bille! Ukážeme vesmíru, jak se chovají praví chlapi v akci!"

„Víš," neartikulovaně zahuhlal Bill. „Je mi tak trochu, však víš, trochu blbě. Možná, že pár měsíců tréninku by mi vrátilo formu, kterou potřebuju pro tenhle druh zvláštních pověření!"

„... možná si mě najmou, abych jim míchal mléčný koktejly," ozýval se hlas strýčka Nancy za dveřmi.

„Mléčný koktejly!" Tahle poslední poznámka Billa uzemnila. Zůstal zaraženě stát na místě tak dlouho, že po něm Elliot stihnul hrábnout.

„Tak pojď, vojáku. Je na čase, aby sis zasloužil žold, co dostáváš od císaře!"

Co se dělo pak, si už Bill pamatoval — Elliot Methadrine ho vrazil přímo do chřtánu časové brány.

KAPITOLA 8

Myšlenka vykopnutí vzhůru byla Billovi docela dobře známá. Jen to, že byl povýšen do své současné hodnosti, zřetelně ukazovalo, že právě vykopnutí vzhůru je základní hybnou silou byrokratického aparátu. Nikdy ovšem ono vykopnutí vzhůru necítil - a doslovně ho pociťoval až teď.

Nepřipomínalo to dokonce ani poletování ve stavu beztíže.

Bylo to, jako by se vesmír náhle otočil o 180 stupňů a on padal z nějakého útesu hlavou napřed, ale ne směrem dolů. Neustále nabíral čím dál tím větší rychlost a padal na zlověstně vyhlížející skály nad sebou.

Skály vyhlížely stejně nepříjemně, jako kdyby byly pod ním.

Žaludek na vodě, mozek úplně k nepotřebě, hvízdání vzduchu, pach ze zatuchlých sportovních tašek, výkřiky strachu.

V poslední chvíli skály uhnuly a čas sám se řítil do tohohle bezvýznamného víru.

Bill se dotkl země — lehounce, jako prachové peříčko. V prvním okamžiku se mu zdálo, že ztratil vědomí a teď se probírá ze mdlob s lehkým brněním hlavy. Po pravdě řečeno to bylo podstatně příjemnější, než když se úplně bezmocný probíral s příšernou kocovinou. Ale i tak se teď cítil trochu nesvůj.

Zatímco se zmateně rozhlížel kolem sebe, přemýšlel, kde to sakra je.

Vypadalo to jako nějaké údolí obklopené vrcholky hor, jež byly porostlé borovicemi.

Na čistě azurovém nebi bez milosti ohnivě žhnulo zářivé slunce.

Zem, na které ležel, byla vyprahlá, posetá chomáčky zhnědlé suché trávy a trsy nádherně kvetoucích kaktusů druhu saguaro.

Poušť! Byl na nějaké poušti. Rozhlížel se, jestli někde v okolí není nějaká kantýna, s nadějí, že by tam mohli mít něco studeného, tekutého a s obsahem alkoholu. Žádná kantýna, žádné pivo. Taky dobře. Copak ve své oblíbené knize — Opilcův průvodce opicí — která se stala jeho biblí, nečetl, že tequilla se dělá z kaktusů? A nebylo tu toho posledně jmenovaného spousta? Muselo by to stačit aspoň na několik láhví onoho prvně jmenovaného.

Ale než stačil Bill začít s tradičním sháněním pití, vyrušilo ho náhlé žuchnuti á výkřik. „Auvajs!"

Otočil se a uviděl Elliota Methadrina, jak leží na zádech na hromadě písku. Křičel, protože následkem špatného dopadu měl jeden trnitý kus kaktusu přímo přibitý k zadnici.

„Auvajs," vřískal Elliot, který se pomalu hrabal na nohy a kroutil hlavou, aby zjistil, co to má zapíchnutého v zadku. Opatrně vytrhával jednotlivé trny z jehelníku, na který se díky pádu změnil jeho zadek.

„Teda! Ty jsi ale hrdina," servilně pronesl Bill, který sledoval celé představení. „Já bych si musel dát panáka, než bych se do toho dal!" Rozhlížel se kolem, aby zjistil, kde to vlastně přistáli. „Víš, Elliote, neviděl jsem ten pajzl už hodně dlouhou dobu, takže mohlo dojít i k takovýhle změně!" Elliot si vytáhl poslední kaktusový trn ze zadnice a pochybovačně se rozhlížel kolem sebe. „Nikde tady toho hippieho nevidím!"

„Ne. Jediný, co vidím, jsou pěkný guánoví ptáci, co krouží nad náma. Možná to jsou inteligentní obyvatelé tyhle planety a přišli nás přivítat."

„Ne, Bille," odpověděl mu Elliot. „Tohle jsou supové. Je mi líto, ale čekaj tady na to, až umřem, aby si na nás mohli pochutnat. Napřed se zobákem pustí do slabin a měkkých tkání. Oči jako zákusek."

„Nemluv tak!" Bill se zachvěl a se strachem se podíval vzhůru na kroužící ptáky. „To není způsob, jak bych chtěl umřít. V zásadě — já vůbec nechci umřít. A vůbec, kde to sakra jsme, Elliote? Máš nějakej nápad, jak to zjistit? A když jo, tak co budeme dělat?"

„Nejsem si úplně jistej, ale vypadá to, sakra, jako Dunovej svět nebo Pouštní planeta, a jestli věříš pohádkám, tak jako poušť na dávno zaniklé, leč nikdy nezapomenuté Zemi. Víš, co by se nám právě teď náramně hodilo?"

„Pivo... ne, dvě piva. Řekněme tři piva!"

„Buď zticha, Bille. Zkusím si promluvit s časovou bránou Dudlajem Dá."

„Možná nám přinese dárkový balení po šesti," řekl Bill pochybovačně. Žhnoucí slunce ho pálilo vzadu na krku a citlivá kůže na hlavě se mu pod žhavými paprsky přímo škvířila.

„Slyšel jsem správně, opravdu je mé vznešené jméno bráno nadarmo, pánové?" prohlásil hlas s britským přízvukem.

Bill s Elliotem se otočili jak na obrtlíku.

V rozumné vzdálenosti od pichlavých ostnů se nemateriálizoval nikdo jiný než zmíněný sir Dudlaj. V záplavě jiskřivých paprsků se v této zvláštní krajině vynořila brána času.

„Mluv!" nařídil mu Bill. „Kde to sakra jsme?"

„Sem utekl ten hippie?" chtěl vědět Elliot.

Křišťálová řada kontrolek uvnitř brány začala blikat a pulsovat a tančit v rytmu čehosi, co se náramně podobalo Pochodu seržanta Bogieho. Z televizní obrazovky zmizely scény z historie, které nahradil záběr z nekonečně dlouhé části neobyčejně nudného kriketového zápasu.

Dudlaj podezřele dlouho mlčel.

„Dudlaji," zavolal Elliot. „Sire Dudlaji. Domníváme se, že prověřujete okolnosti, abyste mohl odpovědět na naši otázku!"

„Cože? Ne, vlastně sleduji kriketový zápas Anglie— Indie. Proklatě, cizinci vedou! Omluvíte mě?"

„Domnívali jsme se, že zjišťujete, kde je ten hippie, co změnil vesmír!"

„Ano, musíte mě omluvit, ale kriket se ani v nejmenším nezměnil. Nejdelší a nejnudnější hra je vážně kriket. Máme to v krvi. Tak je to, mám to v krvi, teda pokud nějakou mám. Intelektuální sport, pravděpodobně—

„Buďte zticha," zavelel Bill. Podrbal se na škvířící se hlavě a spálil si při tom prsty. „Nechci už nic slyšet o žádných hrách — chci slyšet, jak se odsud dostanu!"

Sir Dudlaj byl zaujatý a okouzlený svým monologem a vůbec Billa nevnímal. „Velmi mnoho jsem o kriketové hře přemýšlel. Kriket je věčný, takže se ani nedá počítat mezi hry. Ale zpátky k tomu vlasatému nevychovanci, že?"

Kontrolky spustily starou známou podívanou ještě jednou a nakonec se v náhlém záchvatu rozsvítily všechny. Z reproduktorů zněl (Billův nejoblíbenější) Pochod Johna Philipa Podobraz.

„Vy jste ho našel! Našel jste ho!" křičel Bill. „No, abych byl upřímný, nenašel. Zvláštní. Vypadá to, že je v centrále trošičku zmatek."

„V centrále?"

„Ano. Zdá se, že procesor paradoxů je poněkud přetížen. Moji milí, jsem volán zpět!"

Sir Dudlaj se začal chvět a otřásat. Pomalu mizel v řídkém vzduchu.

„Počkejte! Vraťte se!" ječel Elliot. „Nebo nám tu aspoň nechte něco k pití!" křičel Bill. „Je mi líto, pánové! Návrat spotřebovává všechny mé síly. Doufám, že se vám podaří přežít na tomto bohem zapomenutém..."

A pak, se sotva slyšitelným mlasknutím, zmizel. Suchý vzduch truchlivě zavířil na místě, kde předtím stál, a zdvihl prach — a všechno bylo zase tiché a nehybné.

Elliot potřásal hlavou. „Sakra! Kdyby to aspoň tolik neštípalo! Ten chcípák se nám ani neobtěžoval říct, kde to sakra vůbec jsme! Ani místo. Ani rok. Ani datum. Ani hodinu... vůbec nic. Mužem akorát doufat, že tohle je to místo, kam utek ten hippie. A že právě tady změnil čas, budoucnost i minulost. Kde prováděl ty zločiny, který musíme napravit."

„A co ten tvůj časostroj, pane fízle z Časového?" zeptal se Bill.

„No jo. Tady nastal menší zádrhel," řekl Elliot a ukázal na zem. Přístroj ležel na zemi. Displeje nadranc. Zcela evidentně byl nepoužitelný.

„Tak se to aspoň pokus spravit!" Z Billa křičela podezíravost. „Myslím, že bysme měli něco udělat, abysme zjistili, kde vlastně jsme!"

Elliot se zahleděl do dálky. „Jojo. Věřím tomu, že jsme na nejlepší cestě vyzkoušet to na vlastní kůži!"

„Na vlastní kůži?" Bill se otočil směrem tam, kam Elliot zíral. Zcela jistě se k nim přibližoval obláček prachu.

Prach zcela jistě nevířili kohouti, ačkoliv vzápětí si Bill s Elliotem zcela jistě přáli, aby to kohouti byli.

KAPITOLA 9

Přihnali se za dusotu kopyt s ječivým válečným pokřikem. Předcházel je pach nevydělaných zvířecích kůží - koňských a bizoních.

Jeli na podivných, divokých čtyřnohých zvířatech, která Bill znal jako kuny, nebo koně, nebo tak nějak se jim říkalo v Historicko—westernových hororových komiksech. Válečníci seděli na hřbetech kun — nebo to byli kůni? — oči jim divoce svítily, těla i tváře pomalované válečnými barvami. Ve větru za nimi, jako pyšná hříva, vlály čelenky z peří, které se na slunci oslnivě blýskaly.

Ka— rak!

Něco zasvištělo kousek od Billova ucha.

Hvíííííízd.

Ostré opeřené střely prosvištěly kolem nich, ostré hroty se zabodly do písku nebo do kaktusů.

„Šípy," zaječel Elliot. „Střílí po nás šípy, Bille!"

„Opeřené kulky," zaskučel Bill, který už byl, v rámci svého šíleného úprku, uprostřed prvního mílového skoku.

„Střílí po nás opeřený kulky, Elliote!"

Potom, co se přiblížili skoro na dosah, se divoši na koních rozdělili do dvou skupin, aby mohli pronásledovat oba dva cestovatele v čase. Bill se najednou ocitl před párem divoce vyhlížejících divochů a mířila na něj ostře vypadající kopí.

Bill usoudil, že by bylo moudré přestat utíkat. Okamžitě kapituloval a zvedl ruce nad hlavu. Elliot se zachoval stejně moudře, ale navíc na znamení své totální porážky padl poníženě na kolena.

Když Bill viděl, že je to patrně to nejlepší, co mohou ve své současné beznadějné situaci udělat, svalil se na zem taky.

Divoši se zlýma očima povolili otěže svým ořům a těsně svázali oba návštěvníky. Oštěpy na ně nepřestávaly mířit, a za obzvlášť nepohodlný považoval Bill kus oceli pod krkem, ostrý jako břitva. Někdo se asi pletl holičům do řemesla.

„Uf!" ozval se za nimi velitelský hlas.

„Myslel jsem si to," zasípal Elliot, který měl problémy s mluvením, protože i jemu se stejný kus oceli zařezával do krku. „Indiáni!"

„Myslíš ty, co hráli kriket proti družstvu sira Dudlaje?" zeptal se Bill.

„Ale ne, Bille. Rudí Indiáni. Severoameričtí prérijní Indiáni z devatenáctého století, ztracená, ale nezapomenutá Země! Nechci se vytahovat, ale dějepis mi v Časové škole vždycky šel."

„Jak to můžeš vědět tak jistě?"

„Objevili jsme se někde uprostřed neobydlených plání amerického jihozápadu, tihle chlapíci vypadaj úplně jako z mýho oblíbenýho filmu Johna Whina — Pevnost Scrofula — a mimochodem uf je určitě indiánský slovo a znamená mrzutý uvítání."

„Samý kecy," pronesl ten samý hlas. „Jen jsem tím dával najevo krajní nechuť k vašemu odpornýmu zjevu!"

Bill se otočil.

V sedle vzpřímeně seděl vznešeně vypadající rudoch a vypínal prsa v pyšném gestu. Měl mohutný hrudník, velké bicepsy pokryté rituálními koženými řemínky a cvočky, náhrdelník z drápů a zubů dávno vyhynulé šelmy. Bill vídal jemu podobné v barech a obvykle nad nimi ve rvačkách vítězil, protože tihle nóbl pánové se vždycky prali podle

pravidel, zatímco Billův styl byl jakýmkoli pravidlům na hony vzdálen. Ale všechny ty na něj namířené pušky a šípy, spolu s ostrou čepelí pod bradou, v tuto chvíli Billa ochránily od jakékoli myšlenky na rvačku.

„Ach," řekl Bill a nasadil svůj nejpodlézavější úsměv. „Nazdárek! Skvělý pomalování!" Usmál se a pokračoval: „ Šikovný cvočky. U koho šijete?"

„Musím se zeptat na totéž," zaburácel Indián. „Ještě nikdy jsem takový hadry neviděl, a to jsem absolventem Harvardu!"

Podrbal se na hlavě. „Nebo to byl Yale! Přísahám, že je to tím spalujícím sluncem, že mi to došlo až tak pozdě! Buffalo Billalongu! Moje léky!"

„Ano, ó nejvyšší Hluku hromu," vyštěkl malý podsaditý mužík, který měl na hlavě klobouk na dvaapůl metráku brambor s pštrosím pérem zapíchnutým v dýnku a se špunty pohupujícími se kolem krempy na provázku. Nahnul se ke koni svého pána. Medicinman měl kolem ramen zavěšený nafouklý kožený pytel, ze kterého vytáhl láhev s nezdravě zelenou tekutinou. „Tady to máte, pane. Brý den, hošové. Jo a mimochodem, šéfovi dělali to malování v Kalamazoo v obchodním institutu." Rudonosý chlápek pak při otevírání obrovské plechovky Fosterova ležáku mohutně pokropil všechny přihlížející. „Tak. Dám si dneska ještě jednu takovou a budu hotovej. Ale co, sakra!"

Chlapík přiložil plechovku ke rtům a pil, ohryzek a špunty na klobouku mu nadšeně nadskakovaly.

Bill vyvalil oči. Jéžiš, jak by si dal to pivo! I když mnohem víc než pivo si Bill přál, aby jeho krční tepna zůstala vcelku, protože jinak by jeho krev chtě nechtě pokropila okolní vyprahlou zem.

„Vidíš, Bille, co jsem říkal," prohlásil Elliot. „Typický indiánský medicinman. Odhaduju, že musíme být na americkém jihozápadě — řekl bych někdy okolo roku 1885."

„Musím se znova zeptat," pronesl náčelník Hluk hromu. „Kdo jste? Rychle, než vám prořízne břicho a předhodím vaše vnitřnosti supům!"

„Jsme cestující v čase, velký náčelníku. Jsme služebníci pravdy a práva a fanoušci velkého Tonta," odpověděl co nejposlušnějším tónem Elliot.

„Hledáme tady špinavého, vlasatého hippieho, který chce změnit složení času ze 100% bavlny na 50% polyesteru a 50% celuózy," řekl Bill a nepřetržitě potřásal hlavou nad tím, co to zase řekl. To vedro! Dostalo ho!

„Ano, a celý budoucí vesmír je nacistický a jen já, Elliot Methadrine a můj dobrý přítel Bill—"

„Ten se dvěma el —"

„— a jen Bill se dvěma el a já ho můžeme zachránit tím, že chytnem toho hippieho, který ničí historii. Tak co, náčelníku — co na to řeknete? Přece nechcete, aby vesmír husím pochodem ovládli požírači vuřtů, nebo ano? To už nemluvím o těch odporně smrdutých vykuřovačích trávy."

„50% polyesteru a 50% celulózy," vyštěkl náčelník Hluk hromu. „Přesně takovej je můj wigwam!"

„Moc daleko," oznámil jim medicinman a prázdnou plechovkou od piva sundal jednoho supa. „V podstatě," pokračoval, zatímco vytáhl obrovskou dýmku míru a nacpal její hlavičku velkým, podezřele vyhlížejícím zeleným chumáčem, „musím říct, že je to zatraceně kosmický, kamarádíčkové!"

„Gé," zasípal přidušeně Elliot směrem ke svému společníkovi. „Nemyslíš, Bille, že je dost nepravděpodobný, že by se sem ten hippie vrátil podívat se na trávu a omylem změnil historii?"

„Myslím, že já osobně bych se podíval na jedno z těch piv!" zachraptěl Bill.

„Řekněte, vznešený náčelníku," zakňučel podbízivě Elliot. „Proč si nevezmeme sakypaky a nejedeme zpátky k vašim vigvamům, možná bychom se mohli něčeho napít a pak si pěkně v klidu povídat!"

„Ticho," nařídil náčelník. „Jedním slovem — ne! Zatím nevíme, co s vámi, tupými bytostmi z budoucnosti, proto musíme vše projednat s vyššími místy!"

„Á! Říkáte, že je tady někde kavalerie Spojených států," vydechl si Elliot. „Víš, Bille, můj učitel dějepisu vždycky říkal, že na Západě kavalerie vždycky přišla v podobných případech na pomoc. Samozřejmě, až na výjimku v případě Custera!"

„Custer? To se jí? Neboje to k pití?" zeptal se Bill, kterému se do mozku nikdy nevešla víc jak jedna informace, maximálně dvě.

„Chtěl jsem tím říct, vy odporní cizáci, že vás přivedeme k oltáři bohů, a tam se rozhodne, co s várna bude!"

„Oltář bohů," zakňoural Elliot. „To zní zlověstně!"

Se zručností divochů Billa s Elliotem důkladně svázali a pak je vlekli rozpálenou pouští směrem k místu jejich schůzky s tamními božstvy.

Když se to vezme kolem a kolem, pomyslel si Bill, tak je můj první den v minulosti značně skličující.

Ale v podstatě to nebylo až tak překvapující, protože celá Billova minulost byla značně skličující.

Billovi do obličeje vyšplíchla voda.

I když normálně touto tekutinou pohrdal, přistihl se, že ji automaticky hltá plnými doušky, aby uhasil mamutí žízeň, která ho sužovala. Na okamžik si myslel, že se ocitl na nějaké blažené planetě rozkoší, kde v plavkách a s nafukovacími křidélky laškuje s vodními vílami. Až k tak velkému šílenství ho dohnalo spalující slunce. Ach ano. Oblast Bubly—bubly na planetě GIo, nebo možná spíš pláž Šplích— šplouch v oblasti Žbluňk—cák.

Ale jakmile ho doušky vody přivedly zpět z hlubin bezvědomí, Bill si uvědomil, že na něj nepraží slunce kdesi v rekreační oblasti, ale stále ještě trčí v příšerné poušti a v mizerném čase. Navíc měl v zadní části těla zapíchnutých několik tuctů kaktusových trnů.

„Au — auvajs!" vykřikoval a hrabal se zpátky na nohy, sípal a mžoural. Vypadalo to, že mu sundali pouta, což ovšem nemuselo nutně znamenat něco skvělého. Klopýtal a vytíral si vodu z očí. Snažil se získat zpátky cit a rovnováhu. „Elliote! Kde si, Elliote?" křičel a snažil se zkaleným zrakem prozkoumat vyprahlý okolní terén. Vrávoral dopředu tak dlouho, dokud do něčeho nenarazil — do něčeho tvrdého. Uslyšel stereo sykot a pomyslel si, že asi vrazil do auta,

které má propíchnuté dvě duše. Ustoupil o kousek dozadu, chtěl si tu překážku lépe prohlédnout, nechtěl ji obcházet.

„Jéjky," vyjekl Bill, který v tu chvíli zapomněl i na kaktusové trny v zadku. Tyčila se před ním dobře deset stop vysoká obluda s démonickou tváří. Po pravdě řečeno, měla dvě tváře — a obě dvě její hlavy vypadaly jako hadí nebo krokodýlí, nebo každopádně čingrovitě.

Rozeklané jazyky vyplazovala do úctyhodné vzdálenosti. Jiskřící oči upírala dolů na Billa. Ale to zdaleka nebyly všechny hrůzy, kterými takhle krajně odporná příšera oplývala. Pazoury napřažené na Billa měly místo dlaní štíří klepeta. Z hrudi obludy visela — jako dvě nepřipevněná podpažní pouzdra na drobnější děla — dvě obrovská prsa. Ať už byla ta obluda cokoliv, určitě to byla samice. Dokonce měla na sobě i jakousi sukni. Velmi zvláštní a výstřední móda! Při pohledu zblízka se ukázalo, že celá sukně je ze živých, kroutících se hadů!

Ne, tohle rozhodně nebyla samice, která by odpovídala jeho chlípným představám.

Bill začal couvat, ale zakopl a upadl. S hlasitým vrčením a výhružným řevem se hrnula směrem k němu.

„Nežer mě!" ječel Bill. „Nebudu ti chutnat! Elliote! Pomoc! Sire Dudlaji! Pomoc! Pomožte mi někdo!"

Ale ani Elliot ani sir Dudlaj neodpovídali a ani nikdo jiný mu na pomoc nepřišel. Obluda se dál hrnula na Billa, přímo se vznášela.

„Kdo... kdo jste?" zeptal se Bill a zašilhal směrem vzhůru, slunce ho oslepovalo.

„Mé jméno," odpověděla příšera, „je Copycop, mocná bohyně Aztéků, strážící toto údolí. Sežeru každého, kdo se odváží riskovat vstup do velmi významné posvátné jeskyně nebo do jejího okolí, protože na tato posvátná místa je vstup přísně zakázán! A jak ty?"

„Bill."

„Bill. Hezký a zní to jedle." Dva páry očí se jako drahokamy zatřpytily na slunci. „Bille — věci... buď jsi šílenec, jestli jsi sem šel sám, nebo tě sem dolů hodili mocní válečníci kmene Epoxy, abys mohl sklouznout dolů do mého hladového břicha!"

„Po pravdě řečeno ani jedno, ani druhý. Jsem... ehm... přátelskej poutník, který zkoumá nadpřirozeno. Myslel jsem, že bych možná mohl použít váš chrám. O zdejším náboženství toho moc není. Jsou tady v okolí, kromě vaší vznešenosti, ještě nějaký další bohové?"

„Takže ty chceš pomoct s náboženstvím. V žádném případě — nenarodil jsi se v kmenovém klanu. A tak ti nikdo z ostatních nepomůže. Okolní božstva, to je na příklad Hlen-hoho, jeden z těch, co si libují ve žvýkání ještě tlukoucích srdcí. A potom je tu Texako, kondorovitá bestie, rád pojídá lidská nemluvňata. A samozřejmě vznešený král bohů Koaxiálkoitus, který žere nahé lidské panny. Pak je tu spousta menších božstev. Domnívám se, že to je hlavní zdejší pantheon, vetřelce. Ted', když budeš v klidu, provedu krátkou bolestivou operaci — místo dlouhé smrtelné agónie — až tebe bude moje odpolední obětní přesnídávka. Dobrá a vhodná!"

Bill vůbec neměl v úmyslu stát se něčí přesnídávkou, bohyně nebohyně. „Podívejte se, mám v sobě zabodnutou spoustu pichláků. Budu strašně škrábat v krku!"

„Žádný problém. Napřed tě zabiju a pak tě oberu!" Aztécká bohyně mluvila burácivě s Billem a přitom neustále postupovala směrem k němu.

Bill měl moc dobrý důvod ji zastavit.

„Zůstaň v klidu, nedá se utéct bohům!" řvala obluda. „Jak tě mám zabít, když mi utečeš?"

Nesmí přestat mluvit! Adrenalinem vyprovokovaná myšlenka probleskla Billovi mozkovýma buňkama. „Ale já jsem chtěl poučení ód bohů, velká bohyně Copycop. Nemohla bys prozradit hříšníkovi, co přesně je tam za těma dveřma?"

„Co je za posvátnýma dveřma? Máš na mysli dveře do mystického tunelu, který vede do úplně odlišného světa? Ty dveře, které hlídám? Tak to ti opravdu nemůžu říct, nebo teď už ano? Budiž řečeno — jsem zde proto, abych strážila tajemství a — počkat... hej, pocem zpátky! Podvedls mě! Nechtěl jsi to vědět doopravdy! Chtěl jsi jenom ode mě utéct! Určitě jsi nahnilý! Nezasloužíš si, aby tě snědl bůh!"

„Řeknu ti, co bys mohla sníst, Copycop!"

Mezitím Bill pádil pryč, zdrhal mílovými skoky, šťastný, že je živý, bez ohledu na nepohodlí, které mu působily kaktusové trny. Překvapený jako vždycky, kolik energie dokáže vyvinout k tomu, aby si zachránil holý život, se škrábal do svahu, cestou vytrhl divoce rostoucí kmínek, pomocí kterého se gigantickým skokem přehoupnul na druhou stranu kopce. Byl strašně spokojený, že syčení a chřestění bohyně—strážkyně Copycop slyší za sebou. Na opačné straně prašného kopce se Bill kutálel dolů, lapal po dechu a sípal.

A najednou s plesknutím narazil do páru nohou. „Dobrý bože," pronesl až příliš známý hlas. „Touhle dobou už jsi měl bejt dost důkladně sežvejkanej!"

Bill se podíval vzhůru. Nad ním se tyčil náčelník Hluk hromu a za ním stáli jeho muži, stejně jako předtím se strašidelnými, smrtonosnými zbraněmi.

„To je práskanej chlap, pane," prohlásil Buffalo Billalong, kmenový mediciman. „Copycop svou šanci dostala, jak bylo určeno. Dovolím si navrhnout, abysme přidali další poleno do obětního ohně."

Bill zakvílel a padl obličejem do prachu. Takovýhle řeči opravdu neměl rád.

Řeči o smažení na pánvi...

KAPITOLA 10

... a do ohně!

„Další pěknej zmatek," pronesl Elliot. „Bude z toho můj životní zážitek!"

Elliot Methadrine byl přivázaný ke kůlu zaraženému do země. A Bill, ke svému zděšení, byl přivázán z druhé strany téhož kůlu. Kolem nohou se mu pomalu vršila balzová polínka, co tam nosily dvě squaw.

„Sir Dudlaj se pro nás vrátí," vydechl Bill, který se úporně snažil přesvědčit sám sebe, že ještě mají nějakou šanci. „A ještě by nás z toho mohli vytáhnout ty tví chlápci z Časového."

„Sme jen jehla v kupce času, Bille. Nikdy nás nenajdou!" bědoval Elliot. „A je mi to moc líto, ale takovou důvěru v sira Dudlaje zas nemám!"

„Tak co budeme dělat?" zeptal se Bill.

„Mám dojem, že bysme se měli pokusit přesvědčit tyhle divochy," vzdychl Elliot, „ i když musím říct, že jsou příšerně upnutý na to svoje pohanský upalování. Ačkoli jsem rád, že mám společnost, je mi líto, že tě vidím zrovna tady. Když tě chytli poprvé, huhňali něco o tom, že tě obětujou nějakýmu nižšímu božstvu nebo tak něco."

Bill mu stručně nastínil, co se s ním dělo.

„Hm. Dost divný," oznámil mu Elliot. „Tajná chodba, říkáš, a hlídají druh hadovitý obludy z aztéckýho pantheonu. Víš, Bille, je tady něco, co mě na tomhle prostředí štve. Myslím, něco mi tady nejde dohromady s Arizonou konce devatenáctýho století."

Bill, který toho věděl o historii málo — a staral se o ni ještě míň — nervózně sledoval squaw, které k němu přinesly další dávku dříví na podpal. Jedna z nich mu zcela evidentně složila pěkně těžký kus balzy přímo na palec. Bill potlačil výkřik a zeptal se se stisknutými zuby: „Není to taky pěkně divný, ten obrovskej barák támhle?"

To, o čem Bill mluvil, byla kamenná pyramida přibližně čtyřicet stop vysoká, potřísněná zaschlou krví a ozdobená lidskými srdci, šklebícími se hlavami a pohřebními věnci s vybledlými pentlemi.

„Ne, není, Bille. Všichni Indiáni je maj."

„Myslíš toho medicinmana s divným přízvukem, co pije Fosterův ležák?"

„Ale ne, Bille. Medicinmani jsou pro západní indiánský kultury moc důležitý!"

Bill se chtěl poškrábat na hlavě, ale nemohl. „Hele, nemohl bys mi dát malou dějepisnou lekci a při tom přemejšlet, jak se odsud dostanem?"

„Připadá mi to pěkně vzrušující. V mnoha směrech se zdá, že je to v každým ohledu normální americkej západ. Ale jsou tu nějaký anomálie!"

„Třeba jako koně?"

„Tvoje vzdělání je silně omezený a tvoje slovní zásoba hraničí s tím, že žádnou nemáš. Ne animálie, ty dutá makovice. Anomálie jsou věci, který nepasujou do nějakýho zaběhanýho pořádku. Například nebe, to mi nesedí. Není úplně v pořádku!"

„Nebe? Myslíš protože je zelený?"

„Ne, Bille. Je zelený jen proto, že, jak se ukazuje, jsi taky barvoslepej. Ne, jde o to spalující slunce!"

„Jéje. To je vedro! Ale i blbec jako já, Elliote," pošklebovalse Bill a snažil se získat pár bodů, „ i přes to, že nemá žádnou slovní zásobu, ví, že většina sluncí hřeje. Nepotřebuju žádnou universitu jako někdo, abych to věděl!"

„Podívejme, náš malej chytráček by se chtěl pošklebovat. Ano, samozřejmě je většina sluncí horká, Bille! Ale všim sis, jak se tohle houpe?"

„Copak se všechny slunce nehoupou?"

„Jen když furt chlastáš!"

Bill ignoroval útok a podíval se přivřenýma očima na slunce. „Možná —jo. Zastaví se a zase se hne. Někdy couvá, a pak se zas hne dopředu. Jako kdyby se nemohlo rozhodnout, jestli chce na západ, nebo jestli chce zpátky, zapadnout na východě."

„Nejsem si úplně jistej, Bille, jestli to, o čem mluvíme, je astronomicky možný!"

Než o tom mohl Bill dál zbytečně přemýšlet, přijel náčelník s medicinmanem a množství zlověstně vypadajících rudochů, kteří drželi v rukou pochodně.

„V pořádku," oznámil Buffalo Billabong, a jak otvíral další plechovku Fosterova ležáku, postříkal všechno kolem. Několik mučivých kapek dopadlo Billovi na kalhoty, ale žádná mu neskápla do pusy. „Brej den, kámoši. Dneska si zahrajem na pečený šváby z Mortonský zátoky, jo?"

„Je to opravdu nutný?" zakňoural Elliot. „Vážně bych vás radši podplatil nějakým wampumem, co vy na to?"

„Nemáte náhodou nějakou ohnivou vodu, že ne?" zeptal se Bill. Nejasně si na poslední chvíli vybavil výtisk z řady 3D komiksů s názvem Řvoucí teplí kovbojové a transvestitní Indoši.

„O čem se právě teď bavíte, vy idioti?" chtěl vědět náčelník Hluk hromu. „Mohli byste, pro boží smilování, mluvit normálně, a ne tou pohanskou hatmatilkou?"

„Ale co děláte teď vy — pohanský obřady, že ano?" odpověděl Elliot.

„Samozřejmě," zavrčel Hluk hromu, „jak si myslíte, že uchlácholíte pohanský bohy, když ne pohanským obřadem? Doufám, že si nemyslíte, že by na ně udělalo dojem, kdybysme vás pokřtili, že ne?"

„Proč to nezkusíte?" navrhl Bill.

„No, ve skutečnosti je to docela příjemný a roztomilý obřad, ale nejde ani trochu dohromady s naší krvelačnou tradicí," prohlásil Buffalo Billabong. „Ne, myslím, že upálení je určitě mnohem vhodnější, co vy na to? Nejenom že se bohové uchlácholí, ale ještě budou mít pečená žebírka k večeři!" Usrknul si z obrovské plechovky Fosterova ležáku a vytáhl z boční kapsy knihu. Jak četl umaštěné stránky knihy, pohyboval rty a špunty na klobouku poskakovaly mezi mračnem much.

„Předpokládám, že to je sbírka návodů, jak uctívat bohy!" podotkl Elliot. „Nevidíte, že je to celý směšný? Žádný bohové nejsou! Vypadá to, že se váš pověrčivej kmen stal obětí -

„Sklapni, tlučhubo," křikl náčelník Hluk hromu. „Nebo ti nacpu živýho prérijního psa do huby!"

Výhrůžka byla dost efektivní na to, aby Elliot zmlknul. A Bill taky. Částečně i proto, že náčelník si přitáhl vodítko a směrem k nim zlověstně poháněl párek tlustých prérijních psů.

„Skvěle," komentoval to medicinman, který všemu přihlížel. V ruce držel knihu. Na jejím koženém hřbetě bylo napsáno Jak dobře sloužit krvelačným pohanským bohům. „V podstatě je to kuchařka! Podívejte... Zvratky papal, velký bůh nad

námi..."

„Myslím, že je to Koaxiálkoitus," prohlásil Bill. „To jste nám říkal předtím."

„Ach, ano... to je. Tak, tak je to, kámo. Uvidíš, eště dostaneš trochu vzdělání, než to přijde. Špatnej recept." Listoval tak dlouho, dokud nenašel ten správný. „Dobře. Dobře. Dobře. Vypadá to, že ačkoliv je obávaný a svatý Koaxiál člověk, který sídlí v našich srdcích — a obětovali jsme mu všechna ta srdce, co jsme na tomto místě vyřízli — má raději své pokrmy naložené ve Fosterově ležáku!" Bill nastražil uši. „Pivo?"

„To je vono, kámo!" Buffalo Billabong si dal prsty do pusy a hvízdl. Okamžitě se rychle, s velkou obřadností a ohňostrojem, objevil trakař s fůrou plechovek Fosterova ležáku.

Bill začal slintat. S neutuchající pozorností sledoval, jak dva Indiáni bravurně otevřeli dvě plechovky piva a potom vykročili vpřed, obličeje stažené vážností, a šeptem mumlali cizí obřadná slova jako Schlitz, Budvar a Staropramen. Možná, pomyslel si Bill, že tihle Indiáni nebudou až takoví divoši, jak si původně myslel Elliot. Zavřel oči a v očekávání otevřel pusu. Namísto toho, aby mu Indiáni nalili pivo do krku, nalili mu ho na hlavu. Stékalo mu po vlasech dolů přes uši a vsakovalo se mu do košile. V první chvíli prskal, ale potom začal zoufale nasávat pramínky, které mu stékaly po obličeji, ale nakonec z toho byl jen mučivý srk.

Když byla plechovka prázdná, Bill otevřel oči. „Chci říct, dyť víš, Buffe, že trochu naložit zevnitř by pomohlo!"

„Nechte těch nesmyslů! Hněte se a zapalte hranici," zaburácel náčelník. „Upalte ty idioty! Velcí bozi jsou netrpěliví!"

„Ne, ne. Počkat..." vyjekl medicinman. „Možná, že má pravdu, náčelníku. To néni blbej nápad."

„No, když myslíš. Nakonec ty jsi tady medicinman a existuje cosi jako protokol. Ale pospěš si s tím. Nemůžeš čekat, že se tu budou bohové vznášet celej den a čekat na svou oběť!"

Bill šťastně vzdychl. Nakonec dostane pivo, nebo i dvě, předtím, než bude muset čelit plamenům. Ale když se to vezme kolem a kolem, nebylo to přesně to, na co by se těšil. Díval se, jak Indiáni bravurně vypáčili Elliotovi pusu a nalili mu do ní plechovku Fosterova ležáku.

Když pivo dorazilo do Billovy pusy, polkl ho jedním mocným douškem. To Indiány natolik ohromilo, že se rozhodli, že je nutné nalít mu do chřtánu ještě jednu plechovku. Bill si samozřejmě nestěžoval, přijal ji s povděkem a hltavě ji vypil. I když po třetí a po čtvrté plechovce přišel na to, že je poněkud obtížné vypít další pivo, a po šesté, s břichem bolestně roztaženým, zjistil nejen to, že je opilý, což bylo dobře, ale navíc je mu i značně nepříjemně.

Potom Bill zabrblal něco, o čem se domníval, že za celý svůj život alkoholika nikdy nemůže říct. „Myslím— škyt — že piva mám dost..."

„Nemůžu souhlasit s dalším," prohlásil náčelník. „Už s tím pohněte! Chci vidět tyhle bledý tváře pěkně opečený! Bohové musí být usmířeni! Ať začne rožnění!"

Bill spokojeně krkal. Byl tak naložený zevnitř, že ho to nezajímalo. Zato Elliot, který byl schopen vypít jen jedinou plechovku Fosterova ležáku, začal prosit o život, uváděl pádné argumenty ke svému propuštění, apeloval na jejich smysl pro čest a ptal se jich, co by si myslely jejich matky, kdyby někdo takhle obětoval je. V žádném případě nic z toho Indiány neohromilo.

„A teď je to hotovo," prohlásil Buffalo Billabong, pokyvoval hlavou nad přípravami a prohledával si kapsy. „Ták. Kdo má sirky a náplň do zapalovače?"

„Tady. Použij moje," ochotně se nabídl náčelník Hluk hromu a spolu s funkčním zapalovačem vytáhl i pikslu s nápisem Zippo O—pék—ací náplň.

„Fajn!" Medicinman shrábl náplň a postříkal s ní balzové dřevo u nohou Billa a Elliota. „Víte, kámoši, nebude to tak zlý. Opeče vás to přímo v plameni. Pak vás posolíme a okořeníme, přesně podle předpisu, se spoustou česneku, navrch dáme petrželku a naservírujeme vás bohům."

Bill, trochu připilý Fosterovým ležákem, uvažoval o smrti. Divil se, jak může umřít, když se ještě nenarodil. Nebylo to pravděpodobné. Kromě toho, Bill ještě nikdy předtím neumřel, a tak nevěděl, co má vlastně čekat. Už se mu předtím sice stalo, že málem umřel, ale to bylo jen napůl, oproti tomu teď měl umřít úplně.

Zíral na hořící zapalovač a uvažoval o životě a smrti. Konec konců, může být docela rád, že odejde teď, když už ne v plné slávě, tak alespoň v plném jasu.

Připitý pivem, s hlavou v oblacích a s představami Avalonu, Valhally, Olympu a Svatého gril—baru, které mu jedna přes druhou tancovaly v hlavě — Johanko z Arku, dívej se! Teď přichází Bill Jasný, pomyslel si.

Jak se třepotavý plamen blížil k třískám na podpal, Bill koutkem oka zaznamenal, že se k nim z horizontu blíží podivný obláček. Obláček naštvaně uháněl po obloze. Samozřejmě že obláčky se normálně nerozčilujou, ale takhle naštvanej mrak Bill ještě na jihozápadě Severní Ameriky neviděl. Zamrkal, aby se přesvědčil, že opravdu uhání, jako by byl vzducholoď, plul přímo na ně, jako by ho tam někdo poslal se zvláštním úkolem.

Billův zájem o mrak úplně zmizel současně se zlověstným praskáním a syčením plamenů. Začalo být trochu horko.

Podíval se dolů a ke své hrůze zjistil, že zapalovač úspěšně podpálil troud a plameny nejenže olizují dřevo, ale vysloveně nepříjemným způsobem se zakusují i do jeho bot.

„Ach... ach... prosím, ne. Snažně vás prosím, šlechetní domorodci," kvílel Elliot. „Jsem moc mladej na to, abych umřel! Čeká na mě spousta úkolů, který musím splnit, žen, který musím milovat —"

„—a piva, který musím vypít," souhlasně ho doplnil 'Bill, „mě taky neupalujte!" Snažil se najít něco vhodného na svou obhajobu, ale zjistil, že v hlavě nemá vůbec nic, až na to, že ztrácí odvahu. „Vy blbci, vy si to budete do smrti pamatovat!" Nebyl to žádný oslnivý proslov, a tak vyvolal na tvářích Indiánů jen úšklebek.

Plameny šlehaly výš.

Úsměvy na tvářích rudochů byly čím dál širší. Na oslavu toho skvělého upalování začali divoce tancovat.

Ale neodvratně se blížilo něco výjimečného.

Něco tak nepravděpodobného a nepatřičného, jako když doktora práv vezmou do nebe.

Indiáni tloukli do tamtamů a přiváděli se do varu hysterie, příliš nadšení, něž aby si mraku plujícímu nad nimi všimli dřív, než bylo příliš pozdě.

S ohlušujícím rachotem zaburácel hrom a vypukla minibouřka. Voda se lila přímo na oheň, který s praskáním, syčením a spoustou kouře uhasila. Blesk se zaklikatil a udeřil do jednoho rudocha, kterého vyhodil z mokasínů.

„Slyšte! Vypadá to, jako by shůry možná přicházela nějaká zpráva," zaburácel náčelník Hluk hromu. „Vážně si myslím, že to vypadá jako nějaké znamení od bohů!"

Ať to bylo znamení či chtělo, Bill byl šťastný. Ten ohníček málem zničil všechny jeho ambice, které by mohl mít, co se týče potomků.

„Do prdele práce," řval zklamaný medicinman. „Nemluvte mi o dešti při oslavách! Co jsme udělali špatně, ó bohové, že takhle lijákem zhášíte naše obětní grilování?"

„Bille," křičel Elliot. „Podívej!"

Bill se podíval.

A doopravdy se bylo na co dívat.

„Máš pravdu! Na trakaři jsou ještě plné plechovky Fosterova ležáku!"

„Ne, ty vychlastanej zelenej pitomče, ne," zaječel Elliot. „Ne to pivo! Mrak! Podívej se na ten mrak!"

Bill zamrkal a snažil se zaměřit svou pozornost na mrak. Uviděl, že pára, ze které mrak sestával, se přeskupuje - hýbala se tak usilovně, až se z ní udělal obličej.

Obličej se skládal z velkého klaunského nosu, vypoulených očí, kudrnatých zrzavých vlasů a namalovaných vrásek.

„Slyšte a hýkejte!" prohlásil božský klaun a zatroubil na roh, ze kterého vyletěla nahromaděná voda. „Jmenuju se Kecalkotěl, klaun směšných, krvežíznivých, pohanských aztéckých obřadů. Byl jsem vyslán Koaxiálkoitem, abych vám řekl, že to děláte špatně!"

„Špatně," zaúpěl Buffalo Billabong. „Proč je to špatně, vždyť jsme je pro nejvyššího přece naložili!"

Božský klaun zafuněl. „Jo. Cítím je až sem. Ale obřad nebyl v pořádku. Recept je v pořádku, ale obřad sám ne, ještě je potřeba dodržet ceremoniál, aby byla oběť správně vykonána!"

„A sakra. Samozřejmě! Zapomněl jsem na kopečky šlehačky," zakvílel medicinman.

„Správně," řekl božský klaun. „Podmínkou pro správné rituální upálení obětí jsou rozmazané kopečky šlehačky na jejich obličejích!"

„To je stejně blbý jako zapálená tříska v oku," mumlal si pro sebe medicinman a kousal svůj klobouk v návalu znechucení sebou samým. „Zapomněl jsem na kopečky šlehačky!" Padl před božským klaunem na kolena. „Co dál váš pokorný, kajícný služebník zapomněl, vaše Velké nosáčstvo?"

„Gumový kuře s ukousnutou hlavou!"

Buffalo Billabongovi se rozšířily oči. „Gumový kuře — samozřejmě! Jak jsem jen moh zapomenout na to pitomý kuře! Zkrátka dnešek není můj den!"

„Pitomče, teď to schytáš. Připrav se na svůj trest, ty nepozornej, bezcennej slouho!"

Medicinman se schoulil a zavřel oči. Z mraku vylétla sprška bublinkaté vody a udeřila ho do pusy. Pak následovala leklá makrela, která ho mokře pleskla do čela.

Posvátný krvelačný vtipálek zaburácel kaňony. Jen Bill s Elliotem se museli zasmát. Tohle je lepší než umírání, pomyslel si Bill. Teď, když měl šanci utéct — navíc s nějakým dalším pitím — všechno bylo v nejlepším pořádku.

Buffalo Billabong kvílel a posunky naznačoval nejbližšímu Indiánovi, aby obstaral ty důležité věci, na které on zapomněl.

Mezitím Bill pocítil něco divného na zápěstí. Chvilkový tlak — a pak zjistil, že mu pouta spadla k nohám.

„E?" podivil se Bill.

„Pšt!" syknul Elliot. „Ten oheň s tím lijákem nám uvolnily pouta. Nehejbej se — dokud nezačnu utíkat já!"

„Jasně, ty začneš!"

„Odpusťte mi, pane Kecalkotle," pronesl Elliot, „ale rád bych vám položil důležitou filosofickou otázku."

„Nech mě hádat," řekl mrak. „Chceš vědět, jestli vesmír opravdu leží na zádech želvy, kterou podpírají dva obrovští sloni?"

„Skoro, ale není to přesně ono."

„Nech toho, pitomče — otázku budoucí pečeně nebudu hádat dvacetkrát. Tak co to je?"

„Odpověď na velmi jednoduchou otázku. Jestliže vy, bohové, jste tak velkorysí, jak je možný, že dovolíte celé kavalerii Spojených států, aby sem přijela a překazila tenhle příšernej obřad?"

Všechny hlavy, včetně té božské, se otočily směrem k prašné pláni.

Elliot s Billem setřásli pouta a utíkali, jako by na tom závisel jejich život. A ten na tom samozřejmě závisel.

KAPITOLA 11

Bill měl připálený zadek. A jak běžel, břicho plné piva se mu natřásalo, houpalo a převalovalo. Funěl a lapal po dechu. Elliot, který se řítil vedle něj, taky funěl a lapal po dechu. Kolem uší jim hvízdaly šípy a pod nohama jim vybuchovaly petardy, které po nich házel božský klaun, a z jedné strany se objevilo něco, co vůbec nemohli potřebovat - proklatá Copycop, prskající a syčící, která se hrnula směrem k nim a vypadala nesmírně rozladěně.

Konec konců, zauvažoval Bill, který už byl na pokraji sil, jestli by náhodou nebylo lepší vrátit se zpátky na obětní hranici, vyprázdnit nádrž plnou Fosterova ležáku a nechat se vykopnout ze světa živých dřív, než se vůbec narodil.

„Vrata do tunelu," křikl Elliot a uskočil před šípem. „Kde si říkal, že ty dveře sou?"

Bill — klopýtal, klel a přitom se uhýbal šípům — byl tvrdě nucen k odpovědi.

„Tady je ten druhej zatracenej aztéckej bůh, Bille," mumlal Elliot. „Říkajs, že vrata jsou někde poblíž ještěřího boha, tak kde sou? Člověče, dělej, nebo když nás nedostanou Indiáni, tak ta obluda jo!"

Bill viděl, že Elliot má v podstatě pravdu. Copycop, značně naštvaná, ale syčící radostí nad tím, že má na dosah toho chlápka, co jí před chvílí utekl přímo z tlamy, řvala, vrčela a valila se na ně. Očividně trvala na tom, že Billa úplně zničí, sežvýká, stráví a jednou provždy zničí ne jedním, ale několika způsoby.

„Tunel," vydechl Bill. „Správně! Je támhle!"

Napřažený ukazováček se mu třásl, když se snažil ukázat přesně tam, kde viděl mystický vstup do jiného světa, o kterém se zmínila Copycop.

„Bille!" zaječel Elliot. „Nevidím ho!" Elliot běžel, zoufale ječel a uskakoval — což bylo dohromady značně obtížné. „Nevidím ho, ale zato vidím toho boha a ta příšera je obrovská!"

Opravdu. Čelisti Copycop, ze kterých odkapávaly sliny, nemluvě o škorpiónovitých klepetech, se k nim blížily s neuvěřitelnou rychlostí.

„Zabte je!" nařídil Hluk hromu. „Zastřelte je!"

Další sprška šípů prosvištěla vzduchem. Bill v tu chvíli přesně nevnímal, takže další události se seběhly podle toho - zakopl. Klopýtl o balvan a přitom srazil Elíiota k zemi. Ale štěstí stálo při nich. Náhodou. Oba se svalili v jednom chumlu na zem a v ten moment slyšeli hvízdání šípů, které naprázdno prosvištěly přesně tam, kde ještě před okamžikem stáli. Odrážely se a zapichovaly do různých částí těla aztécké bohyně jménem Copycop.

Stojí psáno, že i legendární příšery jsou z masa a krve, nebo přinejmenším z něčeho odporného, co krev a maso připomíná, a tak Bill čekal, že Copycop začne přinejmenším trochu krvácet — doufal, že je smrtelně nebo aspoň vážně zraněná.

Překvapeně sebou trhnul, když místo toho aztéckou bohyní proběhl zcela evidentní elektrický zkrat.

Jedna z jejích ještěrovitých hlav vybuchla. Výbuch odhalil dráty a jiné elektronické součástky. Většina šípů se jí Sice odrazila od prsou, ale z těch, které se zabodly dovnitř, teď sršely spršky jisker. Hadi se kroutili a svíjeli. Mezi nimi přeskakovaly výboje statické elektřiny.

„Grrr. Cvak. Škr. Prásk," rachotila Copycop. „Zabte nevěřící! Za císaře! Fí fé fó fiz!"

Pak se pomalu hroutila, trhala sebou a vypouštěla oheň a jiskry. Nato se zřetelně kovovým zařinčením dopadla na zem.

„Vy domorodý indiánský idioti," řval náčelník Hluk hromu. „Zastřelili jste bohyni!"

„Věřil bych tomu," mumlal Buffalo Billabong, „že tohle je to, čemu se kdysi říkalo, 'úplně špatný zprávy'!"

„Nevěřící!" zaburácel božský klaun—mrak a schovával se za svůj mrak. „Nesmí se jim dovolit utéct! Říkám vám, že můj hněv je strašný, budou tady brzo nějací grilovaní rudoši, jestli—"

Je to úděl nehodný boha, když bůh nemůže dokončit ani zatracenou větu. Z vraku, který zůstal po padlé Copycop, náhle vyletěl oblouk energie, který poté, co se dostal do kontaktu s mrakem, s ohromným rámusem explodoval. Na zem začaly pršet tištěné spoje a tranzistory a spolu s nimi se přímo na Indiány vyvalila velká spousta vody. Úplně promočení Indiáni sebou po hlavě plácli do nekonečného jezera bláta u svých nohou.

„Roboti!" vykřikl Elliot. „Bille, oba ti bohové byli roboti! Víš, co to znamená?"

„To neni dobrý! To znamená, že jsem zpátky na Planetě otrockých robotů, a to jsme v háji!"

„Jsme furt na tom samým místě, ty idiote! To mělo bejt vysvětlení, ale teď není čas si tim lámat hlavu! Jestli si chceš lámat hlavu, tak se podívej támhle — hni se!"

Bill se tam podíval. A opravdu. Ve stěně kaňonu byl vchod do tunelu. Kus skalní stěny se se skřípěním valil zpátky, se zvukem kamene narážejícího na kov.

„Podívej," vykřikl Bill. „Co sem ti říkal?"

„Tak tady nelež chcíple jak rozšlápnutej šváb! Musíme sebou hodit, než se Indiáni vzpamatujou!"

To Billa důkladně vzpružilo. Namáhavě se zvedl ze země a pokračoval směrem k pohybujícímu se ústí jeskyně. Elliot dusal vedle něj. Ale brána byla jenom pootevřená, takže do ní mohlo vstoupit nanejvýš jeden a půl člověka. Popoháněni strachem a naléhavým pudem sebezáchovy dorazili k bráně oba dva přesně v tom samém okamžiku. Cpali se do otvoru jako dva komici v hodně praštěném filmu. Ale nebylo to žádné prosím, až po vás, ani jdi napřed, kamaráde.

„Vojáci jdou první," hulákal Bill a strkal loktem do Elliota, co mu síly stačily.

„Ne. Já jsem z Časovýho! Prohlašuju to za prioritní a trvám na tom, že já půjdu první!"

Po několika minutách vzrušené diskuse na dané téma a po zoufalém strkání je jejich společná touha zachránit si kůži vecpala do těsného objetí, a tak se propasírovali dovnitř. Vklopýtali do potemnělého tunelu, Elliot se rozplácl obličejem napřed na kovovou podlahu a Bill naboural do stěny.

Dveře do tunelu se za nimi zaklaply.

Billa okamžitě praštil do nosu ten rozdíl. Zatímco venku byl svěží a suchý pouštní vzduch, jako kdyby člověk stál před ventilátorem dobře fungující klimatizace, v téhle spoře osvětlené chodbě to páchlo zatuchlinou a železem — a úplně nepatrně pizzou. Krátce, smrdělo to tu stejně jako na neblaze proslulé staré italské lodi S.S. Kakabene, na které Bill jednou, cestou z planety Mondo Pizzaiola, sloužil.

„Počkej chvíli," požádal Bill Elliota a nejistě se škrábal zpátky na nohy. „Kosmická loď! Smrdí to tu jak v chodbě kosmický lodi!"

„Přesně tak, Bille," odpověděl mu Elliot a šťoural se v nose. „Proto jsem ti taky ukazoval to kejvající se slunce!"

„Proč by měla bejt kosmická loď přilepená ke stěně pouštního kaňonu?" zeptal se Bill, úplně vyvedený z míry a totálně popletený tou záhadou.

„Ty pitomče, ty to vážně nechápeš? To, že ti bohové byli roboti, to ti nic neříká? To proto, že —"

Elliot zmlknul, poděšený postavou, která kráčela směrem k nim a před sebou strkala jakousi dlouhou a zlověstně vypadající věc. Příšerný, pomyslel si Bill a ustrašeně pošilhával do šera. Další hrozná divošská zbraň? Nějaké kruté

nižší božstvo se přišlo pomstít těm, co vlezou dovnitř?

Ne, ani jedno z toho, což spatřil, když ta kreatůra přišla blíž. Teď teprve viděl, že ta příšerná věc, kterou tlačí před sebou, je...

Smeták!

Smeták tlačil rozložitý, svalnatý chlap v khaki uniformě. Měl široká ramena a ne jednu, ale dvě hlavy.

Už bylo moc pozdě na to se schovat, a tak Bill vykročil směrem k němu s rukou napřaženou k tradičnímu pozdravu, kterým se na Figerinadonu zdraví domovníci. „Nazdárek, sousede."

„Zdravíčko, chlapci," odpověděla hlava s dlouhými vlasy. „Cizinci, co vy tady děláte? Normálně tady zametáme jen kosti a lebky. Nikdy předtím jsme tu ještě neměli párek živejch lidí, že ne, Bille?"

„Nene, Bobe. Určitě neměli! Jupí, jupí," mumlala ta druhá hlava s krátkými ježatými vlasy a s prázdnými, slabomyslnými rysy.

„Jsme Bill—Bob!" přátelsky vysvětloval domovník. „Jsme z Novejch lidí!"

„Ďj — jo! Jsme zmůů—tovaný vzbůů—řenci," slintala nadšeně ta druhá hlava.

„Patrně jste chtěli říct, že jste zmutovaný uprchlíci," docela s nadějí navrhoval Elliot.

„Ne, my uctíváme Svatou krávu, ze který byly vydojený všechny věci, i inteligence," prohlásil Bob.

„Musíte omluvit mojí horší polovičku. Byl za dveřma, když se rozdávaly mozky!"

„Sakra, Bobe! Vážně? Chtěl jsem, abys mě zavolal. Vždycky sem chtěl mít mozek!"

Bill byl z toho hrozného představení v šoku.

„Jak se někdo tak blbej může jmenovat Bill?"

A pak dostal nápad.

„No. Vy musíte bejt jeden z těch Billů, co se píšou s jedním el," řekl.

„Kdepak," odpověděl mu můů—tant. „Já se píšu se tréma el," dodal pyšně Billl.

„Ne, ty tele. Píšeš se se dvěma el!"

„Se dvěma? Chci ještě jedno! Podvedli mě!"

Bill, znechucený svárlivým mutantem, se ho chystal nakopnout, což-považoval v dané chvíli za vhodné, ale Elliot vzal okamžitě věci do svých rukou.

„To je vážně úplně směšný. Bille—Bobe, nebo jak se vlastně jmenujete —jsme agenti spravedlnosti. Předpokládám, že nás vezmete k loďním důstojníkům nebo k někomu, kdo tady velí!"

„Důstojníci? Velení?" zaskřehotal Bill a jeho přiblblý výraz přesně odrážel výraz mentálně postiženého Billa, který stál proti němu.

„Bille, ty jsi neuvěřitelně zabedněná oběť vojenskýho vymejvání mozků! To vážně v ty velký bouli, co ti sedí na ramenou, nemáš vůbec nic? To údolí, roboti, houpající se slunce, dvouhlavej zmutovanej vzbouřenec s koštětem — a pak tady, ta zahnutá kovová chodba, ještě nic?"

Bill něco zamumlal a podrbal se na hlavě. „Tohle je oříšek, Elliote. Možná se ukáže, že tenhle starověkej americkej Západ je mnohem podivnější místo než jakejkoli komiks, to je skoro jistý!"

„Ne, ty nechutná, vládou posvěcená dutá palice! Jsme v kosmický lodi! Nehli jsme se v čase ani o chlup! Nespolehlivej Dudlaj nás poslal na špatný místo! Ten hippie tady nebyl, je někde jinde—jindy a úplně jinde!"

„Jemine," zamumlala idiotská mutantova ústa, „ten chlap ale používá dlouhý slova. Co znamená to první slovo? To dlouhý — ne?"

Bill o té myšlence uvažoval, ale vůbec tomu nerozuměl.

„Podívej, Elliote, proč by někdo nakládal poušť a údolí do kosmický lodi?"

„A proč někdo nakládá tebe do kosmický lodi? Na to se zas ptám já, Bille."

„Podívejte," prohlásil Bob. „Nerad přerušuju váš přátelskej rozhovor, ale mám, sakra, ještě moc co zametat předtím, než dostanu večerní misku ovesný kaše a hrnek mlíka k tomu navíc. Tak chcete, abych vás odvedl na můstek, nebo ne?"

Elliot poskočil a nadskočil radostí. „Vidíš! Vidíš, Bille, řekl můstek! Takže tady musí být můstek! A na kosmický lodi musí bejt můstek! Takže tohle je kosmická loď!"

„Můstek může bejt taky přes řeku," mumlal temně Bill, který si stále ještě nebyl jistý tím, co se vlastně děje.

„Cítim, že vás musím varovat," oznámil jim Bob. „Kapitán je vážně trochu cvok. Kdybyste se mě ptali, poradím vám, abyste se mu klidili z očí. Dlouho to trvá, než jeden pozná druhýho, a já znám jen jednoho na krk ode mě. Ale mi zmůů—tovaný vzbůů—řenci víme, co máme dělat. Jen si hledíme svojí služby, snažíme se zapomenout na minulost, v neděli chodíme do kostela, žádný poflakování jen tak — a čistíme si pravidelně nosy. A to je obzvlášť těžký, když máte ty nosy dva, že jo, Bille?"

„Je pravda, Bobe. Cokoli řekneš. To jsou zatraceně dlouhý slova, to já a mě!"

„Tak poďme na to," zamumlal nedočkavě Elliot. „Ale napřed... je nějak možný, abysme se mohli podívat na slunce? Zdálo se mi moc divný — neříkám, že takový ve vesmíru nemůže existovat!"

„Slunce? Jasná věc! Inženýr slunečního řízení je můj dobrej kámoš!"

„Čeho si říkal, že je inženýr?"

„Aha, tak pojď... ukážu ti, co jsem tím přesně myslel." Dvouhlavý můů—tant šermoval rukama.

Bill s Elliotem následovali dlouhou, klikatící se chodbou šmajdající postavu. Po dlouhé a nudné procházce dorazili ke dveřím, které se se skřípáním otevřely, jakmile Bill— Bob hrábnul po klice a celou svou vahou se na ni pověsil. Všichni vstoupili dovnitř.

Za svůj život viděl Bill spoustu pozoruhodností, ale mosaznou válečnou kosmickou loď ještě ne.

Bill—Bob, Elliot a Bill se octli na rozpadající se kovové plošině několik stop nad kartounovým a hliníkovým

povrchem, který se táhl až k obzoru. Modrý nátěr byl místy oprýskaný a místy rezavý. Nedávalo to žádný smysl. Přes celou plochu vedly koleje. Bill seskočil dolů, trochu se prošel podél kolejí — a pak se podíval vzhůru.

A zpotil se strachem a celý se roztřásl, prstama se křečovitě chytil kolejnic. Nad ním byly poušť, skály a Indiáni. A on padal vzhůru, směrem k nim.

„Padám! To je konec!" ječel.

„Nech toho, idiote," ušklíbl se Elliot, který popošel vedle něj. Snažil se odtrhnout Billovy prsty od kolejnice.

„Nespadneš — i přes to, že stojíš na obloze..."

„To jsi mi teda pomoh!"

„Podívej, blbečku— padám snad já? Nebo náš dvouhlavý průvodce? Jsi uvnitř kosmický lodi, a to je celý. Ta se otáčí ve vesmíru a všechno uvnitř drží odstředivou silou. O odstředivý síle jsi už slyšel, nebo ne?"

„To jo, ale zapomněl jsem co!"

„Požadavky na vzdělání nejsou takový, jaký by měly bejt. Podívej, co se stane, když naplníš kyblík vodou, přivážeš na něj provázek a roztočíš ho kolem hlavy?"

„Budu mokrej!" odpověděj Bill s nadějí v hlase.

„Jo — ty patrně jo. Ale kdokoliv jinej by s tím kýblem točil tak rychle, že by se voda nevylila!"

„Támhle jede!" zahulákal dvouhlavý domovník.

Po kolejích k nim se vzdáleným houkáním přijíždělo slunce. Jak se k nim slunce blížilo, byla jeho záře čím dál tím tlumenější. Viděli, že za ním je rozpadající se parní lokomotiva.

„Kejsi! Kejsi!" hulákal můů—tant.

„Jé, Bill—Bob! Jak se máte?" zeptal se chlápek, když se lokomotiva dostatečně přiblížila k plošině. Zatahal za provaz, který byl přivázaný k parní píšťale. Píšťala ze sebe vydala zvuk jako ztracená a zatracená duše, která prochází očistcem. Nebo něco na ten způsob. Pak lokomotiva projela obláčkem a oni viděli bzučící klikové generátory pro speciální efekty. Generátory vytvářely na obloze zdání mraků, produkovaly ty své ubohé filmové triky nad hlavami nic netušícího indiánského kmene na poušti pod nimi.

Nejneuvěřitelnější na tom všem byla zastaralá parní lokomotiva na rezavých kolejích, která před sebou napříč „oblohou" tlačila těžké atomové slunce.

„Úžas!" nadchnul se Elliot. „Pověsti o Apollónovi a jeho spřežení! Tenhle drobeček je mnohem lepší než starý báchorky!"

„Zázrak?" zeptal se Bill.

„Nic si z toho nedělej, Bille. Zmínky o náboženstvích jsou nad tvou inteligenci — nebo vzdělání."

Zatím bylo stále ještě vidět, lokomotiva před sebou dál tlačila slunce po falešné obloze. Teď Bill pochopil, proč se slunce tolik houpalo — koleje byly viditelně staré a zchátralé, byla na nich spousta hrbolů a děr, na kterých se lokomotiva kymácela a drncala. Billovi, který všechno pozoroval ze svého výhodného stanoviště, se chtělo zvracet jenom z toho, jak se na tu kymácející se parodii přírody podíval.

„Úžasný, co říkáš, Bille?" pronesl Elliot. „Víš, co tím chci říct? Pod námi je uvězněný svět!"

Bill vypadal rozpačitě. „Spíš obrovský přesejpací hodiny!"

„To je Kejsi Bů—Jones, inženýr umělýho slunce. Kejsi, tyhle chlapíci jsou cestovatelé v čase, jsou tady omylem!"

Velký rudolící muž vyplivl tabákovou močku. Přežvykoval a zíral na ně. „Proč by sem někdo chodil, dyž ne omylem?"

„Můžete nám říct, jak tohle místo k tomu všemu přišlo?" zeptal se Elliot.

„Sakra, to kdybych věděl. Jak jsem přišel ke třem palcům?" Inženýr jim pro názornost ukázal tři špinavé prsty.

„Protože ses můů—tant, Kejsi!" smál se Bob.

„Svatá krávo! To je fakt! Tak omluvte mě, pánové, tady stará Bety už zase prská, a předtím, než budu dělat západ slunce, ji musím vypnout." Ukázal na konec laciných divadelních kulis. „Musím s tím starým křápem projet celou trať nazpátek, aby bylo všechno připravený na zítřek. Ach jo — to je dřina!"

„Tak, Kejsi," prohlásil Bob, „všichni víme, že to zvládneš. Ještě si neprošvihnul ani jeden den, až na ten jeden nebo dva, kdy ti došlo uhlí. To jsme si všichni ten spánek navíc užili. Až na Indiány, samozřejmě. Uvidíme se!"

„Taky doufám — aspoň pokud se starý slunce udrží v pohybu! A teď bys měl radši vzít tyhle cestovatele nahoru a představit je kapitánovi. Nezapomeň dávat pozor na zlý můů—tanty. Tak hoši, musím jít! Jinak by ani mlíko neteklo! Chacha!"

Oba, ne všichni tři můů—tanti se smáli tomu hloupému vtipu. Pak Kejsi Bů—Jones zmáčkl vrzavou mechanickou klapku a stroj se pohnul. Zasyčela pára a sunul se vpřed, svůj jasný, zářící náklad táhl za sebou.

„Působivý -- není divu, že jsou tady samí mutanti," prohlásil Elliot. „To slunce vypadá nebezpečně radioaktivně!"

„Slunce?" zeptal se Bob, protože přeslechl jeho poznámku. „Aha. To byste měli vidět ten reaktor, co pohání tuhle loď. Okamžitě by se na něm usmažilo celý stádo dobytka!"

„Blas—fé—mie!" mumlal můů—Bill.

„A jo, máš pravdu," řekl můů—Bob. „ Na tyhle lodi nejíme ani hamburgery, ani bifteky, ani nic, co by bylo z hovězího, to z úcty ke Svatý krávě, pochváleno budiž její svaté vemeno!"

„Náboženský rozhovory pozdějc!" přerušil ho Elliot. „Ten můstek, o kterým si mluvil. Teď nás tam zavedeš, jo?"

„Jo. To neni problém."

„Ale Bobe," poznamenal můů—Bill, „no, vzpomínáš si, co se stalo posledně!"

„O to se, brácho, nestarej! Nemusíš vůbec nic dělat, jen drž zavřenou klapačku! Myslíš, že bys tak asi hodinu vydržel neříkat nic hloupýho?"

„Ale — můžu snad říct něco chytrýho?"

„Nebudeme riskovat žádný tvoje posuzování! Pěkně mlč, jasný? Nechceme slyšet nic o generační lodi!"

„Jasně, brácho!"

Můů—tant pevně zatnul zuby.

„Co je zač ten kapitán, cos o něm mluvil?" zeptal se Elliot.

„Uvidíš!"

„Myslíš, že bych moh použít jeho vysílačku? Možná že by se mi s ní podařilo spojit se se svejma nadřízenejma!" Elliot byl plný naděje.

„To budeš muset napřed probrat s kapitánem!" odpověděl mu můů—Bob. „Tak dem. Hej, brácho. Sakra, tohle je určitě lepší než povinně zametat, co?"

„Mnmmmmmn!" odpověděl mu mu—Bill, který toho se zavřenou pusou ani víc říct nemohl.

KAPITOLA 12

Cestou zaprášenými a zatuchlými chodbami napadly Billa dvě věci.

Za prvé, že má určitě chuť se něčeho napít.

A za druhé, že ani maličko nechápe, o čem jejich dvouhlavý průvodce mluvil. Co to vlastně je, ta generační loď?

Cestou na legendární můstek, když poklusávali za šťastným zmůů—tovaným domovníkem, se zeptal Elliota. „Co je to generační loď? Mohla by to bejt loď poháněná elektrickým generátorem?"

„Páne jo!" vykřikl můů—Bob. „ Ten chlap je ještě větší blbec než můj brácha!"

„Hmmmmmmmmnmn!" zamumlal radostně můů—Bill.

„Ne, Bille. To by bylo generátorová. Tohle je generační. Víš, jako že lidi pochází jeden z druhýho. Každý má svou generaci."

„No a co s tím?" zamumlal Bill, který stále ještě nechápal. „Vím, co je to generace. Ale co to má co společnýho s lodí?"

„Poslouchej a uč se, ty záškoláku. Generační lodě jsou, no, patří do starověké historie Země, protože i Země má svou historii. Což bys věděl, kdybys neustále nechodil za školu."

„Země. Něco o ní vím. Vynálezci piva, vína a destilátů!"

„A pravlast původní Svaté krávy!" doplnil ho můů— Bob.

„O tom asi ještě uslyšíme pozdějc, že ano?" skočil mu do řeči Elliot. „Mám dojem, že teď bude lepší odpovědět Billovi. Víš, Bille, rychlost větší než rychlost světla a podobný věci, to nebylo známo odjakživa. Dokonce neexistovalo ani vesmírný cestování. V podstatě, jak ses mohl přesvědčit v části ovládnutého vesmíru, na americkém jihozápadě, lidé k cestování používali koně. Na koni se dost dobře nedá lítat z planety na planetu, nebo dokonce z hvězdy na hvězdu, že ne?"

Pak Elliot pokračoval ve vysvětlování a zabíhal při tom do nudných detailů, jako že tenkrát lidská věda uvěřila Einsteinově teorii relativity, že žádná hmota nemůže překonat rychlost světla. Srdce a mozky lidí neustále prahly po osidlování nových hvězdných soustav, vpřed je poháněla neutuchající touha po pokroku, dobývání a větších, ničivějších válkách. Pak nějaký fašistický pitomec přišel se směšným nápadem zavřít lidi do obrovských kosmických lodí a vystřelit je ke hvězdám. V těch lodích velmi pravděpodobně mohli přežít prapraprapravnuci dávno mrtvé původní posádky, kteří by mohli doletět ke vzdáleným hvězdám a osídlit je.

Tahle scestná myšlenka dodala odvahu dalším vědcům, kteří přišli s tím, že aby uzavřená skupina osob mohla takhle cestovat vesmírem celé desítky let potřebných k tomu, než dorazí do některé ze sousedních slunečních soustav, musí mít zajištěno uspokojování základních lidských potřeb. I kdyby trvalo mnoho generací, než dorazí ke svému cíli, jak by to lidé mohli odmítnout, když se jim na lodi nabízel komfort větší než doma? Zkusili to, přestože nebyli příliš okouzleni tím, že budou vystřeleni na cestu, ze které se nevrátí, ale co mohli dělat, když pro to horovali členové parlamentu a tisk to masově propagoval? „Dobrovolníci" první generace těchto lodí, spoutaní a plačící, byli vypraveni ze Země.

Naneštěstí vstoupily do hry další dva faktory. Za prvé — téměř současně s odletem prvních generačních lodí byl objeven způsob cestování, který překonal rychlost světla. A lidstvo okamžitě pozapomnělo na všechny ty uzavřené společnosti na generačních lodích, které směřovaly na taková místa jako Alfa, Beta a Proxima Centauri.

Za druhé — jak se postupně zařízení generačních lodí rozpadalo a chátralo, nebylo možné ho vyměnit ani ho neuměli opravit. Společnost na lodích zpustla, stali se z nich divoši. Špičkové technologie zapomněli, řídící systém přestal fungovat a lodě samozřejmě přestaly držet kurs. Posádka zapomněla, kam a proč letí.

Což byl ve stručnosti i případ téhle generační lodi. „Ale proč by někdo nakládal poušť do kosmický lodi?" zeptal se Bill.

„To je jasný, Bille. Protože někdo předvídal možnost, že civilizace na lodích takhle zdegeneruje. Tak podle historickýho vzoru vytvořil umělou soběstačnou civilizaci, která divochy připoutala k původnímu náboženství, aby pak, až dorazí do jiných světů, se mohli zase zpátky převychovat. Šlo samozřejmě o provizorní řešení, ale alespoň dávalo šanci, že přinejmenším pár lodí splní to, co se od nich ve vzdálených světech očekávalo."

Jo. Bill konečně přistoupil na Elliotovy argumenty. „To vysvětluje ty Indiány, to je v pořádku," prohlásil Bill, „ale odkud se vzali ti mutanti?"

„Mám dojem, že to brzy zjistíme. Slyšel jsi slovo vzpoura. Možná, že převzali velení od původních vůdců - vzbouřili se — a začali generační loď řídit sami."

„Ale kterým směrem?"

„To budeme muset zjistit."

„Na můstku?"

„Vidím, že začínáš přemejšlet — i když ti to pořád dá dost práce. Takže, tam se setkáme s kapitánem — a možná, že i se Svatou krávou... místním božstvem, jak se zdá."

Procházeli zaprášenými, zatuchlými chodbami, ve kterých slabě svítily matné, jen 15W žárovky, ze kterých byla

polovina prasklá. Když zahnuli do další chodby, Bill si všiml malého okýnka, kterým probleskovaly třpytivé paprsky světla. „Hvězdy!" vydechl Bill.

„Ne," řekl mu můů—Bill. „To jsou jen posvátné svatojánské mušky. Pomocnýmu personálu není dovoleno dívat se na hvězdy. Jen knězi Vemena Svaté krávy smí zírat na zářivé běsnění hvězd!"

„Hvězdy jen svítí ve vesmíru, a to je všechno," pokrčil rameny Bill. „Nic zvláštního!"

„Nezahrávej si se svatokrádeží, Bille!" napomenul ho Elliot. „Pro některé lidi jsou hvězdy bozi!"

„Bozi, pštůdle!" prohlásil můů—Bill. „Dyť hvězdy sou akorát svítičkovatý hovna Svatý krávy!"

Bratr mu okamžitě vlepil pořádný pohlavek. „Říkal jsem ti, že máš sakra držet hubu!"

Debilní dvojče zmutovaného páru vypadalo strašně nešťastně. „Ach!" Okamžitě ale znova zatlo zuby a oběma společnýma rukama se chytlo za pusu.

Dvouhlavý mutant je zavedl do haly, odkud se dalo jít na velký balkón. Z balkónu byla vidět rozlehlá opuštěná plocha se spoustou dveří a vstupů do různých chodeb.

„Hele, co to v nich je?" zeptal se Bill a ukazoval na řadu lednic.

„Hádej," odpověděl mu Bill—Bob.

„Pití!" zajásal Bill.

„Mmmhmmm!" oznámil jim ještě nadšeněji můů—Bill, který nemohl mluvit.

Můů—Bob byl sám se sebou velmi spokojen. „Ne! Budeš hádat znova?"

„Zmrazení lidé?" navrhl rozpačitě Elliot.

„Kdepak!" prohlásil můů—Bob. „Mléčný výrobky!"

„Mléčný výrobky?" zděšeně zasípal Elliot.

„Máte tam nějaký zkvašený jačí mlíko?" zeptal se Bill, který si v duchu rychle prošel všechny možné alkoholy, co se dělají z mléka.

„Nic takovýho! Máme máslo, plnotučný mlíko a kefír, nebo půl na půl. Šlehačku i odstředěný mlíko. Sýry mnoha druhů a vůní. Podmáslí, atd. atd. atd., že je to tak, brácho?"

„Mmmmmmhm!" odpověděl můů—Bill.

Bill—Bob chtěl jít k lednicím, ale Elliot po něm hrábl. „Máš nás dovíst na ten váš pitoměj můstek a představit nás kapitánovi!"

„Můstek? Kapitán?" divil se můů—Bob s malým zábleskem v očích. „A tak! Samozřejmě! Promiňte, když jsem blízko mlíčnejch výrobků, jsem vždycky trochu mimo!"

„Tak žádný jačí mlíko, co?" zklamaně konstatoval Bill.

Bill—Bob je pak zavedl ke kulatým kovovým dveřím. Otevřel je kosatci. Udělal to tak, že z nejbližšího květináče vytrhl kosatce a hodil je na dveře.

Všichni vstoupili na velitelský můstek generační lodi.

Bill už byl samozřejmě na mnoha velitelských můstcích, leštil tam podlahy, ale nejvíc času na obrovitých lodích Jeho císařského Veličenstva strávil u laserových děl, když křížem krážem prohledával vesmír, aby mohl překazit plány zločinných Čingrů. Nebo alespoň tak se to psalo ve Vojenském deníku.

Většina velitelských můstků na císařských lodích byla vybavena účelově. Na můstku stálo pohodlné křeslo s bezpečnostními pásy pro kapitána, další křeslo bez pásů, ale s ovládací pákou pro pilota; a pak tam musela být spousta techniků na ovládání spousty knoflíků, spínačů a přepínačů řízení přetechnizovaného, supervědeckého mezihvězdného letu. Protože jak kapitán, tak i pilot byli obvykle pitomci nejvyššího řádu, takže jejich řízení stálo za pendrek.

Ale tady byly všechny kontrolky seřazeny do půvabných rovnoměrných řad, třpytily se neuvěřitelně blikajícím světlem a mihotaly se v úchvatných holografických obrazcích hvězd, planet, komet a mlhovin. Takhle nádhernou ukázku architektury Bill ještě neviděl. Bloky počítačů vypadaly mnohem moderněji než staronové účelové vybavení používané na císařských lodích.

Ale Billa nejvíc překvapil kapitán a posádka.

„Kapitáne Bůůnure, pane!" vyštěkl sloužící mutant. Zvedl k pozdravu dvě ruce ke dvěma čelům. „Domovník třetí třídy Bill—Bob podává hlášení! Máme tu hosty, pane! A jaké hosty! Cestovatele v čase!"

„U pádící galaxie!" vydechl Elliot. „Jsou to krávy!"

Jo, pomyslel si Bill. Jsou to doopravdy krávy! Nejsou to lidé s kravskou hlavou ani krávy s lidskou hlavou. Nejsou to zmutovaný krávy ani lidský mutanti. Jsou to normální přežvykující stračeny, co hloupě koukaj a nic víc, jen si občas ukousnou trochu hydroponní trávy a oženou se ocasem po mouše.

„Kapitáne," řekl Bill—Bob a přistoupil k jedné z nich, „to je Bill, to je Elliot!"

„Bůů," prohlásil kapitán. „Bůůůůůůůůůů!"

A pak zvedl oháňku a udělal to, co krávy obvykle dělávají, když zvednou oháňku.

„Vidíš," řekl můů—Bob, „náš kapitán je třída, co? Vtipálek!"

A Elliot, aby neurazil, kdyby se náhodou jednalo o druh inteligentního tvora, přistoupil ke krávě a napřáhnul pravou ruku k oficiálnímu galaktickému potřesení. „Zdravím, kapitáne!"

„Bůůů!" odpověděla mu kráva a ukousla další trs trávy.

Elliot potřásl hlavou. „Jsou to jen krávy!"

„Jen krávy!" rozčilil se zmutovaný domovník. „Jak to jen můžeš říct? Nejsou to jen krávy! Jsou to Svaté krávy! Speciálně šlechtěné pro uctívání a pilotování v generačních lodích!"

Bill pokýval hlavou a vzpomněl si na své ambice v době, kdy ještě nesloužil v armádě. „Sakra dobrá práce inseminátorů, už od pohledu!"

Bill—Bob se zakřenil. „Jasně! Jasně, Bille. Vidím, že aspoň tys to pochopil!"

„Žádný div, že loď neudržela kurs a ztratila se!" prohlásil Elliot. „I starověký Hindové na tom byli líp! Aspoň nenechali svoje svatý krávy řídit kosmický lodě!"

„Bůůů!" prohlásila bystře kráva. „Bůůůů!"

„Vidíš! Naštval si je!"

„Podívejte," řekl znechuceně Elliot, „pokud by vám to nevadilo, mohl bych použít vaše komunikační zařízení? Chtěl jsem říci, možná že by mi mohlo pomoci spojit se s mými nadřízenými."

„To musíš probrat se spojovacím důstojníkem," poučil ho můů—Bob a ukázal na menší krávu za ovládacím panelem. „Seržantka Elsa!"

„Bůů!" oznámila jim seržantka Elsa.

„Hele! Nic nenamítá!" pronesl Bill. „Jdi na to, Elliote."

Elliot potřásl hlavou a šel. Zatímco se Elliot pachtil s dráty a s počítačem, Bill—Bob přinesl Billovi sklenici mléka a koláčky, které Bill sice považoval za nechutnou náhražku piva, ale vypil to, protože měl žízeň. Kravská posádka ho obdařila serenádou konejšivého bučení.

Bill musel uznat, že i když se příšerně nudil, pořád to bylo o moc lepší, než se okořeněný nechat opékat divokými Indiány.

„V pořádku, Bille," sdělil mu Elliot. „Doufám, že to funguje!"

Elliot začal vyťukávat zvláštní kód Časové policie Z.N.Z. (Zachraňte nám zadky).

Během několika vteřin se pomoc materializovala v nejméně očekávané podobě.

„Zdravím, pánové," pronesl sir Dudlaj, který se zhmotnil na velitelském můstku lodi. „Á — to snad není možné!"

Sir Dudlaj se totiž zhmotnil na vršku čehosi, co — v zájmů zachování slušnosti — by se dalo označit jako vyhledávaný poklad hovniválův.

„Tak tady jste!" hulákal Bill. „ Teď mi řekněte, co to bylo za nápad poslat nás sem?"

„Snaž se nerozčilovat, drahý chlapče. I starobylá stvoření času mají čas od času povoleno udělat menší faux pas. Mohl bych se optat, co dělají krávy na velitelském můstku?"

„Udělaly toho pro nás víc než vy!" příkře mu odsekl Elliot. „Mám za to, že ten hippie z Pekelný planety tady není!"

„Hm, no v podstatě, ne. Zůstal viset někde v roce 1939, v New Yorku. Ve Spojených státech amerických. Zpátky na dávno zničené Zemi, ještě předtím, než byla zničena. Nevím, jak vás tam, chlapci, dostanu, ale mám v úmyslu to udělat. Neprodleně, troufám si říci. A, drahý soudruhu Elliote, abych nějak napravil svou drobnou chybičku, přinesl jsem s sebou nejnovější verzi Časostroje. Je z daleké budoucnosti a je mnohem lepší než dřívější modely. Má dvanáctiměsíční záruku a zabudovanou videohru."

„Hluboce to oceňuju," prohlásil Elliot a mačkal svítící čudlík.

„Jen neporaňte žádnou naši krávu!" vykřikl můů—Bill, kterého materializování hovořící časové brány nemálo vyděsilo.

„Myslím, že nemusíš mít strach," řekl mu Elliot.

„Takže, kdybyste byli tak laskaví a prošli skrz. Pánové, dopravím vás přesně do stejného okamžiku a na to místo, kam odešel ten hippie změnit čas. Předpokládám, že to zklidní vášně a napraví chyby z minulosti!"

„Doufám, že to tak bude," mumlal Elliot.

Bill si dal poslední pořádný doušek mléka a následoval Elliota Methadrina skrze časový portál do nějaké jiné doby.

„Bůů," zabučely lodní krávy a vrátily se zpátky k okusování trávy, přežvykování a produkování kravinců.

„Uf... jo, Bobe. A teď si můžeme jít číst svoje tvrdý porno komiksy. Je to tak v pořádku, Otto?"

Muž v nacistické polní uniformě a s jezdeckým bičíkem vyšel ven ze záchoda, kde se schovával. „Hmm! Zatím to vypadá, že si budu muset udělat malý výlet zpátky v čase!"

„Sieg heil!" pronesly krypton nacistické krávy. „Sieg heil!"

KAPITOLA 13

„Tak a jsme tady, New York na druhou!" prohlásil Elliot při pohledu na směrový indikátor svého nového Časostroje.

„Co je to za blbý jméno?" pohrdavě prohodil Bill.

„Nemám tušení — ale stojí to tady. New York, New York. Možná měli to město tak rádi, že ho pojmenovali dvakrát."

Ačkoliv Bill nebyl přesně to, čemu se říká kosmopolita, viděl hezkou řádku měst po celém císařství. Viděl nepřátelská města i města normální, ale i města, o kterých se v žádném případě nedalo říct, že jsou poklidná. Viděl malá města, ale samozřejmě byl i v Helioru, což je galaktický Kapitol, na planetě, která je sama jedno velké město.

Ale něco podobného tomuhle městu, tomuhle New Yorku, New Yorku, ještě nikdy předtím neviděl.

Docela se mu líbilo, i když se mu zdálo, že smrdí.

Nelíbil se mu psí výtvor, co se octnul na jeho botě, a když si otíral botu o chodník, tak se vyhýbal dalším roztrouseným hromádkám podobného původu. Co se mu ale líbilo, byly malé kloboučky a šedé nebo světle hnědé oblečení, co měli na sobě tamní lidé. Pěkné a starosvětské. A co se mu zamlouvalo ještě víc, byly bary téměř na každém rohu. Přímo do očí bijící kontrast k celkové jednotvárnosti města, a především ke zřejmé nevrlosti jeho obyvatel.

Sir Dudlaj se zavlnil ve vzduchu. „Á, tak tady jste. Jednoduše je to malý zázrak, že jste dorazili v pořádku!" Elliot se skepticky zadíval na žulovou budovu, která se tyčila před nimi. „Jste si jistý, že to je to místo, kde jste vysadil toho hippieho?" Vytáhl svůj nový Časostroj a prověřil souřadnice na displeji. „Hmm. Zdá se mi to v pořádku!"

„Vskutku by to tak mělo být! Vzpomínám si, že chtěl přesně do téhle budovy, do nakladatelství Akné, oddělení nejhodnotnějších komiksů. Tak, musíme vyrazit!"

„Hej, jak se dostaneme zpátky domů?"

„Jednoduše!" odpověděl sir Dé. „Až to tady skončíte, najdete mě v roce 1939 na Světovém veletrhu splachovadel.

Budu v britském pavilónu sledovat kriketový zápas. Možná že se vám zalíbí i ostatní exponáty. Tůdu—důů!" Trošku se zavlnil a pak zmizel.

„Doufám, že se tam neztratí," mumlal Bill.

„Neztrácej naději, hošánku. Tak pojď, Bille. Příští zastávka je nakladatelství Akné, oddělení nejhodnotnějších komiksů. Podle tyhle mašinky je teď šéfredaktorem Raf Okousaný, otec tvrdých porno komiksů."

Bill se rozhlížel po ulici. „Není támhleto dole hospoda? Musíš mít žízeň! Proč bysme se napřed nenapili?"

„Plně chápu tvůj předstíraný zájem o mě. Obzvlášť když se mi ruka už zahojila a udržím v ní sklenici. Ale, jestli tě můžu poprosit, Bille, necháme to na pozdějc! A taky, pokud mi pomůžeš skončit tenhle zmatek, osobně dohlídnu na to, aby ti Časová policie koupila z důchodového fondu tvou vlastní hospodu!"

Bill se zakabonil. „Ty bys přece nepodved starýho kámoše, že ne?"

„Nikdy! To, co děláš, je strašně důležitý, Bille! Osud vesmíru je v našich rukách. A hospoda je jen malá odměna!"

„A co takhle najmout mi tam dvě číšnice, abych se tolik nenadřel?"

„Nebuď nenažranej, Bille!"

„Máš pravdu! Jeden splněnej úkol —jedna hospoda." Bill pokrčil rameny a vykročil směrem k otáčejícím se dveřím kancelářské budovy. Vstoupil dovnitř a začal se točit kolem dokola. Točila se mu hlava a bylo mu zle. Když se konečně dostal ven, byl zase před budovou a ještě ke všemu upadl na Elliota.

„Je to nějaká past!" blekotal Bill. „Past!"

„Ne, Bille," řekl mu Elliot. „To je starý typ dveří, kterému se říká otočný dveře. Když se dostaneš na druhou stranu, tak vystoupíš. Nesmíš se točit pořád dokola, tak jako právě teď."

Bill, který se cítil trochu nejistě — a nejen trochu hloupě — se zvedl a šel to zkusit znova. Vešel do otočných dveří, ale o trochu víc na ně zatlačil. Točil se dokola, dokud nevypadl ven — tentokrát naštěstí na druhé straně. Elliot prošel otočnými dveřmi a ušklíbl se na Billa, který se snažil oprášit. Potřásl hlavou.

„Bille, jen ať se ti tohle nepovede v kancelářích nakladatelství, jo? My, policajti z Časovýho, si musíme zachovat určitou míru důstojnosti!"

„To je dobrý, Elliote!" odpověděl mu Bill. „Teď už je mi o moc líp!"

„Tak dem najít toho hippieho!"

Výtah je vyplivl na hnědavý koberec v kanceláři s hnědavým nábytkem. Na boku skříně visel nápis Vydavatelství Akné.

Na Billa udělaly silný dojem řady komiksů ve foyeru. Byla tam tlustá umělecká díla, drsně vypadající detektivové, šikmoocí orientální darebáci, obludy s vypoulenýma očima i ženy s vlnitými vlasy a neuvěřitelně bujným poprsím, rafinovaně oblečené, často jenom v kraťoučkém kombiné sahajícím sotva do půlky stehen, takže jim koukaly kalhotky.

„Jak by se to dalo udělat, aby se hejbaly a byly slyšet zvukový efekty?" zeptal se Bill.

„Nejde to! To, co vidíš, jednou dostaneš! Pamatuj si - tohle je dávná minulost! A tyhle jsou jen z papíru, " odpověděl mu Elliot poté, co se poradil se svým přístrojem.

„Populární typ časopisu, masově oblíbené příběhy zejména ve dvacátých, třicátých a čtyřicátých letech dvacátého století! Obálky toho dost slibují — obsah je slabší! Jestli si při čtení musíš polohlasně slabikovat, tak je to pro tebe to nejlepší!

Akné jich nedávno pár vydalo — stejně jako několik dalších nic neříkajících, nepovídkových časopisů. A pak Raf Okousaný začal vydávat sérii komiksů."

„He?" Bill ještě pořád zíral na barevné kočky na obálkách.

„Nevadí, Bille. Jdem dovnitř podívat se na Rafa Okousanýho, co ty na to?"

„Jasně!" Bill sebral jeden plátek s názvem Ostří detektivové se zvlášť vyzývavou blondýnkou na obálce.

Za stolem seděla hnědovlasá sekretářka.

„Časová policie," prohlásil Elliot a blýskl služebním odznakem. „Jdeme za Rafem Okousaným. Úřední nadčasová záležitost!"

Brunetka zamrkala a přestala žvýkat. „Je mi líto. Obchodníci dovnitř nesmí!"

„A já bych se rád setkal s modelkou z tohodle obrázku," řekl Bill a ukázal jí výtisk Ostrých detektivů.

„Dveře jsou přímo za váma — nezabouchněte si, jinak se nedostanete ven!"

„To jsou kanceláře Super blbejch komiksů, že jo?" zeptal se Elliot tím nejtvrdším a nejautoritativnějším tónem, jakého byl schopen.

„Nech toho, ty výtržníku —"

„A navíc je tam i redakce!"

„Špatně slyšíš, ty Honzo?"

„Mnohokrát vám děkuju." Beze slova rozloučení a bez ohledu na ječeni, které se za ním ozývalo, Elliot vklouzl do kanceláře a Billa vtáhl s sebou.

Vešli do normální, skromně zařízené kanceláře se spoustou skříněk, stolků a knihovniček. Na zdech visely zarámované obálky Super blbejch komiksů s barevnými kosmickými loděmi, příšerami a překrásnými planetami a souhvězdími. V rohu vedle lednice stál vysoký muž s dlouhými rozcuchanými vlasy a bez přestání něco snaživě čmáral na kus papíru. Když to vypadalo, že počmáral jeden papír až do konce, vytrhl ho z bloku a uložil do prázdné bedny od mléka, kde se už vršilo značné množství počmáraných papírů. Kostnatého chlapíka noví návštěvníci vůbec nezajímali.

Ale to nebyl případ dalšího muže v místnosti. Seděl za pečlivě srovnaným pracovním stolem a díval se na ně. Byl už starší a měl prošedivělé, dozadu sčesané vlasy. Měl kravatu a kulaté brýle.

„Jak jste se sem dostali, vy vtipálci?"

„Dveřma!" ušklíbl se Elliot. „Jste Raf Okousaný - editor Ohromujících. Neříkejte, že ne!"

„William Raf Okousaný? Otec atomové bomby? To těžko," pronesl chlápek, který vypadal jako sova, a překvapeně zamrkal. „Ale jsem editor Sado—maso supermanů!"

Elliot potřásl hlavou, aby se mu to v ní srovnalo. „Tak otec atomové bomby — tady je něco špatně! Kdo jste?"

„Proč, jsem Maxwell Perkins, kdo jiný. Než odejdete, dobře si zapamatujte moje jméno!"

Bill samozřejmě nikdy jméno Perkins neslyšel, ale nadšený student historie viditelně ano. Pro jistotu si to ale ověřil na svém Časostroji.

„Maxwell Perkins -- ten slavný editor u Scribnersů. Kromě jiného i editor F. Scotta Fitzgeralda, Ernesta Hemingwaye a Thomase Wolfa?" ujišťoval se s pohledem upřeným dolů, na digitální displej.

„Ano, konečně jste se do něčeho trefil. Vlastně Thomas Wolfe stojí támhle, vedle ledničky... Jak to jde, Tome?"

„... bloudit bude navždy a její hruď znovu... v čase setí, květů a předběžně uroněných kapek sexem prosycených mladíků. A ty květy, bohaté květinové genitálie venkova..." Obrovský rozcuchaný autor si jako posedlý mumlal pro sebe. Dopsal stránku a odhodil ji do krabice od mléka.

„Skvělý! Zní to skvěle, Thomasi!" Maxwell Perkins se na návštěvníky podíval přes stůl. „Samozřejmě že to bude potřeba trochu upravit, protože komiks musí navazovat. Wolfe, piš dál. Ale to je vlastně to, zač ho platím. Tom teď píše nový seriál pro edici Vzrušení — šťavnatej kousek s názvem Lingam a Yoni na řece lásky. Takhle to bude něco na způsob Fitzgeraldova díla Velký orgán velkého Gatsbyho."

„Počkat," vykřikl Elliot. „Thomas Wolfe ani Francis Scott Fitzgerald nikdy nepsali tvrdý porno komiksy!"

„No samozřejmě že píšou tvrdý porno komiksy!" rozhořčeně prohlásil Perkins. „Jsou to největší spisovatelé naší doby — a tvrdý porno je nejdůležitější literární novinka 20.století!"

Bill se díval na displej. Názvy jednotlivých knih četl nahlas. „Komu stoupá erekce, napsal Ernest Hemingway. Sexuální maniaci z jihu, napsal William Faulkner. Joj! To zní skvěle!"

„Něco není v pořádku!" mumlal Elliot a zasmušile pokyvoval hlavou. „Něco je úplně špatně! Buď nás sir Dudlaj poslal do paralelního vesmíru, nebo ten hippie Šel mnohem hloub do minulosti!"

Bill poklepával na zarámovanou obálku. „Nemyslím si, že bys měl komiks Thomase Manna Odražení odporu magické hory, nebo snad ano? Vypadá to na pěkně chlípný čtení!"

„Neuvěřitelně pokroková stylistika," prohlásil Perkins. „Umění a sex spojený dohromady. A jak se prodává!"

„Počkat... říkal jste, že Raf Okousaný vynalezl atomovou bombu?"

„Správně!"

„Ale to není možný... někde se stala strašná chyba!" Všiml si novin, které ležely na stole, zvedl je a přečetl titulek.

„Komunističtí zrádci popraveni za vyzrazení atomového tajemství Rusům! Co je to všechno — výmysl?"

„Kdepak — holá fakta!" odpověděl mu Perkins. „Velitel SS je chytil přímo při činu!"

„SS," vydechl Elliot. „Chcete mi snad namluvit, že ve Spojených státech vládnou nacisti?"

„To bych si vyprosil! Ten termín už nepoužíváme od roku 1936, kdy ho strýček Adolf změnil na národní kapitalismus!"

„Takže nárkapisti?" zeptal se Bill.

„Chytrej! Někdo říká, že je to hanba, co se tu děje s černochama, ale chlapče, já si teď můžu bejt jistej, že můj vlak přijede z Connecticutu na nádraží přesně na čas!"

Elliot se snažil všechno pochopit, proto se obrátil na Perkinse. „Ale říkal jste, že Raf Okousaný vynalezl atomovou bombu — a počkat — takže Thomas Wolfe už by měl teď bejt dávno mrtvěj..."

Obrovský rozcuchaný autor nečekaně promluvil. „Tvrdý porno komiksy mi zachránily život!" řekl naprosto přesvědčivě. „Tedy, když jsem poprvé četl Sexuální dobrodružství Huckleberryho Finna od Marka Twaina, pochopil jsem, že jsem našel svůj literární styl!"

„Nechápu!" řekl Elliot, úplně vyvedený z míry.

„Fašistická americká vláda? Vydává se převážně tvrdý porno? Musíme najít sira Dudlaje a znova to s ním probrat. Máme větší problémy, než jsem si myslel, že je možný! Jdeme, Bille!"

KAPITOLA 14

Stáli na rušné městské křižovatce. Elliot se radil se svým Časostrojem.

„Queens," oznámil. „Tak tam sir Dudlaj říkal, že půjde! V tyhle části New Yorku jsou obvykle trhy nebo různý karnevaly! Vypadá to, že budeme muset metrem, abysme se tam dostali!"

„To metro jezdí na zemi nebo pod zemí?" zeptal se Bill.

„Když jsem říkal metro, myslel jsem tím podzemní dráhu, vlak, co jezdí pod zemí, Bille. A podle instrukcí z týhle mašinky bysme měli jet linkou N, vchod je přímo támhle nahoře!"

„Proč si nemůžeme vzít vzdušnej taxík?" skuhral Bill, kterému se cesta ve starověkém podzemním stroji příliš nezamlouvala.

„Protože teď jsme zpátky v minulosti a vzdušný taxíky ještě neexistujou, Bille. Navíc nemáme dost jejich peněz, abysme si vzali normální taxík. Podle Časostroje stojí metro jeden niklák — to je tady 5 centů — a já našel na zemi 25 centů. Rozumíš týhle vysoký matematice?"

Bill něco jednoslabičného zavrčel. Po pravdě řečeno, Bill vypočítávaným finančním obnosům nevěnoval pozornost, ale obdivoval svítící nápis BAR na budově před nimi.

„A co kdybysme si dali pivo?" navrhoval Bill.

„Nemáme ani čas, ani peníze! Tudy dolů!" Elliot ho vedl dolů po betonových schodech, do sešeřelého světa newyorské podzemní dráhy.

Nevšimli si postavy v šedém kabátě s černým nápisem SS na rukávu, v klobouku s ohnutou krempou a s rukama zastrčenýma v kapsách, která je vytrvale sledovala.

Vlaky metra byly staré a smrduté kusy železa, které se hlučně sunuly dopředu a dozadu. Billovi se udělalo víc než jen trochu zle. Aby přestal myslet na zvedání žaludku, sedl si na sedadlo a pozoroval řadu reklam, která se táhla u stropu vozu.

„Strýček Adolf tě miluje!"

„Kuřte cigarety Pantzer Strike!"

„Kupujte německo—americké zboží!"

„Pijte bavorské pivo — nebo jiné!"

Metro se blížilo ke stanici Queens. Všichni cestující už vystoupili v průběhu cesty. Ve voze zůstal jen Bill s Elliotem a muž v kabátě s kloboukem, který seděl naproti nim na konci vagónu.

Vůz zabočil, světla zablikala. Billův zažívací trakt zabublal samou radostí. Časový policajt Elliot nic nevnímal, jak byl zaměstnaný svým novým Časostrojem. Na tváři se mu usadil naprosto zmatený výraz. „To nemá souvislost," mumlal a nechápavě potřásal hlavou. „Sice označuje důvod... ale já ho nemůžu zpětně v toku času najít!"

Všechno to přivedlo Billovu mysl do nálady, jež by se u něho dala označit téměř jako filosofická. V tomhle metru, které se kodrcalo v nacistické Americe pod New Yorkem roku 1939, vypadaly věci tak bezútěšně a depresivně. A to bylo zlé. A co bylo ještě horší, že kromě toho, že mu bylo na zvracení, dostal navíc hlad, protože už hezky dlouho nic nejedl. Cítil, že ho zachvacuje naprosté zoufalství.

Povětšinou to nebyl problém. Armádní strava byla obvykle plná chemických látek podrývajících sebevědomí — a profesionální řečníci do nich v Armádním vysílání hustili tolik stresu - až vojáci, které Čingrové nerozsekali na kousky, na tom byli tak špatně, že byli úplně psychicky rozložení a propadli depresím a zoufalství. V podstatě od zavedení programu psychodopingu byl voják s úsměvem na rtech velmi ojedinělý.

Všechny potíže se obvykle řešily samoléčbou alkoholem — a to se Bill naučil velmi dobře.

A když měl voják problémy psychického rázu, které nedokázal sám zvládnout, zašel za psychoanalytikem nebo za kurátem, který mu naordinoval transfúzi nebo masáž nervů. Když všechny tyto metody zklamaly, prostě mu provedli eranectomii — vyřízli mu mozek — což je po pravdě řečeno nejúčinnější metoda léčby psychických a citových problémů, i když i pro vojáky poněkud radikální. Standardní psychoanalytická léčba ale spočívala v tom, že psychoanalytik vložil do dlaně nešťastníka dvě mince s tím, ať se jde napít na zdraví císaře.

Bill už byl ale z armády příliš dlouho pryč, takže se mu psychická útěcha, které se mu ve službách císaře dostávalo, poněkud vzdálila. A teď mu kručelo v břiše, žaludek se mu houpal, a navíc seděl ve špinavé kovové rakvi, která pod zemí směřovala do středu Queensu. Začínal pociťovat tu pravou úzkost člověka 20.století.

Co je vlastně smyslem života? Bill přemýšlel, jeho mysl se zmítala pochybnostmi o něm samém, blížil se k vrcholy zoufalství.

Najednou byl Bill plný smutku.

Jak se mu stýská po Figerinadonu II.!

Jak se mu stýská po mamince! I když si ji vůbec nepamatuje.

A ze všeho nejvíc se mu stýskalo po jeho robo—mezkovi.

V této chvíli bylo bolení břicha zapomenuto. Bill začal pro mezka zpívat farmářskou ukolébavku z Figerinadonu II.

Sice nevěděl, co ta slova znamenají, ale ukolébavka měla jímavou melodii a tak ji vždycky, když skončili s prací na poli, robo—mezkovi zpíval. Potom ho naolejoval a odvedl do garáže. Robo—mezkovi, který se jmenoval Ned, se to asi líbilo, protože se ani jednou neporouchal.

Slza plná smutku a sebelítosti se kutálela Billovi po tváři. „Chybíš mi, Nede," mumlal. „Vážně mi chybíš, velký příteli!"

„Zbláznil ses?" zeptal se ho Elliot. „Co ti je?"

Bill si utřel oči a polknul. „Asi mám něco ve voku!"

„To mě nepřekvapuje. Tohle je zvlášť špinavěj způsob dopravy."

Hned nato si Bill uvědomil, že ten chlap v kabátě se zvednutým límcem už nesedí na konci vozu, ale stojí přímo před nimi. Vypadal tajemně, zlověstně a nebezpečně.

„Tu měla," řekl ten chlap a podával Billovi kapesník.

„Já fidela, že fy měla něco f der oko!"

„Dík," řekl mu Bill a vzal si kapesník. Důkladně si utřel oči. „Dík!"

„Bitte šén." Chlap se rozhlížel kolem, jestli je někdo nepozoruje. Pak vytáhl hrozivě vypadající luger. „Jak vám líbit moje malá schusser? Ménuje se Otto. Otto šíkala, že fy mi sekla, kdo fy být a odkud fy být!"

„Bille..." pronesl Elliot. „To je nácek!" Elliot v sobě najednou našel divokou odvahu a vrhl se na chlapa se zvednutým límcem — ale luger třikrát štěkl ještě dřív, než se k němu dostal. Jedna kulka roztříštila Časostroj, druhá proletěla Elliotovi krkem a třetí ho zasáhla přímo do srdce. Vytryskl proud jasně červené krve. Elliot zachroptěl a potom se skácel na podlahu metra. Bill se podíval dolů na mrtvého muže. Teď byl sám v metru v nacistickém New Yorku roku 1939 a na hlavu mu mířil luger.

Bill si pomyslel, že pravděpodobně už byl i v horší kaši, ale nějak si nemohl vzpomenout, jak se do toho dostal.

„Táák, teď mošna fy mi sekla, kdo fy být a odkud fy být," řekl příslušník nacistické tajné služby, protože nikdo jiný to být nemohl.

„Mluf, schweinhund. Teď mi síct. Jak ty menovala? Wilhelm?"

„Bill. Se dvěma el."

„Ja. Ty být s Časová policei?"

„Ne. To byl můj kamarád Elliot. Já jsem jen neškodnej voják Galaktický armády. Teď tady právě nejsem ve službě a nepředpokládá se, že bych měl zabíjet nácky, předpokládá se, že budu zabíjet Čingry. Vám nic nehrozí."

Nácek se rozřehtal. „No, to já ulefila. Teď ty mi sekla něco o sfá mrtvá pšítel s Časová policei und jak fy sem dostala s

budoucna. Und mošna, že ty mi jen tak sekla nějaká bursofhí informace, já?"

„Burza... To ne, pane nácek. Vy tomu nerozumíte. Já jsem z daleké, opravdu daleké budoucnosti. Já ani nevím, co to ta burza je. Od ty doby, co všecko patří císaři, nemáme žádný trhy!"

„Felmi sajímafé. Teď... ty mi sekla plafda! Co fy sledofali, dyž fy mlufíli s Max Perkins, kam fy jít... und kdy Berlin Panzerblitzen konečně fychraje Sfetofý pochár f baseballu?"

„Já — to fakt nevím!" odpověděl Bill. „Chci říct... Elliot a já jsme se jen snažili zastavit historii světa, aby se nezměnila, to je všechno. Vidíte sám, nepředpokládali jsme, že i tady, daleko zpátky v čase, budou mít všechno pod kontrolou nacisti. Někde se stala strašná chyba! Takže, když mi teď dáte tu zbraň a v klidu půjdete —"

„Der information!" houknul nácek. „Já chtít der info!"

Bill viděl, že je v pěkné bryndě. Ale není snad voják? Nebyl snad vycvičen k boji? Proč si jenom nepamatuje, co ho učili! Jak jenom je ten chvat, co se používá proti ruce, co drží zbraň? Pomalu vstal a couvl před nacistou, který posunul zbraň směrem k němu.

Bill udělal ještě jeden krok dozadu — a šlápl do louže krve. Uklouzl. Noha mu vyletěla nahoru a vykopla zbraň z útočníkovy ruky.

Nacistický agent zaječel a zapotácel se.

Oba dva spadli na podlahu, při zápolení o luger sebou plácali jako ryby na suchu. Nakonec ukořistil luger nácek.

„Schweinhund!" řval ten nacistický agent. „Scípneš, já šíkala. Scípni!"

Bill mu na to neřekl vůbec nic, protože se snažil dostat zbraň dál od svého žaludku.

Nácek se nějak vzpamatoval a v náhlém návalu energie se mu podařilo Billa od sebe odhodit. Vstal, zachrčel a namířil tu ohavnou útlou zbraň na Billa, který ležel na podlaze.

„Kašlu na to, co seknou moji nadšísený! Nikto, kto na mě saútočila, nepšežila! Scípneš!"

Nacistovi během rvačky spadl klobouk, takže Bill viděl, že je blond. Předpisově árijské rysy se stáhly do krutého úsměvu.

A ještě krutěji se zablesklo v modrých očích, když zacílil luger na Billa.

„Cha cha cha!" zachechtal se nácek.

Bill se přinutil k poslednímu prudkému výpadu předtím, než vyšla rána.

V okamžiku, kdy nácek mačkal spoušť, odněkud náhle vyletěl zářivý paprsek, který nacistovu hlavu čistě odřízl od ramen.

Vedle Billa, který se drápal na nohy a rozhlížel se po svém zachránci, se svalilo bezhlavé tělo.

Nikoho neviděl.

Byl sám se dvěma mrtvolama ve vlaku, který rachotil temným podzemím.

Bill nechápavě vzdychl. A co teď, divil se, co to všechno znamená? Ale dřív, než měl příležitost se divit dál, ozval se zpod Elliotova těla slaboučký hlásek.

„Gé — Bille," řekl. „Tak to bylo jen o chlup!"

KAPITOLA 15

„Eager Beager!" nevěřícně vyjekl Bill.

„Gé — Bille! To sem já! Ale mohl bys zkusit vydolovat odněkud aspoň kousek inteligence a vzpomenout si, že se mi říká Bgr? To je moje opravdové čingří jméno a jsem na ně dost hrdej!"

Bill se rozlédl kolem. „Kde si?"

„Tady dole!"

Bill se podíval dolů. Hlásek vycházel z mrtvého, ležícího a prostříleného, těla Elliota Methadrina; Určitě to bylo odtamtud. Zrovna když se na něj Bill podíval, jeho starý protivník vyskočil z prsou mrtvoly na sedadlo. Vyfoukl tenký proužek kouře z ústí svojí malé pistolky, kterou právě před chvílí sestřelil nacistickou hlavu z nacistických ramen. Mnohem důležitější ale bylo, že mu tím zabránil vystřelit z lugera.

Když Bill poprvé potkal Bgra, jmenoval se Eager Beager. Bylo to ve výcvikovém táboře Lva Trockého, kde měl Bill skvělou práci. Čistil boty. Bgr měřil přesně sedm palců, měl čtyři ruce a ošklivý obličej a byl ustrašený. Což nebyl žádný div, protože císařovým snem, stejně jako touhou všech jeho vojáků, bylo zničit všechny mírumilovné Čingry. Billovo překvapení dosáhlo vrcholu, když viděl, jak se Elliotova hlava odklopila a odhalila tak přístroje, které v ní byly schované. Dokonce tam byla i malinkatá lednička a ještě menší sklenička.

„Řízenej... robot," zamumlal Bill. „Ale co všechna ta krev?"

„Tvůj mozek zničila vojna a chlast, Bille. Nepřipomínala ti kečup, když jsi ji viděl? Měl jsem ho tři litry v pseudomase tohodle robota! Působí pěkně krvavě, když je potřeba."

Bill si uvědomil, že Bgr byl v tom kovovo—masovém přestrojení už od začátku. Elliot Methadrine byl vlastně druh loutky, kterou ovládal nepřítel. To bude J. Edgar Insufledor v šoku, až to uslyší! Ačkoliv Billa to nešokovalo. Čingra neviděl už strašně dávno.

Ale i když to byl nepřítel, Bill byl překvapivě rád, že toho malého chlapíčka vidí.

„Sem rád, že tě vidím, Bgr. Vím, že si nepřítel a tak, ale aspoň jedna známá tvář. Není to žádná sranda, v roce 1939 sám trčet v metru a jet přes Flushing a Queens na Světový veletrh, kde se máš pokusit najít časovou bránu."

„Vím, vím," řekl mu Bgr. „Jsem v obraze! Kde si myslíš, že jsem celou dobu byl? Já sem byl Elliot Methadrine!"

„A jo. To je fakt!"

„Někdy, Bille, vroucně prosím velkého Čingra v nebeském hnízdě, aby ses stal admirálem Imperiálního loďstva ty. Protože když se nad tím zamyslím, tak podle našich záznamů je ten současný ještě větší blbec než ty!"

„Jéje, děkuji ti, Bgr!" prohlásil Bill a celý se rozzářil. „To je pravděpodobně ta nejkrásnější věc, jakou si mi kdy řekl. A patrně taky jediná hezká věc, cos mi kdy řekl. Tak, a co budeme dělat teď?"

„Gé — myslím, že ze všeho nejdřív, Bille, "bysme měli vystoupit z metra ve stanici Flushing."

„To zní dobře."

„Jsem moc rád, že si s tím nakonec souhlasil. A pak půjdem na místo, kterýmu se říká Britský pavilón a kde pouští kriketovej zápas, najít sira Dudlaje. A pak se, promiň mi ten výraz, do prdele, už konečně pokusíme zjistit, co se to vlastně stalo. Všechno jde zcela evidentně šejdrem! Jako pilný student historie si dost dobře neumím představit, jak se mohlo stát, že v Americe vládnou náckové. Mám silný podezření, že nějaký slouha času má skutečně moc dobrej důvod, proč nahradil hlavní proud beletrie tvrdým pornem. Mám dojem, že to všechno spolu nějak souvisí."

„Správně!" souhlasil hlasitě Bill, i když neměl ani tu nejmenší představu, o čem Bgr mluví.

„A co je nejdůležitější," prohlásil Bgr a rychle vrtěl čumáčkem, „musíme zjistit, jestli v tomhle podělaným světě jsou Čingrové. Tak jdem!"

Bill vystoupil ve stanici Flushing a nechal mrtvého nácka ve voze rachotícího metra, které se dál řítilo směrem k divočině okolo Queensu. Bgr v kapse byl značně nepohodlný, protože Čingrové pochází z planety s vysokou gravitací, a tak vzrůstem maličký nepřítelíček nebyl žádné peříčko. Bill těžce stoupal do schodů, které ho vedly na Světový veletrh roku 1939.

„Gé," prohlásil Bgr, který vykukoval ze své pohodlné pozorovatelny v Billově kapse. „Tohle vůbec nevypadá tak, jak by podle Časostroje měl Světový veletrh 1939 vypadat — ale tohle je jinej rok 1939, že jo?"

„Jo. Taky mám ten dojem."

Bill byl spokojen s tím, jak to vypadalo. Spousta pavilonů, uliček a stánků, jídlo a pití.

„Divil bych se, kdyby tady nebyl ani jeden výčep!" tázavě řekl Bill.

„Přestaň aspoň na chvíli myslet na chlast. Máme před sebou úkol!"

Prodrali se až na výstaviště.

„Svastiky," upozornil ho Bgr a ukazoval na obrovské hákové kříže, které visely prakticky na každém pavilonu nebo stánku, „mám dojem, že tady nemaj co dělat!"

„Ne?"

„Jenom musíme doufat, že se sir Dudlaj nedostal do maléru... a taky musíme doufat, že ještě existuje Britské impérium a že tady má pavilón. Gé — to nevypadá dobře, Bille. Vůbec to nevypadá dobře. Nenávidím to, trčet v tomhle čase!"

Bill se díval na světelné cedule Oktoberfestu a na neuvěřitelné množství sudů s pivem. Vypadalo to, že v roce 1939 rozhodně netrpěli nedostatkem hospod. Byl pracant, takže by nejspíš nějakou práci sehnal. Možná že Bgr by s tím nesouhlasil, ale Bill cítil, že je to pro něj to pravé.

Jenže byl pořád ještě voják.

Musel sloužit císaři.

Měl tu co na práci, přísahal věrnost a loajalitu, pokud si to teda dobře pamatoval.

Bill s tím ve skutečnosti nemohl úplně souhlasit, ale i přesto musel pokračovat v plnění úkolu. Když pro nic jiného, tak proto, že mu vojáci vyprali mozek a vlastní vůle měl asi tolik jako blecha.

Bill měl tržiště rád. Dokonce moc rád. Na Figerinadonu II. také mívali trhy. Jednou, když mu bylo asi deset, ho maminka vzala na Světový veletrh, který se konal na Figerinadonu II. Samozřejmě nebyl tak velký jako tenhle pozemský v New Yorku v roce 1939, ale pro desetiletého kluka to byl ten nejúžasnější zážitek a největší veleterh vůbec.

Právě na veletrhu na Figerinadonu II. se Bill rozhodl, že až vyroste, tak bude inseminátor. Tenhle veletrh se totiž pořádal pod heslem Umělým oplodňováním za lepší život. Bill, který v té době už víc než pět let pracoval na poli, žasl nad úžasnými novými technologiemi a neuvěřitelnými možnostmi umělé inseminace. Bill si do té doby neuvědomoval, kolik druhů umělého oplodňování existuje a jak se dá prostřednictvím genetického inženýrství a vědeckého kombinování genů, za předpokladu, že pro to má člověk cit, vyvinout skutečně bezvadný stroj na umělé opylování obilí.

Což pro něj bylo úžasné odhalení. Chlapec tím byl úplně unesen. Pořád dokola si četl Inseminátorovu základní příručku. Při IQ testech na inseminátora uspěl až neuvěřitelně snadno.

Šéf oplodňovacího a opylovacího oddělení veřejně přísahal, že je génius. Dokonce ho chtěli poslat na Universitu na Planetu umělého oplodňování a udělit mu zvláštní stipendium Thomase D. Rozsévače.

Ale nedalo se nic dělat, maminka ho potřebovala doma, aby měl kdo pracovat na poli, takže nikam jet nemohl. I tak měl ale na veletrh na Figerinadonu II. ty nejkrásnější vzpomínky.

A teď byl na jiném světovém veletrhu. Aniž by to mohl ovlivnit, padl na něj náhlý záchvat nostalgie.

Pak se ale začal zabývat tím, kde by si dal pivo bez ohledu na Bgrovy protesty. A protože celou cestu nemyslel na nic jiného, už na to skoro přišel.

A tak najednou Bill prohlásil: „Dám si pivo. Bgr, je mi jedno, co tomu řekneš."

„Mám dojem, že neexistuje způsob, jak tě té závislosti zbavit. Tak dělej. A nepolej mě, jasný?"

Bill vydoloval z kapsy dolar. Naštěstí Čingr předvídal, že budou potřebovat peníze, a tak předtím, než vystoupili z metra, důkladně zkontroloval kapsy mrtvého nacistického agenta.

Na dolarové bankovce byl portrét muže jménem George von Washington s malinkatým ježatým knírkem pod nosem.

Bill spěchal ke stánku a za moment už z velké sklenice hltavě pil pivo. To pivo bylo skvělé!

„Tak," pronesl Bgr, „konečnější dostal to svoje odporný pití a udělal zadost svému neméně odpornému návyku. Můžeme se teda vrátit zpátky k zachraňování našeho vesmíru?"

Bill, který se už úplně uklidnil, přikývl.

„Jo. Jasně. Ale na něco důležitýho se tě musím zeptat, Bgr. Proč to všechno děláš? Proč ta maškaráda s Elliotem Methadrinem? A s agentem z Časovýho? A jak je možný, že nejsi můj nepřítel?"

„Bille, myslíš, že Čingrové nepředvídali, že přijdou zlý časy? Nic takovýho jako oddělení Časový policie neexistuje...

to bylo jen proto, aby moh bejt šéf. A konečně — podívej, i když Čingrové strašně nenávidí vašeho císaře a celou tvoji rasu, tenhle druh časový kriminality musí skončit. Ničí totiž celou strukturu vesmíru, a to bych rád, kdybysme se shodli, není dobrý!"

Billa obvykle nezajímalo nic kromě vojákování a umělého oplodňování, což je velmi často skoro totéž, a neměl ani nejmenší ponětí, o čem Bgr mluví. Ale jako blázen mu přikyvoval a vychutnával si pocit, že má břicho plné piva.

Čingr Bgr ho navelel k ukazatelům a donutil ho vzít si veletržní leták.

Bill prozkoumával leták. Četl si, co tam všechno je.

Expozice piva.

Expozice preclíků.

Expozice vojenských bot.

Zábava mit der Führer.

Expozice destilátů.

Expozice vídeňských řízků a pečených kachen.

Pavilony podřízených ras.

„To je ono!" vykřikl Bgr. „Jdem!"

„Ta expozice destilátů vypadá moc dobře. A dokonce vím, co slovo destilát znamená. Mohli bysme začít tam..."

„Buď zticha," zašklebil se Bgr. „Napřed musíme zachránit strukturu vesmíru!" Vystrčil hlavu z kapsy a rychle se rozhlédl. „Pojď. Tudy. Podle té mapky musíme jít za tímhle rohem z kopce dolů!"

Bill pokrčil rameny a podvolil se. Bgr ho nasměroval k britskému pavilónu.

Zdálo se, že Britské impérium upadá. Pavilón se nalézal ve značně zuboženém stavu. Byl postavený z beden od čaje a překližky, nešikovně svázaných dohromady kusy provazů.

Nerozdávaly se tam žádné fotografie ani žádné vzorky. Na zdi byla přibitá roztrhaná britská vlajka s hákovým křížem v jednom rohu.

Řada polorozpadlých židlí stála čelem k promítacímu plátnu, na kterém běžel kriketový zápas. Obraz byl zrnitý a vůbec technicky velmi špatný. Před plátnem klimbal sir Dudlaj — podle toho, co se ozývalo, spal.

„Dudlaji!" zavolal Bgr, který zas vystrčil hlavu z kapsy.

„Bez obav!" odpověděl a okamžitě byl vzhůru. „Ale kdo mě volá, jestli se mohu zeptat?"

„Býval jsem Elliot!"

„Musím říci — nějak jste se srazil!"

„Jo. To si povíme jindy. Teď nás hned musíte vzít v čase tam, kde se dá zastavit tenhle blázinec!"

„Proč ne? Je to ošklivá práce, tenhle svět, takže bych se tomu ani neprotivil. Ale kde je ta časová propast, co nám dělá problémy?"

„Podle mých propočtů," řekl mu Bgr, „změna, která změnila tok času, se mohla stát jenom proto, že skupina spisovatelů z Bloomsbury se rozhodla, že z tvrdýho porna udělá uznávanej literární žánr. Pošlete nás do Anglie přelomu devatenáctýho a dvacátýho století, Dudlaji. Do Londýna, do Bloomsbury, do rezidence Virginie Wolfový! Musím to s ní probrat!"

„Ach ano, moje stará známá, drahoušek Blighty, samozřejmě, bude mi potěšením. Jen kdybyste byli tak laskaví a vstoupili dovnitř, prosím."

„Tak to je vono, Bille! Jdi!" nařídil mu Bgr.

Bill pevně vykročil do chřtánu časové brány. Už si připadal jako starý známý.

„Počkej — ještě nejsem připravenej!"

Bill se pokusil zastavit se, ale už to nešlo.

Ječící Bill padal do časové díry.

Jediný další zvuk, který slyšel, bylo hněvivé vřískání Bgra, který vypadl z kapsy Billovy košile.

KAPITOLA 16

Bill padal.

Vzhledem k tomu, že tak jako tak balancoval na hranici alkoholismu, nepadal Bill samozřejmě poprvé. Ale nikdy to nebylo takové, jako teď. Jednu chvíli to vypadalo, že padá na sever, pak na jih, pak na východ a pak zas na západ, zkrátka padal na všechny světové strany. Napříč oblohou ho mezi obláčky a nepředstavitelnými barvami unášel ten nejsilnější možný vítr. Obklopovala ho mečivá muzika a vznášející se vůně. Všude kolem sebe slyšel hudbu a hlasy, měl pocit, jako by byl v nějakém obrovském rádiu, které nějaký trouba rozladil, a navíc ještě otočil knoflíkem pro hlasitost ostře doprava.

Bill padal hodně dlouho.

Několikrát ztratil vědomí, i když si to neuvědomoval. Zdálo se, že tady nic neplatí.

Barvy, barvy a barvy.

Hudba, hudba a hudba.

Hlasy, hlasy a hlasy.

Hlas: „Ty tam, vidím tě a mluvím s tebou."

Bill se rozhlížel kolem sebe a nikoho neviděl, takže mu došlo, že hlas hovoří s ním. Také si uvědomil, že už nepadá. A že sedí na jakémsi shluku obláčků.

„Já?" zeptal se Bill.

„Vidíš snad ještě někoho jiného, s kým bych mohl mluvit?" vyštěkl hlas. „Co tady děláš?"

„No, sir Dudlaj a Čingr Bgr říkali, že se musíme někam vrátit a promluvit s někým nebo s něčím. A pak —"

„Nevadí. To mi stačí, aby mi došlo, že kolem tebe je normální zmatek." Hlas se ozýval hřmotně a bohorovně - jako

když admirál na velitelském můstku mluví do megafonu. Z nějakého důvodu Billa roztřásl. Se strachem se kolem sebe rozhlížel.

Kam až viděl, všude byly jen rozptýlené obláčky. V dálce mezi nimi Bill zahlédl hvězdy. Nad ním, ze škvíry mezi oblaky, zářil jako sloup ohně paprsek světla.

Tohle Bill neměl rád, bál se víc než jen trochu.

„Byl byste, pane, tak laskav a řekl mi, kde —

„Buď zticha!" poručil mu hlas. „Chystám se ti říct hádanku, Bille, hádanku, která by tě mohla přivést na stopu. Tak, teď ta hádanka."

Světlo se tajuplně zachvělo. „Co dělá nevěřící dyslektik, když v noci nemůže spát?"

„Hmmmmm — ta je těžká," zamumlal Bill.

„Snaž se víc, Bille. Zapoj i svůj takzvaný mozek."

„Možná, že nedělá vůbec nic?!"

„Ty jsi ale vážně idiot. Měl jsi říct nevím."

V hlase zazněl hluboký bas. Mraky se třásly a drnčely. Bill se taky třásl a cvakal zubama. Okolnosti už byly víc než jen trochu hrozivé.

„Nevím," odpověděl nakonec roztřesený Bill.

„To je lepší. Teď ti dám pecku!"

Bill couvnul a čekal, že se odněkud vynoří zaťatá pěst. Stala se divná věc.

„Nevěřící dyslektik, když nemůže v noci spát, stráví celé noci přemýšlením o tom, jestli je nebo není na světě nějaký hub."

Mraky se roztřásly smíchy.

Bill to sice nepochopil, ale usoudil, že bude lepší, když se bude smát taky.

„To je ale legrace, co Bille?"

„To jo. Joj. To sem nečekal!"

„Řeknu ti, přál bych si, aby ten vtip nevymyslel někdo jiný, ale já sám. Ale ten vtip jsem ti neříkal jen tak pro nic za nic. V zásadě se lidem neukazuju, a když už, tak se snažím, aby to nebylo přímo."

„E...jo. Už to mám," odpověděl, aniž by mu cokoliv došlo.

„Bille, ty to nechápeš?" zahřměl hlas, který se chvěl vztekem.

„Na světě je hub!"

„Nevím, co je to hub," řekl Bill. „Měl jsem jenom robo — mezka

„To už snad ani není k uvěření. Vsadil bych se, že nemůžeš jít a mluvit najednou. Hele — dislektik, hub. Mám ti to hláskovat? Mám zapálit keř nebo tě praštit po hlavě deskama nebo — počkat. Už vím..."

Bill sotva poslouchal. Měl hroznou žízeň a zcela určitě by se s chutí napil. Ale stále neměl ani to nejmenší tušení, o čem ten hlas mluvil. Pivo — byl úplně posedlý představou oroseného půllitru piva.

U Zarathuštry, kdyby tak bylo aspoň jedno!

Najednou se před ním zhmotnil přesně takový půllitr, jaký si představoval.

Billovy reflexy fungovaly podstatně rychleji než jeho myšlení. Naklonil se, chytil půllitr a vypil půlku piva na jeden doušek ještě dřív, než si stačil uvědomit, že je strašně dobré.

„Je vážně dobrý —jak se dělá?"

Hlas se chvěl zklamáním, utrápeně řekl: „V tom není ta pointa, ty pitomče. Přemýšlej o tom, můj chlapče. Jestli to umíš. Přemýšlej o své předchozí nevyslovené myšlence. Čí jméno jsi bral nadarmo, když jsi měl chuť na pivo?"

Bill zamrkal. „No, Zarathuštrovo, myslím," řekl a pokračoval v pití piva. A pak mu to došlo.

Vyprsknul napěněné pivo.

„Zarathuštra! To jste vy? Chtěl jsem říci, pane, že se moc omlouvám, pane... to znamená, že -- škyt -- jste opravdu někde tady? Takže opravdu existujete!"

„Nakonec ti to došlo, Bille! Mluví s tebou tvůj bůh — ale ty jsi byl spíš špatný hoch, ne? Pil jsi, honil jsi holky — a dohnal je — a zabíjel jsi Čingry a rozčiloval důstojníky... všechno docela naopak, než jak tě vychovali v kostele. Nebo se pletu?"

Bill se rozklepal jako sulc. Najednou se mu vybavily hrůzostrašné historky a legendy o pekelném ohni, které slyšel v dětství, a teď ho strašily.

Na Zarathuštru už dávno, dávno nemyslel — od té doby, co začal upadat. Samozřejmě že i vojáci měli kaple a kněze, ale ti sloužili jenom tomu, aby posílili představu, že císař je převtělený bůh. Tenhle názor posilovali i halucinogenními drogami. Jako dítě byl Bill přímo ukázkový ministrant, maminčina chlouba a hlavní soprán v dětském chrámovém chóru.

„Nebyl jsem dobrý zoroastrista," mumlal Bill s kajícně skloněnou hlavou.

„A co se stalo mému zbloudilému dítěti?" zeptal se hlas.

„Jsou tisíce let řetězy přikováni ke skále v moři ohně."

„Bille, hledám řetězy!" Ozvalo se ohavné kovové zachřestění a Billovi spadlo srdce do kalhot.

„Neříkejte to! Chcete říct... chcete říct, že jsem po smrti?" Se srdceryvným vzlykáním padl na kolena a sepjal ruce ke kajícné modlitbě. Naneštěstí zapomněl, že v jedné ruce drží nedopitý půllitr s pivem, a polil se.

Hlas pohoršené sykl. „A teď ještě plýtváš takovým dobrým pivem, Bille!"

„Prosím! Prosím! Dejte mi ještě druhou šanci — to je všechno, co chci. Nechte mě žít a já přísahám, že budu žít líp, o moc, o moc líp, než jsem žil předtím!"

„To opravdu nebude tak těžké. V podstatě ještě nejsi úplně mrtvý, Bille."

„Nejsem?"

„Ne. V podstatě jsi zdravý jako řípa. Časem se potrestáš sám. Nejspíš asi cirrhózou, určitě, i když každý jiný smrtelník na tvém místě by měl játra úplně kamenný už dávno!"

„Jsem živej!" křičel Bill. Smál se a radostí poskakoval kolem dokola. Najednou se zamyslel a přestal. „Ale když nejsem mrtvěj — kde teda jsem?"

„Je to dost těžký vysvětlit, Bille, zvlášť někomu s tvojí chápavostí. Už jsi někdy zmáčknul tlačítko „Pause" na videu?"

„Jasně. Mám dobrý technický vzdělání!"

„Samozřejmě, že máš, pokud jde o to něco zmotat." Hlas bez těla byl značně sarkastický. „Tak třeba řekněme, že právě to jsem udělal. Řekněme, že jsem s tebou chtěl prohodit jednu dvě věty!"

Bill pokorně přikývnul. „Tomu rozumím, ó mocný, ve své laskavosti a moudrosti velký Zarathuštro! Poslouchám tě. Poslouchám tě opravdu pozorně! Chceš, abych přestal pít? Přestanu pít! Chceš, abych přestal klít? Už nikdy ani jednou neřeknu sakra! Začnu zase chodit do kostela! Ale žádnou skálu! Žádný řetězy!"

„Nemusíš se bát — to není moje parketa! Tím se jen tak straší, protože někteří knězi si myslí, že tím přinutí rolníky k poslušnosti. Je to jen výmysl, vážně, Bille. Každopádně tady nejsem od toho, abych tě soudil. Měl jsem dojem, že jsi chtěl zachránit, spasit a vykoupit vesmír z té ustavičné obojetnosti a vylepšit si tím svou náboženskou reputaci!"

Bill horlivě přikyvoval. „Udělám, cokoliv řekneš, pane Zarathuštro."

„Vytáhl jsem si tě z hlavního proudu. Když jsi klesal zpátky matérií mezi časem a prostorem, byl si strašně snadná kořist. Normálně sice jednání smrtelníků nevěnuju takovou pozornost, ale ten úkol, který máš, je strašně důležitý. A tak jsem si tě přitáhnul, abych s tebou prohodil jednu dvě věty!"

„Je mi potěšením, mocný Zarathuštro!"

„Jde o něco víc, Bille! Považuji se za dost milosrdného boha, jak bohové bývají. Nejsem ani trochu pomstychtivý nebo nemilosrdný jako můj starý přítel Jehova — nebo jako Alláh, který seká ruce a tak dál. Moje filosofie, co se týče všech vesmírných bytostí, je pěkně ruce pryč. Svobodná vůle. A moji kněži zrovna tak. Zmatky, ve kterých se lidstvo ocitlo, jsou z drtivé části jeho vina. Mám pravdu?"

„Máte pravdu. Naprostou, pane."

„Války, vraždy, důstojníci, zabíjení nemluvňátek — to se dost dobře nedá ignorovat. Ale já dělám, co můžu!"

„Ale zabíjení Čingrů, pane, to je správné, ne? Kvůli vám jsem jich zabil spoustu! Zabiju i Bgr, když si to budete přát!"

„No, Bille to není přesně to, co jsem měl na mysli. Zvláště když Čingrové jsou mnohem lepší stvoření než vy lidé. Někdy si myslím, že jsem se spletl. Ne, Bille. Čingry ne!"

„Tvrdý porno komiksy! Musely by vymizet!"

„Ne, když všechno půjde po mém. Je to dobrá zábava. Docela mi tady chybí — ale už jsi blízko. I když si myslím, že to je čtení akorát pro rasy. Ale děkuju ti, můj chlapče, žes mě na to upozornil. Možná jsi chytřejší, než jsem si myslel. Ne, Bille, tady nejde o tvrdé porno komiksy. Tady jde o nacisty!"

„Náckové?"

„Jo. Náckové. Ty jsou zbyteční! Musí se zastavit, jinak ovládnou celý vesmír. Už úplně cítím, jak mi funí na zátylek!"

Ale…"

"Dobrá otázka, Bille! Proč mě trápí? Tak ti to teda řeknu! Celá ta věc je moje chyba. Víš, zavařoval jsem čistotu života a morálku pro nový svět, který jsem vymyslel.

Nechal jsem ale kompot na sluníčku a on se mi zkazil. Bezmyšlenkovitě jsem ho zahodil. Naneštěstí shnilý obsah dopadl na Zemi, na jeden stát, který se jmenuje Německo, a už to bylo. Mám pokračovat?"

Bill znejistěl. „Tak co se stalo?"

Následoval božský povzdech. „Takže doopravdy musím pokračovat. Musím ti snad vysvětlovat úplně všechno? Očividně ano! Plíseň se rozšířila a voila — náckové. Jen si to představ! Náckové, ještě nižší forma života než právníci, císaři a nižší důstojníci."

„Tak co mám dělat, Zarathuštro?"

„To je jednoduchý. Bojovat proti náckům. Podle mých skromných zdrojů jsou to právě oni, kdo stojí za vším tím zmateným časem. Znič je, Bille! Máš k tomu moje požehnání a rozkaz, udělej to a moje světlo bude nad tebou zářit!"

„Udělám to, velký Zarathuštro! Celý můj vojenský výcvik bude vystaven zkoušce! Ale udělám to! Moc by mi ale pomohlo, kdybyste mi pomohl s přepravou a kdybyste mi mohl říct, kde jsou, abych se s nimi mohl dostat do kontaktu!"

„Bille, ani nevíš, jak rád bych ti vyhověl, ale skutečně, po pravdě řečeno, mám tady problém získávat informace. Nerad to přiznávám, ale já opravdu přesně nevím, co se děje. Vypadá to, že nějaké další božstvo má zájem držet v rukou tvou nit života, a jemine, jestlipak právě to druhé božstvo si nelibuje v tom, že tě postrkuje časem křížem krážem—"

„Ale—ale—" Bill mu nesouvisle skočil do řeči.

„Víš, Bille, moc mě to bolí, když slyším takový věci. Možná jsem nesmrtelný, ale nejsem všemocný. Takže je všechno jen a jen na tobě — ačkoliv moje nejvroucnější přání úspěchu tě samozřejmě bude doprovázet. Tak —jdi a znič je, tygře!"

A pak se mraky pod Billovýma nohama rozestoupily a Bill znova upadl do naprostého zmatku.

KAPITOLA 17

Naprostý zmatek. Planeta poutníků. Malá dvoumotorová raketa přistála přímo vedle Nikde, na jihu galaxie Někde. Bylo to místo dobře známé všem osadníkům, kteří se tam zastavovali, aby si omočili nohy v jakési zkoušce trýznění, jež mohli očekávat ve světech, co si vybrali k osídlení. A možná i proto, aby si zkusili pískat v proslulém světle tamního dorůstajícího měsíce. Teoreticky vzato, když někdo přežil světlo na Planetě poutníků, tak už vydržel i rozličné a rozdílné podmínky na kterémkoli kusu opuštěné mezihvězdné skály, s kterou měl co do činění.

Bill se z toho zpackaného času probral v mlze nad chodníkem Naprostého zmatku. Padal. Byl to betonový chodník.

Opravdu tvrdý. Bill přímo vletěl do existence šest stop nad ním. Dopadl a pořádně se praštil, ale pro vojáka zkušeného jako on nebyl problém změnit pád v parakotoul a tím srážku se zemí z větší části změkčit. Vyškrábal se na nohy a oprášil se. Polohlasně klel a rozhlížel se kolem. Tohle místo nebylo nic moc.

Nebe bylo zelené.

Na zeleném nebi byla dvě — ne, tři slunce.

Všiml si, že těch několik kolemjdoucích nebyli lidé. A skutečně si ho vůbec nevšímali. Chovali se tak, jako kdyby tam vojáci padali z nebe každý den.

Ze špiček kuželovitých budov vyrůstaly obrovské květiny. Do okolního vzduchu se šířila sladká a kyselá vůně, asi jako z pomády na vlasy a z octa. V dálce přistála v ohnivém sloupu raketa.

„Tak," pronesl Bill, Jsem strašně zvědavej, v jaký části historie Země jsem teď." Rozhlížel se kolem sebe. „Rozhodně v příšerný, to je jistý!" odpověděl si.

Po ulici šel stařík. Bill na něj zavolal. „Strejčku — nemohl byste mi říct, co je tohle za zemskou éru?"

„Jsi opilej nebo co, synáčku?"

„Ne, ale chtěl bych, abych byl. To je přece jednoduchá otázka, nebo ne?"

„Kdepak. Protože tohle není Země, synáčku." Stařík vyplivl rozžvýkaný tabák. Ulice je sice dostatečně velký cíl, ale stařík ho minul a místo toho trefil Billovu botu. „Tady je Naprostej zmatek!"

„Můj životní zážitek," mumlal si Bill a díval se na hnědou skvrnu na botě.

„Ale ať jsi šel, můj synáčku, kamkoliv, na Zemi jsi nedorazil. Protože tohle je Planeta poutníků. Léta páně 234152 hvězdnýho letopočtu!"

Bill ztuhnul. „Cože, dyť to je skoro o rok dřív, než jsem se narodil. Ale tohle je úplně jiná část galaxie než Figerinadon II."

„Mluvíš, jako kdybys přišel o rozum. Válečný zranění?"

Bill se podrbal na hlavě. Vystřelili ho vesmírem a časem na úplně jiný místo. Ale proč? To prostě nedává žádnej smysl! Ale co v jeho pozdějším životě nějaký smysl dávalo? Samozřejmě, s výjimkou jedné jediné reálné věci.

„Válečný zranění, něco takovýho," odpověděl staříkovi Bill. „Ještě jednu otázku — opravdu lehkou. Je tady někde v okolí hospoda?"

„Jo. Myslím, že jo. Právě tam, na rohu, v ulici Naprostýho nihilismu máme opravdu pěknej podnik, jmenuje se Saloon Sally. Řekni jim, že tě posílá Willie!"

„Dík, Willie!" zavolal na stařík, zamával mu a belhal se směrem k Saloonu.

„Sakra, nejsem Willie!" vyštěkl stařík, který vrávoral pryč.

Ale Bill ho už neslyšel. V hlavě se mu honily pivní lahve.

Bill zahnul za roh s cedulí Naprostý nihilismus a okamžitě uviděl zářící neónový vývěsní štít s nápisem Saloon Sally. Než vymyslí, jak zpátky na Planetu barů, jak zachránit vesmír před tím hippiem z Pekelný planety, jak se vypořádat s nacistickým nebezpečím a podobně, tak si potřeboval dát pár skleniček. Vešel do saloonu, což byl přesně ten druh hospody, jaký vyhledával — přítmí, vlhko, smrad ze zvětralého piva a potu. Přitáhl si stoličku přímo před znuděně vypadajícího barmana, který měl ruce velikosti aldebaranské kýty.

„Posílá mě Willie!" řekl Bill. Barman mu okamžitě dal facku.

Když se Bill vydrápal zpátky na barovou židličku, měl zaťaté pěsti a už už se chystal rozdávat rány. Ale zůstal zírat na největší sklenici, jakou kdy viděl, naplněnou jantarově žlutou tekutinou, což mohla být jen whisky, a vedle stálo zdravě velké točené pivo.

„Co?" zamumlal Bill. Hlava mu z toho zmatku třeštila. „Žertík v praxi, kamaráde," řekl mu barman. „Všichni, kdo sou prvně na Planetě poutníků, ho utrpí. Tohle je pohraniční svět, kámo. Sme trochu drsný, ale jinak máme brý srce. Šmákni si na pití zadara!"

Bill už nepotřeboval pobídnout podruhé. Whisky byla mizerná, ale silná a pivo mdlé, ale studené. Jenže čí, ksakru, bylo tohle pohraničí? Jak tak usrkával pivo a díval se do zrcadla na zdi za výčepním pultem, uviděl Elliota Methadrina, jak vstupuje do dveří. Elliot se usmál a přitáhl si židli vedle úplně konsternovaného Billa.

„Barmane, dám si cokoliv, co pije můj kamarád. A řekněte mu, prosím, ať zavře pusu, než mu do ní nalítaj mouchy."

„Cococo co!" vykoktal ze sebe Bill a zavřel pusu. „Dyť jsi mrtvěj, zastřelil tě v metru!"

„Gé, Bille, pamatuješ si tu blbost moc dlouho. Už si zapomněl na sira Dudlaje? Hodil mě zpátky do ty fabriky, kde dělali moje předchozí tělo, takže nebyl problém, aby mi udělali to samý. Bude na nás čekat venku, takže dopij, protože už musíme jít!"

„Kam?"

„Jsem rád, že se ptáš!" Vytáhl z kapsy tmavé brýle a nasadil si je na oči. „Líbí se ti? Tam, kam jdeme, jsou nutný," prohlásil Elliot—Bgr.

„Neříkej mi," ozval se Bill, „že se chystáme na nějakou zářivou planetu!"

„Ne," uklidňoval ho Elliot—Bgr. „Na Zemi teda alespoň nikdo moc vtipem nezářil. A tam musíme jít. Do Hollywoodu. Do Kalifornie, Bille. Do dvacátýho století. Navštívíme filmovýho producenta Sida Slizouna, kterej je majitelem producentský společnosti."

Dopili, zamávali barmanovi, který jim zamával zpátky — a vyšli ven.

„To je opravdu vynikající, že vás zase, chlapci, vidím!" oznámil jim sir Dudlaj. „Myslím, že pro tentokrát jsme stanovili souřadnice správně! Můžeme odletět?"

Tentokrát se přesun siru Dudlajovi povedl. Dopadli nohama napřed na podlahu pokrytou kobercem — před nimi byly prosklené dveře s nápisem ESS—ESS producent. Elliot je otevřel dokořán a napochodoval dovnitř.

„Jste ohlášení?" sekretářka zívla a přidala si další vrstvu laku na dlouhé nehty.

„Žádný ohlášení nepotřebuju. Jsem Elliot Methadrine."

„Napřed tam zavolám. Vraťte se pozdějc. Tak už jděte!"

„Já jsem ten Elliot Methadrine, který poslal vašemu šéfovi šek na 5 milionů dolarů."

Židle spadla s rachotem na zem, jak pospíchala políbit mu obě ruce. „Pojďte dál! Už na vás čeká! To bude určitě skvělý film! Kdybyste byl tak laskav a posadil se, přehodím panu Sidovi jeho současný program na později, aby se vám mohl plně věnovat."

Sekretářka utíkala dolů do haly. Jak tak spěchala na vysokých jehlových podpadcích, velmi přitažlivě při chůzi kroutila zadkem. Bill se za ní díval tak dlouho, dokud mu nezmizela z dohledu, a pak se svalil do křesílka. Celé to shánění a pobíhání bylo hrozně únavné.

„Co je to za filmaře a kam se poděli náckové?" zeptal se Bill. „A co bude s plněním našeho úkolu?"

„Potom, co ses mi ztratil, mě to trklo!" odpověděl Elliot—Bgr. „Měl jsem v rukou všechen čas. Chci říct, měl jsem pro sebe k dispozici bránu času. Mohli jsme si to vyřídit s náckama z budoucnosti podle našeho vlastního uvážení. Vrátil jsem se v čase zpátky a zarazil spisovatele z Bloomsbury, vymluvil jsem jim psaní porno knih, kterým se právě zabejvali."

„Jak se ti to povedlo?" zeptal se Bill.

„To se bude každopádně špatně vysvětlovat. Zvlášť tobě, protože bych se divil, kdybys o Bloomsbury aspoň jednou slyšel. Nejhorší byla ta etapa, kdy jsem musel přečíst to, co napsali předtím, než díky proměně času začali psát porno. Prostě jsem zneužil jejich slabý stránky — zmatečnosti a samolibosti. Chytil jsem je na nějaký věci o dekonstrukci a pak už se chytli a pokračovali sami."

„Nebyl do toho zapletenej nějakej pánbůh?"

„Ty sis dal někde práska, o kterým nevím? Počkej, slyšel jsem něco o tom, že v tom bylo zamotaný nějaký božstvo. Zrezavělý, starý božstvo jménem Zarathuštra přej slídilo kolem. Poslali jsme ho do háje. Ten tě ale vůbec nemusí zajímat."

„Dobrý, jsem rád, že náckové jsou v tahu — takže co má znamenat tohle filmování?" zeptal se Bill a líně se nahnul, v křesle.

„To je jednoduchý." Nepřátelský ještírek, převlečený za Elliota, začal rychle chodit sem tam po vínovém koberci. „Bille víš, jak dlouho už se snažím přesvědčit lidi, aby s námi Čingry přestali válčit?"

„Předpokládám, že asi jo. Ale my se od vás nenecháme tahat za nos. Jste odporný nepřátelský zrůdy!"

„Bille, zklamal jsi mě!" vzdychl Elliot—Bgr a z koutku oka mu vytryskla slza. „Po tom všem, čím jsme spolu prošli! Po tom, co jsem se ti snažil vysvětlit, že je lepší mír, a ne válka. Styď se!"

„Dobrý, zapomněl jsem se. Asi to bylo jen takový plácání vygumovanýho vojáka. Samozřejmě, že si o tobě nic špatnýho nemyslím, zvlášť když jsi mi nedávno v metru zachránil život!"

Elliot přikývl. „Tak to už je mnohem lepší. Opravdu mám o tobě vysoký mínění. Vlastně se ukázalo, že perfektně zapadáš do mýho plánu!"

„Tvýho plánu? Aha, ten film. Tak dobře!"

„Jen si představ, Bille! S vyspělou technikou a s časovou bránou můžu nafilmovat skutečnost! Chci to nazvat Válka lidí proti Čingrům, a ty budeš hrát hlavní roli! Vlastně by se tvoje jméno mohlo objevit i v názvu filmu — Galaktický hrdina Bill. Vy lidi v tom filmu budete hrát šílený válečný štváče, což taky jste — a jen tady na Zemi vyděláme miliony. Nejenže ten film vydělá miliony, ale jeho natáčení bude skoro zadarmo. Všechny zvláštní efekty, krev, napětí a smrt, totiž budou skutečný! Mám opravdu skvělej CD disk, kde jsou natočený celý kilometry skutečnejch vesmírnejch bitev'. Je to kvasidokument, Bille. Už nikdy nebudeš muset sloužit na vesmírnej lodích! Budeš mít dost peněz, aby sis moh koupit celou planetu!"

„Třeba i Planetu barů?" vydechl Bill s nadějí.

„Jestli je to to, co chceš," odpověděl mu Elliot—Bgr, „tak to budeš moct mít. Zní to skvěle, ne?"

„Zní to neuvěřitelně báječně," hulákal tlustý chlap s tlustým doutníkem v koutku úst, který se právě vecpal do dveří. „Pojďte dál, budete slavní a budou z vás boháči. Já jsem Sid, co tu natáčí!"

KAPITOLA 18

Procpali se hlavními dveřmi společnosti Sidsliz Production a zastavili se až před pódiem č.3.

„Tak, tady to je," prohlásil Sid a mával doutníkem směrem k ozvučenému pódiu. „Právě včera jsme tady zařídili tyhle neuvěřitelně intelektuálský — ale působivý, to víte, kvůli ženskejm — kulisy, protože se točil uhozenej film s názvem Hubená zelená příšera z propasti Marsu. Takže kulisy tu máme, hlavní hrdina tu taky je, šeky jsou v bance — tak ať se rozjedou kamery!"

Provedl je zdvojenými vstupními dveřmi do potemnělé, hodně prostorné místnosti. Klapky a střihačky vrčely a klapaly, jako kdyby někdo vypustil najednou celý rybník do mlýnského náhonu. Sid na to pyšně ukázal. „To je ale krása! Však to taky stálo celý jmění, ale Sid za levno ve výprodejích nenakupuje!"

„Zvlášť když jde o moje peníze!" pohotově poznamenal Elliot—Bgr.

„Vyčítejte — ale ne mně! Zaplatil jste za kvalitu! A tohle je kvalitní!"

„Připadá mi to dost fórový," zabručel Bill.

„Nejenže jste přitažlivý a umíte mluvit, ale máte i smysl pro humor!" Sid se na Billa hrozivě zamračil a zamáčkl svůj doutník — a pak se neupřímně usmál. Vypadal skoro jako žralok. Což samozřejmě mezi malými rybkami svého oboru byl.

Kulisy představovaly slepenec všech přihlouplých nápadů, které dokázali vymyslet hňupové, co se rozhodli natočit vědeckofantastický film. Těch hňupů byly samozřejmě celé zástupy. Jiskřící průrva, generátory, neuvěřitelné stroje, obrovské kliky zavěšené na elektrických panelech. A spousta dalších věcí, které je možná lepší nepopisovat.

„Napřed kamerová zkouška," oznámil jim Sid. „Ať si Bejl stoupne—támhle—!"

„Jsem Bill. Bill se dvěma el!"

„Moc se omlouvám! Citlivý přístup oceňuji. Chvilkový komunikační lapsus umožní další komunikaci. Získal jsi mé srdce, Bille. Tvoje kariéra právě odstartovala — a velmi brzo bude tvoje jméno zářit v titulcích filmů ve všech galaxiích, mlhovinách a na všech asteroidech."

„Ani v astronomii nejste příliš silnej," přísně pronesl Bill. Zatáhl břicho a vypjal prsa. Viděl jen svou budoucí hereckou kariéru a lidi před sebou nevnímal. Nejenom že z něj bude herec, ale bude z něj hvězda.

„Kamera! Zvuk! Udělejte ještě pár záběrů, abych se podíval na výraz očí!" hulákal Sid. „Tak, a je to. Napravo připraveni — nalevo připraveni — za moment jedem!"

Bylo to skutečně příšerně nudné a ubohé a líbilo se to jen Billovi a Bgr: jeden snil o herecké slávě a ten druhý o záchraně své rasy. Sir Dudlaj skřípal zubama jako v posledním tažení a neustále usínal. Sid měl značné potíže vidět cokoliv, protože mu před očima tančily dolarové šeky. Kulisáci, elektrikáři, maskéři a vůbec všechen personál tomu věnoval pozornost pouze malou chvíli, protože to byl nejhorší herecký výkon, jaký kdy viděli. A to už o něčem svědčilo. Ale hned jak usnuli, tak je kameraman začal tiše proklínat, protože on musel zůstat aspoň trochu vzhůru. Žádné herecké klišé nezůstalo opomenuto. Všechny zaprášené sci-fi rekvizity byly použity a všechny jiskřičky jakékoliv nápaditosti byly okamžitě uhašeny.

„Vem si tohle — a tohle — ty odporný plazí živočišný druhu!" procedil Bill skrze sevřené rty.

„Side, vidím tě!"

„Stříih!" hulákal Sid a pěnil. „Kdo to je? Co to je? Svítí červený světlo, natáčíme uměleckej záběr, a on nám do toho skočí!" Zašilhal proti světlu a rozpoznal obě dvě blížící se postavy.

„ Znám tě! Ty seš Bluto, můj řidič a ochranka v jedné osobě. Umíš lepší věci než dělat takovýhle vylomeniny. A jestli je neumíš ty, tak ty, Sheldone Rychlejdolare, můj dlouholetej příteli a účetní, ty určitě!"

„No právě," řekl Sheldon Rychlejdolar. „Právě že dobře znám cenu filmu, kamer, svaz kameramanů —"

Zkus říct jedno zlý slovo vo svazu!" zařval na něj kameraman.

„Omlouvám se, jsem naštvanej," mumlal Sheldon. „Mám rád odbory — můj syn organizuje odboráře na pobřeží — ale musím okamžité, jestli ne ještě dřív, říct tuhle srdceryvnou zprávu Sidovi."

„Moje milovaná maminka v Miami!" zaječel Sid bolestí.

„... těší se skvělému zdraví! Stejně jako tvoje drahá sestra a tatínek v kriminále. Nepřišel jsem s tebou probírat zdraví tvých příbuzných, ale kvůli něčemu důležitějšímu. Přišel jsem kvůli... kvůli bance!"

Padlo ticho. Atmosféra se citelně ochladila. Sid lapal po dechu a o krok couvl. „Co..co je s bankou?" zasípal.

„Volali z banky —"

„Řekni mi to!"

„Volali kvůli šeku!"

„Nenapínej mě — kvůli malému šeku?"

„Kvůli pořádně velkému šeku. Kvůli šeku od tady toho sráče. Ten šek—je nekrytej!"

„To jsme v hajzlu," ječel Sid.

„Až po uši."

Najednou měl Sid hlas studený jako smrt. Otočil se a krutě namířil prst. „Bluto! Zab je! A tahle verbež — ven!"

Při veškeré své váze a vzrůstu byl Bluto rychlý jako namydlený blesk. Ačkoliv ozvěna „slova ven" ještě nedozněla, už držel Elliota—Bgr za kapsu u kalhot a snažil se ho prohodit proskleným nouzovým východem.

„Říkám ti," sir Dudlaj se probral, „nech toho — stejně se ti to nepovede."

„Blutovi, se to už povedlo, kámo — tak se do toho nepleť!" Bluto se zašklebil, a zatímco mluvil, chytil ještě Billa. Bill bez úspěchu bojoval s jeho ocelovým stiskem. Sir Dudlaj vykročil, aby si šel stěžovat, právě ve chvíli, kdy Bluto rozhoupal Billa — a pak ho hodil směrem ke dveřím. Ale v cestě stál sir Dudlaj. Uhnul příliš pozdě. Bill opět vletěl časovou bránou do nemilosrdných spárů spirály času.

KAPITOLA 19

Hned jak přišel k sobě, všiml si Bill dvou věcí.

Ta první byla, že ho nebolí hlava.

Ta druhá, že je načisto střízlivý.

Obojí bylo značně nezvyklé. Po tělesné stránce mu bylo dobře, cítil se odpočatý a plný elánu. Cítil, že má špičkovou formu — asi jako míval, když se vrátil z dovolené na Figerinadonu II a pořádně se vyspal. Zkrátka by se klidně mohl povalovat, kde zrovna byl, a lebedit si ve svých skvělých pocitech, kdyby si najednou a zcela nekompromisně neuvědomil, že nemá ani páru o tom, kde sakra je.

Bill otevřel oči.

Nad ním visela kovová deska, která byla sešroubovaná dohromady z jednotlivých dílů. Potichu za ním zvonil alarm. Dlouho se snažil zaostřit na ovládací panel s ciferníky a digitálními předvolbami.

Slyšel, že se k němu blíží tlumené kroky.

„Dobře. Probral ses!" řekl jasný a úzkostlivý hlas. „Jakpak se dneska máme?"

„Dobře," odpověděl vzdorně a podezíravě Bill.

Podíval se nahoru a uviděl tuctového muže s krátkými vlasy, s hranatým obličejem a ironickým výrazem. Měl na sobě doktorský plášť. Držel v ruce počítač a něco v něm prověřoval.

„Takže, panáčku, ať jsi, kdo jsi, byl jsi zevnitř trochu rozhozenej. Říkáme tomu vojenskej břišní syndrom. Takovýhle věci nám nemůžete dělat, to ne, panáčku. Takže jsme tě pročistili chemicky. Už nejsi na alkoholu fyzicky závislej.

„Játra nemáš sice zrovna nejlepší, ale jiný po ruce nemáme, takže to s nima budeš muset vydržet. Takže už žádný

chlastání. Ale to půjde, protože tam, kam tě posílají, s největší pravděpodobností stejně žádnej chlast neseženeš."

„Kam mě posílají?" chtěl vědět Bill, který se mezitím posadil na posteli. Všechen ten antiseptický zápach mu říkal, že je na marodce.

„Z nemocnice jsou vojáci obvykle posílaný na Planetu smrti 69. A ty jsi každopádně voják. To víme. Kdo jinej by mohl mít chirurgicky implantovaný obrovský špičáky, dvě pravý ruce a nohu z kovu? Patříš nám, tělem i duší! Ale záhada je, kdo vlastně ses?"

„Voják Bill! To jsem! Spadám pod Galaktickej úřad pro vyšetřování. Jakej je teď rok?" Bill nebyl zvyklý mluvit ani myslet jasně, což mu zrovna teď dost pomohlo.

„9435.24 standardní galaktickej," odpověděl mu ten muž.

„Tak to je zhruba před dvěma lety!"

Doktor se na něj rozpačitě podíval. „Před dvěma lety. Nevím, co tím myslíš."

„Dva roky před tím, než jsem cestoval zpátky v čase. Jak jsem řek, dělám pro GÚV."

„Opakuju, vojáku. Kdo vlastně ses?"

„Bill. Voják Bill."

„Ano. Podle vzoru na sítnici a otisků prstů by se tomu dalo věřit. Ale prověřili jsme si záznamy. Voják Bill se v současný době zotavuje z operace nohy. Abych ti řek pravdu, čekali jsme, až se probereš. Máme ho na vizuální ultra lehký vysoce rychlý televizi vesmírnýho přenosu." Doktor luskl prsty. Dva lapiduši přitlačili televizi. Doktor ji zapnul.

Objevil se obraz baru. U baru seděl u sklenice chlap, ve kterém se Bill okamžitě jasně poznal.

„Omluv mě," řekl doktor obrazovce. „Omluv mě, vojáku!"

Muž u baru zamrkal, zívl a pak se zamračeně podíval do kamery směrem k nim.

„Cózas?" zeptal se neartikulovaně.

„Jak se jmenuješ, vojáku?"

„Bill. Voják Bill. Píšu se se dvěma el, tak to nezapomeň, ty blboune..."

„Doktore Blboune! Jsem doktor Magnus Podvodník! Intergalaktický lékařský útvar. Věnuj mi pozornost, buď zticha a poslouchej. Máme maličkatej problém, vojáku Bille.

Tady ten voják tvrdí, že on je voják Bill. Mysleli jsme si, že bys nám moh pomoct."

„Co?" zeptal se ten u baru a úporně se snažil pochopit, co se děje. „Já sem tady!"

„Poznáváš toho muže vedle mě?"

Muž u baru zaklepal hlavou, aby zaostřil, několikrát mrknul a pak se natáhl pro svoje pivo.

„Nikdy předtím sem ho neviděl. Moc ošklivej, abych to byl já." Dopil sklenici.

Bill byl zděšený. „Hej, poslouchej, ty nacucanej pitomče. To sem já! To mě nepoznáváš?"

„Ani trochu," řekl Bill v mladším vydání. „Vypadáš trochu jako já. Ale já sem tady a ty seš tam. Nazdar."

„Byl jsi někdy klonovanej, vojáku Bille?" zeptal se doktor obrazovky.

„Pokud vím, tak ne."

„Aha. Našli jsme tohohle chlapa v bezvědomí. Vypadalo to, že přistál na hlavě — a my nevíme, odkud je. Určitě nám nemůžeš pomoct?"

„Kdepak. Ale jestli ho budete porcovat, tak bych si vzal jednu jeho nohu!"

„Mám stejný problémy s nohama jako ty, ty idiote!" ječel Bill č.l. „Tady, podívej se! Ustřelil jsem si to na Venerii. Pamatuješ si to?"

„Nojó, Veneria. To je fakt něco. Taky jsem si ji ustřelil na Venerii!"

„Samozřejmě, že jo — protože ses já! Jenom před dvěma lety! Chci říct, že já jsem ty — ode dneška před dvěma lety. Cestuju v čase!"

„Jo? Střílej si z někoho jinýho!"

Najednou se v přenosu objevila závada. Bill zvedl prst, jako kdyby chtěl něco říct —

A pak se převrhl z barové stoličky dozadu a jako pytel se v bezvědomí svalil na podlahu.

„Tak jo. To stačí, už je toho víc než dost!" prohlásil doktor. „Nepoznal tě. Jsi podvodník. Ale jsi člověk!"

Doktor se zvedl a vypnul televizi.

„Ne, počkat! Bille!" ječel Bill. „Prober se, Bille. Jsi moje jediná naděje. Nechci na Planetu smrti 69, Bille!" Místo odpovědi se ozývalo jen chrápání.

„Tak a je to," oznámil mu doktor, zatímco vypínal přístroj. „Ztrácíme čas. Odlítáš na Planetu smrti 69!"

Doktor kývl na dva lapiduchy, kteří okamžitě provedli nezbytná opatření, aby jim neidentifikovaný toulavý voják nepláchl.

„Vemte ten kotvák od děla a pořádně ho svažte, chlapci. Bude sloužit svému císaři —v pořádku. Pravděpodobně při tom umře strašnou smrtí!"

Bill se sice bránil, ale bezvýsledně. Lapiduši ho záhy odvlekli.

„Jo, a vojáku Bille," řekl mu doktor a kýval na něj ukazováčkem, „pamatuj si to. Žádný pití. Neprospívá to tvýmu zdraví."

Služba ho s velkou chutí popadla a za doprovodu řvaní a kopanců strčila ho do lodi, což byla pro Billa v dané chvíli konečná. Pevně ho řetězem připoutali v příšerném a vlhkém podpalubí. Teprve pak si Bill vzpomněl na ten náramek. Ale kde byl konec jeho časoprostorovým kámošům, kteří mu slíbili, že mu pomůžou, když se dostane do maléru?

A pak si vzpomněl.

Bgr mu říkal, že ta věc nefunguje, pokud je někde blízko ní wolfram — a celou dobu nebyl nikde jinde než ve wolframových člunech, a teď je ve wolframové kosmické lodi.

Nemůžou ho odtud dostat, protože prostě nemůžou nijak zjistit, že je zrovna tady.

Vydal ze sebe zoufalý vzdech a lehl si zpátky na slámu. Po vší té námaze se ocitnul zrovna tady, trčí na lodi, která letí na Planetu smrti, nejspíš podobnou Venerii, kde si musel roztříštit nohu, aby se odtamtud dostal. Jenomže z války s Čingry, které se měl zúčastnit na Nějaké bohem zapomenuté planetě — Planetě smrti 69 — není úniku. I kdyby si ustřelil nohu, vojáci by ho donutili bojovat na kolenou. Bill ležel na vlhké a smrduté slámě a sténal. Ach jo, to je ale život!

A musí se vypořádat s tím, že celou cestu bude absolutně střízlivý.

Dny ubíhaly tak pomalu, jako by měly dnu. Billa vykrmovali starou známou dietou sestávající z chemicky čisté vody, ve které bylo rozpuštěno osmnáct aminokyselin, šestnáct vitamínů, jedenáct minerálních solí, estery a glukóza. Bylo to dokonale odporné — ale udržovalo to naživu. Bez komiksů, které by si mohl číst, a bez čehokoliv s obsahem alkoholu k pití se Bill brzy nudil tak, že se to ani nedá slovy říct. Jediné, co mohl dělat, bylo probírat se celým svým předchozím životem. Ale protože následkem dlouholetého pití měl velmi chatrnou paměť, trvala mu rekapitulace jen 44 minut.

Poté, co stodvakrát zrekapituloval svůj život se Bill nudil tak příšerně, že nakonec udělal něco nemyslitelného.

Zatahal se za ucho a zapnul svůj ušní implantát, aby si měl aspoň s kým povídat, l když ten někdo byl umělá průmyslová inteligence. Okamžitě byl odměněn přívalem hudby ve stylu western a country.

„Nazdárek, parťáku! Tady je UI. Měl jsem strach, že už mě nikdy nezapneš."

Bill se neobtěžoval tím, aby vysvětloval, že vlastně na implantát, což byl malý zázrak bioelektroniky přímo zabudovaný do Billova mozku, úplně zapomněl. Zapomněl taky na to, že ta věc má neuvěřitelnou zásobu folklórní hudby, kterou bez přestání hraje. Ale má i úctyhodnou databázi vědomostí a určitou inteligenci a dá se používat i jako šikovná kapesní kalkulačka. Ovšem zapomněl i na to, že ta věc umí být pěkně nepříjemná. Implantát byl totiž zjevně vybaven všemi druhy senzorů — paměťovým mikročipem, základní umělou inteligencí a hlasovým nosním simulátorem — které byly zapojeny do Billovy nervové soustavy. Začal proklínat přitroublého programátora, který miloval folklórní hudbu dávno zaniklých světů a taky tenhle software vytvářel. Musel si nahrávat z digitalizované databanky od některého starého vesmírného vandráka a omylem ji nahrál i do harddisku v Billově ušním lalůčku. Asi poslouchal hudbu, když po celé dlouhé hodiny úporně programoval. Nic proti tomu. Ale udělal ten program tak blbě, že se muzika dostala i do Všech ostatních programů.

„Na slovíčko, kámo," zakňoural UI nosově. „Kde jsme? Co se děje? Jak pokračuje plnění úkolu? Už jste vyřešili problém ohledně časový díry? Doufám, že jo. Rád bych se vrátil zpátky do centrály."

Bill užuž chtěl tu věc vypnout, ale pak si vzpomněl, jak mizerně mu předtím bylo a jak strašně se nudil. Možná by se mohl naučit mít rád tu pitomou folklórní hudbu, která neustále hrála v pozadí.

Možná by se taky mohl naučit mít rád opakované kopance do hlavy od robo—mezků. Ale aspoň si bude víc vážit ticha a samoty, když implantát vypne.

„Jsem přikovaný na kosmické lodi, která letí na Planetu smrti 69 — na Nějakou bohem zapomenutou planetu," vysvětloval Bill sebelítostivě. „A taky mě vykopli zpátky v čase. Zbývají zhruba dva roky do té doby, co jsem měl pohovor s J. Edgarem Insufledorem. Dva roky do doby, než mi tě dali. Dva roky a spoustu světelných let pryč."

Žádná okamžitá odpověď. Novinky evidentně způsobily, že implantát se nacházel ve stavu elektronického šoku.

„To je teda řacha, starej kámo," řeklo to konečně. „Mluvíš o tom, že jsme na špatným místě a ve špatným čase!"

„Jak jsem řek!"

„Vojáku Bille. Zjistil jsem, že jsi nějakej jinej!"

„Co? Úplný a naprostý zoufalství oproti pouhé hluboké depresi?"

„Ne. Zdá se — dost dobře ani nevím, jak to vyslovit — vypadáš střízlivěj."

„To proto, že už jsem dávno nic nepil, ty idiotskej UI. Nepil jsem nic jinýho než tu břečku, který tady říkaj jídlo."

„Kamaráde, ono je toho víc. Vypadá to — ták, teď prověřím nervový registry, doufám, že se ukáže, že máš dost zdravýho rozumu — zvýšilo se ti IQ."

„Co se mi zvýšilo?"

„Inteligenční kvocient, synáčku. Ne, to si žádá výuku, ale —"

Najednou zahrála ryčná, rychlá italská muzika a UI opět změnil svůj přízvuk. „Vim vo tom, jak ti to pálí na fildu, matyku, vědu a řeči! Dělám krátkou kontrolu — mamma mia! Dyť ty máš namísto devadesáti IQ hodně přes 170!"

Okouzlený svým objevem, UI rychle zahrál Holka modrooká a hned potom následovaly středověké balady. „Ukazuje se, že pití, který ti tak šlo, muselo potlačovat tvoji inteligenci. Podle mých záznamů jsi byl sedlák, žokej robo—mezků, a šíleně jsi chtěl být inseminátorem. Možná to byly právě chemikálie z umělýho oplodňování, který potlačily růst tvojí šedý kůry mozkový. Každopádně to vypadá, že teď se její kapacita neuvěřitelně zvětšila. Možná že za to taky může značný záření času, kterýho jsi při svejch nedávnejch cestách dostal značnou dávku."

Bill mu vyprávěl celý ten dlouhý a smutný příběh, který začínal na povznášející Planetě barů a končil v ponuré současnosti, hluboko v kosmické lodi.

„Musím říct, že je to dost krutý."

„Tak — máš nějakej nápad, co by se dalo dělat?" zeptal se Bill.

„Zkusíš se utrhnout ze řetězu a utečeš?"

„Už je mi jasný, proč se tý tvý inteligenci říká umělá. Mysli, ty elektronickej pitomče — když přervu řetěz, kam tak asi uteču? Jsme hluboko uprostřed vesmíru na cestě na Nějakou bohem zapomenutou planetu."

„Na Planetu smrti 69. Já vím. Je to zoufalý. Ale podívej se na to jinak. Aspoň tam dostaneš šanci!"

„Hodně malou. Byl jsem na Venerii. To je taky Planeta smrti. Ty nejlepší vojáci tam přežijou nejdýl tejden. Proč si myslíš, že by jinak ty lidi tady přikovali? Určitě by se pokusili o vzpouru. Moc dobře vědí, kam letí!"

Několik vojáků je poslouchalo a připomnělo si svůj osud, proto se z dálky ozvalo několik stenů.

„Strašný. Ale cesta pravděpodobně nějakou chvíli potrvá."

„Pravděpodobně." Bill cítil, že má na tvářích strniště a že mu taky poporostly vlasy. „Už tady nějakou chvilku dřepím!"

„Musíme udělat všechno pro to, aby sis zachoval chladnou hlavu, až ji všichni ostatní ztratí."

„Tak bys mohl začít s tím, že přestaneš s tou příšernou muzikou."

„Bude mi potěšením! A po tu dobu, co nebudeš mít nic jinýho na práci, se můžeme věnovat tvému vzdělávání!"

„Vzdělávat mě?"

„Ano. Měl by sis uvědomit, že v mých databankách jsou uložený všechny galaktické encyklopedie, technické texty — prostě všechno, co je potřeba k úplnému vzdělání. A dovoluju si říct, že jsem navíc i dost dobrej učitel."

„Když se to veme kolem a kolem, radši bych si dal pivo!"

„Když se to veme kolem a kolem, tak budu radši poslouchat jen dva druhy slušný muziky v galaxii — country a western. Nazdar!"

Ozvalo se malé cvaknutí a hlas zmlkl.

Ticho.

„Dobrá, jdi do háje, kámo," urazil se Bill a trucovitě si složil ruce na prsa. Ale za chvíli, po několika okamžicích ticha a nudy, se znova zatahal za ucho.

„Jsi tam, starej kamaráde? Promiň, rozmyslel jsem si to. Vážně. Tak mluv. Uč mě a já se budu učit. Co říkáš?"

Nic.

Bill se zatahal za ucho silněji. Tentokrát se ozval uši trhající nápor jazzu.

„Tak jo, frajere, začnem. Chceš začít od A nebo tím, co je zrovna po ruce?"

„Tím, co je po ruce, to zní dobře," odpověděl Bill..

A tak, s pomocí UI, se Bill začal učit, prokousával se databázemi, které obsahovaly vědění a moudrost věků.

Bill se naučil historii lidské rasy. Naučil se základní příběhy slavných náboženství. Učil se vývoji vědy. Velmi záhy se společně s UI zabýval i dlouhými Sokratovými dialogy a pak, v průběhu výuky filosofie, diskutoval s ušním implantátem o příslušných důvodech Kantovy etiky jakožto protikladu ke Kierkegaardově epistemologii.

Učil se biologii, matematiku a vysokou matematiku. Naučil se fyziku od Newtonových principů až po kvantovou mechaniku. Začal chápat, na jakém principu fungují kosmické lodě, což bylo dost zajímavé, protože jejich konstruktéři o tom měli jen značně mlhavou představu. Bill se naučil i xenobiologii, xenosociologii a principu xenofobie. Nakonec Bill začínal pronikat do některých krás vesmíru. Teď už chápal Bgr a jeho společnost a viděl celou tu tragédii, která Čingry postihla pod záminkou humanity.

Týdny a týdny nasával Bill vědomosti jako houba vodu. Když raketa měla přistávat, UI, který se zabýval plány na přežití, přišel s jedním, co byl tak jednoduchý, že dokonce i fungoval. Byly tam hromady nakopané slámy a Bill si v nich vyhrabal špinavý doupě. Takže když stráže přišly pro uvězněné vojáky, Billa prostě ve tmě přehlédly.

A tím začal Billův nový život. Špinavé prostředí mu nevadilo. Bill zjistil, že miluje vědění. A zbožňuje moudrost. A všechny předměty, které ho UI učil. Najednou byl vesmír skvělé a nádherné místo, plné fascinujících pravd a neuvěřitelných mystérií.

Bill začal žasnout nad tajemstvím života samotného. S pomocí implantátu začal dávat dohromady střípky úžasné alchymistické hádanky, která uváděla lidstvo, a nejspíš i všechny ostatní živé bytosti, v úžas po celé věky: Smysl života!

Jeho myšlení a vědomosti se úctyhodně rozšířily. Bill přišel na jednoduchou pravdu, která nějak unikala všem filosofům, filologům a všem teoretickým myslitelům po celé trvání historie.

V pořádku, život má smysl. Ale protože je příliš těžké ho konkretizovat, smysl života se prostě v normálním galaktickém jazyce vyjádřit nedá.

Ne, smysl života, aby byl správně pochopen, musí být vyjádřen ve vlastním matematickém jazyce. A jako nouze naučila Dalibora housti, tak přinutila Billa, aby ten jazyk vynalezl. Celé jeho úsilí směřovalo k jednoduchému cíli -vyslídit a objasnit ty unikající malé střípky vědění, které tvoří větší celek. Smysl života.

Nakonec, po týdnech, měsících, dokonce i letech - přesněji dvou letech — byl Bill schopen zhustit všechnu moudrost a vědění do jedné krátké matematické věty. Vyškrábal ji nehtem na zeď, četl si ji a obdivoval ji. To bylo ono. Smysl života. Konečně. Až přijde čas, podělí se o tuhle znalost s galaxií.

Zhruba přeloženo do galaktického jazyka, věta zněla takto:

Život=blbost

Život není blbost. Je krátký a hluboký.

Briliant.

Bill neměl ani nejmenší představu o tom, kde právě byl, když psal tu rovnici. Loď sice za tu dobu mockrát přistála, ale Bill se vždycky schoval pod nahnilou slámu a stráže ho vždycky přešly. Úplně ztratil přehled o tom, kolik uplynulo dní, protože uvnitř nebyly žádné dny, jen neustálá temnota, přerušovaná pouze vzdechy a chřestěním řetězů uvězněných vojáků.

Obdivoval rovnici ze všech stran. Jeho mysl zářila - ne, byla přímo rozžhavená do bělá. Díky náhle objevené pravdě byla celá v jednom ohni a ten oheň hořel všude v něm a očišťoval ho. Ta planoucí čistota by mohla vyřešit problémy celého vesmíru.

Smysl života je lék na všechny nemoce galaxie! Může utišit všechny bolesti a ukončit všechna trápení. Jen kdyby se tak dostal z ty podělaný lodi a mohl se spojit s vládou Čingrů a s císařem osobně. Pak už by mezi lidskými a čingřími říšemi navždy zavládl jen nekonečný mír.

Žádná Galaktická armáda!

Žádná další válka!

Už nikdy žádný strach, nenávist, krev, smrt nebo mrzačení! Už by nikdo neměl důvod hledat zapomnění v chlastu. Byl by to vesmír naplněný mírem, hudbou, uměním a literaturou. Vesmír plný spolupráce a všeobecného blaha.

„Život je neuvěřitelný," svěřoval se Bill Úl. „Jenom se podezírám, že by se mi líbil ještě víc, kdybych dostal něco pořádnýho k jídlu a moh vypadnout z tyhle lodi!"

„Máš pravdu! Ale jak na to?"

Jak, to Bill nevěděl. A tak místo toho obrátil svou čerstvě narostlou, světlem naplněnou mysl k jiným cílům. Protože normálnímu obyvateli galaxie by trvalo celý život, než by pochopil princip Billovy rovnice, ponechal stranou detailní finesy. Bill začal pracovat na přesném překladu smyslu života do slov, kterým by rozuměli normální lidé. To nebyl lehký úkol. Předtím, než se dopracoval alespoň k tomu, že se rýsovala určitá naděje na řešení, dostal se Bill několikrát do slepé uličky. Bill si uvědomoval, že pokud nebude schopen přetlumočit smysl života ostatním, nebude moci použít ani jeho léčivou sílu.

Jednoho dne, když pracoval na obzvlášť obtížné pasáži výkladu, proběhl kolem něho muž, který zakopl o jeho řetěz a odhodil ho na zeď. Řetěz se rozlomil na dva kusy.

Bill náhle pocítil, že tohle už jednou prožil.

KAPITOLA 20

Bill se postavil.

„Z cesty, idiote!" zuřivě zařval ten chlap, co ho neúmyslně osvobodil, „Chci se dostat ven z těchhle necek!"

Bill se pokoušel promluvit, ale protože za poslední dva roky mluvil jen velmi zřídka, dostal ze sebe jen: „Pomalu, uhnu," zachroptěl hlubokým hlasem. „Kousek po kousku, centimetr po centimetru..."

„Máš nějakej problém, chlape? Já jo! Chci odtud! " Bill zvedl nohu, na které visel prasklý řetěz. Docela určitě to byla pravda. „Jsem volný!" vykřikl. „Nemůžu tomu uvěřit! Vysvobodil jsi mě! Byl jsem v téhle raketě přikovaný a zapomenutý celé roky. A ty jsi mě osvobodil! Jak ti jen mám poděkovat?"

„Stačí, když uhneš! Potřebuju slézt dolů tam po tom žebříku!"

V tlampači zachrastilo: „Dvě minuty do zavření dveří. Další zastávka: Nějaká bohem zapomenutá planeta."

„To ne. To je Planeta smrti 69! Je tam smrt, jenom smrt!"

V zoufalství Bill padl před tím chlapem na kolena a brečel.

„Jdi mi z cesty!"

„Prosím, pane! Prozradím ti tajemství vesmíru. Znám smysl života!"

„Podívej, zabedněnče. Nemám zájem, ani kdybys měl klíče od kapitánova lihovníku. Tahle loď za chvíli vzlétne a já nechci bejt na palubě!"

„Já nelžu!"

„Jdi mi z cesty, kámo. Musím slézt dolů po tom žebříku."

V tlampači zase zaskřípalo: „Minuta do uzavření východů. Příští zastávka: Nějaká bohem zapomenutá planeta!"

Ten voják se zachvěl hrůzou.

„Já nelžu!"

Tlampač zaskřípal: „Třicet vteřin do uzavření dveří... Poslední šance uzavřít letové pojištění. Pouze deset milionů bodů za hlavu. Dvacet devět vteřin..."

Tohle už se Billovi zdálo značně povědomé.

A ten chlap taky.

„Řek jsem, abys mi šel z cesty, máš v hlavě piliny nebo co?"

Bill obržel tvrdou ránu. Upadl na záda — a pak se mu zdálo, že se pod ním otevřela podlaha. Tápavě se snažil postavit, nahmatal šprušle žebříku — ale ty pod ním praskly a zřítil se dolů. Dopadl tvrdě na podlahu, ale přesně věděl, co má dělat. Bez zaváhání a bez ohledu na to, že ho bolelo celé tělo, se zvedl a sunul se tam, kde instinktivně předpokládal východ.

Což se velmi záhy potvrdilo. Po chvíli uviděl obrys dveří, které znamenaly svobodu. Byly to vstupní dveře. Dovnitř jimi skrz smrdutý smog zářilo sluneční světlo. Skoro oslepený denním světlem Bill dovrávoral na lodní můstek.

Jsem volnej, pomyslel si, volnej!

Volnej, ale kde?

„Hej, vojáku. Kam si myslíš, že se tudy dostaneš, sakra?" chtěl vědět strážný.

„Kde jsem?" zeptal se Bill.

„Ty ses vážně úplně mimo, že jo? Ses na kosmodromu Šťasných cest na základně Jinx ether force. Povedlo se ti se dostat z týhle kosmický lodi, z Belzebuba. Tak kdo sakra jsi?"

Všechno se mu vybavilo. Se svým nově získaným rozumem byl schopen si úplně přesně uvědomit, co se stalo.

Vrátil se zpátky v čase, šel zpátky dlouhou a obtížnou cestou — aby nakonec narazil sám do sebe.

Okamžitě věděl, co má odpovědět.

„Jsem seržant Brandox. Tak, to jsem!"

„Skvěle. To znamená, že jsi ten voják, kterýho sháněl? Kde sakra vězí?"

„Už je na cestě. Za moment bude venku!"

Strážný se podíval na hodinky. „Radši by sebou měl hodit. Ta věc už skoro startuje!"

„Nemějte strach," řekl mu Bill. „On to stihne. Právě..."

Přesně tak, jak řekl. Tři vteřiny předtím, než bylo pozdě, ho uviděl, jak se kutálí dolů z lodního můstku a nadává. Voják, který byl jeho vlastní minulostí, se dokutálel až na konec rampy.

„Hej, chlape," řekl strážný. „Tenhle chlap je Brandox?"

Bill se díval dolů, na svou minulost, s nejprosebnějším výrazem v zarudlých očích, jakého jen byl schopen. Střetl se s pohledem svých vlastních očí, ve kterých se náhle cosi zablesklo.

„Jo. To je on. Jde se mnou!"

„Dobře, radím vám, abyste nasedli do gazíku a zmizeli odtud, protože ten krám se bude zvedat nahoru výbuchem, který spálí na škvarek všechno živé na kilometry kolem."

Potom odtamtud strážný vyběhl jako o život a nechal je samotné.

Bill se rozhlížel kolem. Na ten gazík si zcela jasně pamatoval. Skočil na zadní sedadlo.

Předchozí Bill navrčeně zasedl na řidičovo místo a nažhavil motor. „Nevím, proč to dělám. To opravdu nevím," brblal, zatímco ujížděl pryč.

„Nebudeš toho litovat, Bille. To ti slibuju," prohlásil Bill.

Bill slyšel, jak za ním startuje Belzebub, ze kterého už začínaly šlehat plameny. Cítil, že ho něco tlačí na zápěstí.

Náramek... mezitím se zaktivoval. V kobaltovém Belzebubu nefungoval. Ale tady, venku, okamžitě vyslal signál do časoprostoru — signál pro sira Dudlaje a Elliota—Bgr.

Zcela evidentně fungoval, což se projevilo tím, že než Bill stihl domyslet větu, tak se oba dva materializovali. Viseli ve vzduchu a Elliot mával rukou směrem k časové bráně.

Bill ale na výzvu ani nečekal. S vlajícími vlasy vyskočil přímo z jedoucího auta do časové brány sira Dudlaje. Pak Elliot—Bgr a značně změněný Bill zmizeli zpátky do budoucnosti.

Na Pekelnou planetu.

„Kde to jsme?" Bill kýchl, a jak se nadechl znečištěného vzduchu plného kouře, rozkašlal se. Tmavými mraky probleskovalo světlo. Na zchátralé, polorozbořené město kolem nich padal páchnoucí hnilobný déšť. Temné postavy se sklíčeně potácely kolem. Z dálky bylo slyšet burácení hromu.

„Dobře ses zeptal," zafuněl sir Dudlaj. „Zatímco jsi dělal, co jsi dělal — mimochodem, zdá se, že to byla zajímavá zkušenost — Elliot a já jsme se rozhodli, že už toho bylo dost. Ani tím, že jsme vrátili skupinu v Bloomsbury ke psaní jejich nudných traktátů, jsme nacistické nebezpečí úplně neodvrátili. Takže Pekelná planeta musela stále ještě existovat. Čili jsme použili tu nejrafinovanější metodu a výpočetní techniku a našli jsme tuhle nechutnou líheň času. Všechny potíže s časem se pohybují v cyklické smyčce.

A teď jsme tady, abychom tomu jednou provždy učinili přítrž."

„To zní rozumně," poznamenal Bill. „Zkoumat, vysvětlit, promyslet a vyloučit."

„Gé — Bille, najednou mluvíš tak legračně," prohlásil Elliot—Bgr. „Co se s tebou vlastně dělo, když jsi byl pryč?"

„Budu šťasten, když vám to budu moci, po skončení našeho současného úkolu, vysvětlit."

„Joj — gé —jů," mrmlal Elliot—Bgr a vrtěl nevěřícně hlavou. Obrátil se na sira Dudlaje: „Co víte o tomhle místě?"

„Velmi málo. Je to planeta zoufalství a beznaděje. Mám pocit, že tu vládnou náckové a silně tady cítím hippies. A taky musím dodat, že tu převládá audio—porno. Ano, je to tady — v neposlední řadě je tu domovem porno, je to jakési království fanoušků tvrdého porna. A musím říct, Bille, opravdu musím, že vypadáš, jako bys sem patřil!"

Bill zahlédl svůj obraz v rozbitém okně rozbořené budovy. Nemohl potlačit vzdech. Vypadal úplně jako ten chlapík, který se ho pokusil zabít na palubě lodi, když letěli na Planetu barů!

Zarostlý, neučesané vlasy mu visely dolů přes uši. Měl dlouhé vousy a knír. Šaty měl samý cár.

„Nechutné — ale je to skvělý převlek pro tento úkol, že ano?" komentoval svůj vzhled.

Elliot—Bgr znechuceně popotáhnul nosem. „Jo, skvělej, Bille. Radši by ses měl vykoupat, co ty na to, vojáku? Vždycky jsem říkal, že ty podělaný lidi smrdí. Čingrové se nepotí. Čingrové budou navždy! — ale ty ses dneska obzvlášť odpornej, Bille!"

„Plně souhlasím," pronesl sir Dudlaj.

„Opravdu se vám -omlouvám, pánové. Je mi to strašně líto, ale ležel jsem zavřený v lodi víc než dva roky, takže bych ocenil trochu více vaší shovívavosti!"

Elliot—Bgr utrápeně vrtěl hlavou. Nebo vrtěním hlavou dávají Čingrové najevo škodolibou radost? „To muselo bejt strašně zlý, Bille. Jsem rád, že jsi z toho venku. Gé — zametli jsme ti cestičku časem, člověče. Tak cos vlastně dělal celou tu dobu, cos byl pryč?"

„Dobrá, jsem střízlivý," odpověděl Bill. „Jsem střízlivý a nechci pít. A díky implantátu, který mi dal J. Edgar Insufledor, jsem teď i vzdělaný!"

„Ne!" vyjekl sir Dudlaj.

„Ano, a přišel jsem na smysl života!"

„Ty mě taháš za nos!" skočil mu do řeči Čingr.

„Samozřejmě, abych se k němu dopracoval, musel jsem vyvinout svůj vlastní matematický jazyk. Pro pochopení smyslu života je nutné napřed porozumět rovnicím," dokončil svůj výklad Bill.

„Gé — proč se před první přednáškou nevykoupeš?"

„Ano, a potom se vypořádáme s těmi nacisty a s hippies."

„To je skutečně to pravé! Vyřeší to všechny problémy vesmíru — budete mě následovat v tom velkém porozumění!"

Trojice pospíchala najít nějaký hotel. Náckové a hippies z Pekelné planety mohli počkat, protože teď se Bill musel vykoupat.

Jak tak kráčeli ulicemi, Bill si všiml, že většina domorodců, mužů i žen, vypadá podobně jako on. Zarostlí, rozcuchaní, v roztrhaných šatech. Ačkoliv měli ještě něco, co Bill neměl: vrtulovitý vrkoč vlasů na temeni hlavy.

„Aha!" prohlásil. „Ano! To je odznak skalních přívrženců porna! Takže tohle musí být ta planeta, kam utekli před pronásledováním!"

„Gé — Bille, ale o tom všem už jsme mluvili!"

„Á!" vydechl Bill, který teď vydával jen vzdechy. „Aha!" Po tak dlouhé době ve vlhké a tmavé díře byly všechny okolní vjemy, které útočily na jeho smysly, něco úchvatného a osvěžujícího. „Celé město bylo postaveno jako gigantické sběrné město! A jeho původní obyvatelstvo bylo vtaženo do nekonečného uctívání tvrdého porna, jde o přežitou tradici původem odněkud z mlhavých počátků ztraceného času!"

„Pojďme najít hotel a vykoupat se!" řekl Elliot—Bgr. „Ty inteligentní postřehy si můžeš nechat na pozdějc!"

Procházeli kolem obchůdků nacpaných knihami, levnou bižutérií, porno časopisy a byli svědky těch nejpodivnějších věcí, jaké Bill kdy viděl. Dlouhovlasí hippies z Pekelné planety pochodovali kolem nich v barbarské výstroji, polonahé otrokyně se převlékaly, bordelmamá práskaly biči a všelijakými jinými roztodivnými nástroji. Procházeli kolem místností, kde namačkaní hippies poslouchali přisprostlé žvatlání o sodomii, onanii, sado—masochismu, perverzním souložení a dalších prasárníčkách, které normální člověk nemohl strávit. Procházeli kolem prostorných hal, kde probíhaly umělecké show. Na poutačích byly barevné obrázky, které vypadaly, jako kdyby je někdo vytrhl z Billovy sbírky 3D porno komiksů.

Nevzdělaného Billa by to asi nadchlo, ale současný superinteligentní Bill, jehož vzdělání bylo na úrovni deseti doktorátů z Oxfordu, tří z Harvardu a čestného polibku na čelo rektora z Berkeley, byl zděšen.

„Pane bože! Taková zvrácenost! Umím si představit tu hrůzu, kterou obsahuje jejich beletrie!"

Bill, když v přestávkách mezi přednáškami odpočíval, přečetl všechny velké klasiky — počínaje Beowulfem přes Shakespeara až po Únos: Spiknutí Ufounů. Takže moc dobře věděl, jaký je rozdíl mezi kvalitou a bědným populárním brakem. Billovo nejvroucnější přání bylo, poté co začlení smysl života do absurdní nedokonalosti vesmíru, napsat svoje paměti — i kdyby to měl být jen pokus o shrnutí toho, co si pamatuje z věcí, jež se mu přihodily. Zcela evidentně to, co tihle úchylní hippies z Pekelné planety četli, byl ubohý populární brak.

„Pojď, Bille," popoháněl ho Elliot—Bgr. „Dobrá, možná že ten sajrajt zavání. Ale ty teď smrdíš mnohem hůř!"

Trojice se ubytovala v pokoji s koupelnou a Bill se vrhl do vany. Bylo potřeba pět van horké vody, aby Bill ze sebe vydrhl veškerou špínu. Rozhodli se, že mu nechají vousy a dlouhé vlasy, protože tak bude celá skupina lépe maskovaná, až budou hledat zdroj pornografické nákazy.

Kvůli lepšímu zamaskování sir Dudlaj přestal vypadat jako časová brána a přestrojil se za mistra popravčího. Vzal si k tomu všechny potřebné pomůcky — biče a pálicí železa. Zvláště přitažlivý byl Elliot—Bgr, který se převlékl za polonahou babylónskou děvku.

„Můžeme vyrazit, pánové?" zeptal se Bill. Byl na své nově získané vzdělání samozřejmě velmi pyšný. Konečně našel smysl své existence.

Nechtěl vesmír jenom zachránit, chtěl mu navíc předat i to, co tolik obohatilo jeho vlastní duši.

KAPITOLA 21

„Tak, pánové, co pro vás můžu udělat?" chtěl vědět strážný. Byl to velký svalnatý pitomec s puntíkovaným šátkem, na sobě měl modrou uniformu s výložkama, pouzdro na pistoli a v něm, jak jinak, pistoli. A taky měl rozepnutý poklopec.

„Dobré odpoledne!" řekl Bill a zdvořile se uklonil. „Jsme pornofanoušci. Poslali nás sem, abychom se mohli setkat s nejvyššími vydavateli tvrdého porna. Které je to patro?"

„Mám pocit, že hledáte Galaktický vydavatelství tvrdýho porna, to je v desátým a v jedenáctým patře. Je to označený cedulkama Doc. Má to všechno na starosti. Spisovatelé a editoři jsou v sedmým a v osmým patře. Normální vejtahy dneska nefungujou. Budete muset jet služebním!"

„Děkuji vám, jste velmi laskav, pane!" poděkoval mu Bill, kterého vzrušovala nejen jeho rozšířená slovní zásoba, ale i jeho nové vybrané způsoby. „Jste gentleman a učenec!"

„Jsou přímo támhle dole v hale," ukazoval jim strážný. „Hned vedle skříní s instantními mozky autorů tvrdýho porna!"

Bill a jeho společníci si razili cestu halou směrem k výtahu. A skutečně, ocitli se vedle nahodile poskládaných krabic s nápisem: Křehké — instantní mozky spisovatelů. Přidejte horkou vodu a promíchejte, nevařte.

„Zajímavé!" prohlásil Bill. „Vždycky mě zajímalo, kde berou ty svoje ztřeštěný nápady!"

Po dlouhém čekání výtah konečně přijel. Nastoupili do něj a jeli do devátého patra. Vystoupili. Na Billův sluch okamžitě zaútočilo cvakání klávesnic. Nahlédl do dveří a jeho očím se naskytl hrůzostrašný pohled.

Velká místnost byla naplněná hustými řadami počítačových terminálů. K terminálům byli řetězy připoutáni muži a ženy. Skloněni nad klávesnicemi horlivě pracovali na světélkující próze. Kávu měli, jako nějakou nechutnou černou plazmu, zavedenou nitrožilně. Jehlou vraženou do ruky. Místo košil měli na zádech jen krvavé cáry, ze kterých prosvítaly rány. Nahoru a dolů mezi řadami procházeli svalnatí strážci s biči, kteří byli připraveni vymlátit duši z kohokoliv, kdo by si udělal příliš dlouhou pauzu mezi jednotlivými větami. Po stranách stolů ležely hromádky drobných, což mohl být jen plat, který tihle ubozí otroci dostávali za své literární úsilí.

„Gé!" řekl Elliot—Bgr. „A to se mluví o světovém pokroku, co?"

„Oddělení editorů," četl nahlas Bill. „Tudy. Mám dojem, že tam je Raf Okousaný junior číslo 10. Tak se budeme moct přesvědčit, jestli za tím, co se děje v téhle odporné části času, je právě on. Nevidím žádné důkazy, které by svědčily o národním socialismu. Tohle všechno vypadá jako čistý kapitalismus!"

„Já vím, já vím!" řekl sir Dudlaj. „Jsem z toho popletený. Ale musíme toho muže konfrontovat! Tohle zvěrstvo musí skončit! To zacházení se spisovateli je nejodpornější. I kdyby byli naklonovaný, nesmí se s nima zacházet tak zle!"

„To je pravda," souhlasil Elliot—Bgr. „My zbožňujeme a uctíváme svoje spisovatele. Dáváme jim obrovské honoráře a spoustu lásky. Ve všech případech mají právo na výjimečné postavení. Zvláště pak při obecních orgiích."

Bill pokýval hlavou. „Máš pravdu. Doufám, že se mi podaří vyhrát soudní při za práva spisovatelů. Je to oportunistické, protože sám se chci stát spisovatelem!"

„Opravdu?!" podivil se sir Dudlaj. „Zamýšlíš snad napsat Barmanova průvodce po alkoholických nápojích?"
„Odvrhl jsem veškerý alkohol a teď piji pouze ze zřídla pravdy!" odsekl mu Bill.
Mezitím dorazili ke kanceláři Rafa Okousaného. Neobtěžovali se s klepáním, vrazili rovnou dovnitř.
„Kdo jste?" chtěla vědět sekretářka.
„Jdeme za Rafem Okousaným," řekl příkře Elliot—Bgr a vytáhl svou zbraň. „Buď se k němu dostanem, nebo bude zle!"
Sekretářka zmáčkla knoflík na domácím telefonu. „Doktore Okousaný," řekla. „Vypadá to, že v recepci máme několik rozzlobených čtenářů!"

„Nacisti?" divil se doktor Raf Okousaný.
„Něco horšího," odpověděl mu Bill. „Nackapisti!"
Doktor Okousaný junior číslo 10 byl mrtvolně bledý. Musel si sednout do křesla. „Podívejte se, pánové. Bille, Elliote—Bgr, sire Dudlaji, časová bráno. Musím přiznat, že jsem možná trochu krutý. Možná, že jsem poslal své fanoušky porna zpátky v čase, aby změnili dějiny beletrie. Možná, že se svými spisovateli zacházím jako s dobytkem a platím jim drobnými. Ale nackapisti? Nikdy! Jen jsem chtěl podpořit svůj obrat a rozšířit porno ve všech stoletích. Ale nackapisti, to ne! Ani nevím, jak k tomu mohlo dojít! Prostě nemůžu pochopit, kde se stala chyba — pokud je to, co mi říkáte, pravda!"
Bill se na něj podezíravě podíval. „Samozřejmě, že je to pravda! Nevěříte nám? Chcete snad důkaz?"
Po pravdě řečeno, Bill tomu chlápkovi ani trochu nevěřil. Možná že to bylo těmi jeho ulízanými, dozadu sčesanými vlasy. Možná proto, že vypadal tak uhlazeně a blazeované. Možná za to mohly jeho boty z hadí kůže. A možná to dělala kolínská jménem Žralok, která se kolem něj vznášela jako jedovaté výpary. Ale zejména proto, že Billovi tím svým ostře řezaným nosem a mrštným jazykem připomínal právníka.
Přestože císař — v návalu filantropie — si vzal k srdci Shakespearovu radu a v rámci Velké bezohledné čistky nechal zlikvidovat právníky v celém známém vesmíru. Stalo se to teprve před několika lety, takže si je Bill ještě moc dobře pamatoval z doby, kdy vyrůstal. Nepochybně to byl vojenský právník, který podepsal předběžnou smlouvu, jakou on byl donucen podepsat na Figerinadonu II.
Ale stále ještě byl fanouškem porna, takže Doc nemohl být až tak špatný.
„Podívejte!" řekl Raf Okousaný. „Mám vás rád, pánové, opravdu ano. Můžu říct, že jste moje krevní skupina!"
„Jak je potom možný, že jeden z vašich hippies se pokusil zabít Billa i mě?" zeptal se Elliot—Bgr.
„Jednoduše byl ten chlapík příliš velkej fanatik." vysvětloval Raf. „Ale skoro jistě jsem nenařídil, aby někoho zabíjel! Po pravdě řečeno, chci jen mír, prosperitu, spokojenost a stálé odběratelské vazby — s velmi malým množstvím neprodaných publikací." Rozhlédl se kolem. „Pánové, nevidím ani jednu stopu po vašich takzvaných nackapistech!"
Vnitřní telefon si přesně ten následující moment vybral k tomu, aby zabzučel. „Promiňte, doktore Okousaný," ozval se hlas sekretářky, „ale pan Schickelgruber by s vámi chtěl mluvit."
„To jméno zní povědomě!" prohlásil sir Dudlaj.
„Edno, řekněte mu, že v této chvíli mám důležitou schůzku a..."
Sekretářčin hlas zněl značně netrpělivě. „Nevěřím tomu, pane, že se spokojí s ne..."
Dveře se dokořán rozletěly.
Muž ve vysokých botách, v šedivé uniformě s černými výložkami a s malým černým knírkem se vřítil do místnosti a mával lugerem.
„Ruce do fsduchu nebo fy scípnout!" křikl ten nácek.
„Mám to!" řekl sir Dudlaj. „Nejmenoval se Hitler vlastním jménem Schickelgruber?"

Epilog
„To byla dobrá trefa, Bgr," řekl Bill. „Jen jedna rána a bylo po Hitlerovi. A moc rád tě vidím bez toho elliotovského převleku, zeleného, se čtyřma rukama, tak, jak doopravdy vypadáš!"
„Už je jednou provždy pryč a tok času je zase čistý," řekl sir Dudlaj.
„Stopoval jsem ho zpátky v čase až do té chvíle, kdy ho vytáhli z bunkru ještě před tím, než vyletěl do povětří."
„Ještě víc se mi líbí, jak všichni ti hippies a Pekelná planeta a vůbec všechno zmizelo, „když byla zničená jejich časová posloupnost," prohlásil Čingr Bgr. „Gé - musíme vám poděkovat, sire Dé. Za všechno to rychlé rozhodování a neustálé časové přesuny."
„Jsi příliš laskav, drahý chlapče. Jen jsem konal svou povinnost!"
„Vykonával jste svou povinnost horem dolem. Horem dolem jste nás taky dostal na Planetu barů!"
„To je očividně důvod k oslavě!"
Ale ne pro Billa. Ten seděl a zamračeně se díval na sklenici limonády. „Život není blbost!" opakoval si pořád dokola. „Život není blbost!"
Tak, moje poslání je u konce, pomyslel si. Jsem tady, zpátky v baru U transvestity strýčka Nancy, je krásné léto a vesmír je zachráněn od nackapistů. Znám smysl života. Tak proč mi je tak, jako kdyby život neměl žádný smysl?
Uvažoval o té poslední myšlence.
„Sem rád, že jste tady zpátky, hoši!" vítal je strýček Nancy a všem jim nabízel čerstvě natočené pití. Kvůli oslavě si strýček Nancy oblékl nádhernou modrou róbu pošitou flitry. Kolem krku měl přehozené péřové boa. „Sem rád, že jste zpátky, živý a zdravý, hlavně bez ocelovejch včeliček. Hej, Bille. Už tu limonádu nepij. Můžu ti nabídnout opravdu chlapský pití — na účet podniku? Co takhle krásně napěněnej džbánek halcyonský domácí kořalky? Má tolik procent, že alkohol leze i skrz sudy!"

Billovy slinné žlázy začaly pracovat, ale Bill zavrtěl hlavou. „Ne, díky, příteli! Až do konce života se alkoholu ani nedotknu!" Poklepal si na svoje podstatně zdravější játra. „A to nejen proto, že musím myslet na své tělesné zdraví — ale hlavně moje duševní zdraví by se pak ocitlo ve značném nebezpečí. Moje skvostné vzdělání by pak bylo úplně zničeno, kdyby ethylalkohol zaútočil na moje mozkové buňky."

„Ale co! Říkám, s těma nackapistama jste odvedli opravdu kus dobrý práce. Hoši, můžete celej večer pít zadarmo!"

Bgr nadšeně pil jakési mydliny ze sklenice, která byla skoro stejně velká jako on. „Gé — díky! Teď se všichni musíme vrátit zpátky v čase a zastavit válku mezi Čingrama a lidma, a pak bude všechno úplně v pořádku!"

„Ani náhodou!" zarazil ho sir Dudlaj. „Zastavil jsem přesun lidí tam a zpátky v čase. Žádné další změny! Ty nackapisti se můžou objevit znova, pokud začnem zase s něčím hýbat. Kdo ví. Možná že má Hitler ještě jeden mozek — a ten číhá třeba někde tady, v galaxii!"

Časová brána zablikala.

„Tak dobře," prohodil Bgr, „ale za zkoušku to stálo. Fajn. Každopádně je prima se s váma napít, pánové, když máme dočasný příměří."

Pokračovali v legráckách a přemílání společně prožitých dobrodružství, zatímco Bill usrkával svoji limonádu a přemýšlel. Problém byl v tom, že když život není blbost a blbost je to, co nás provází celým životem, tak kam teda odsud směřujeme? Ta rovnice, kterou vymyslel, byla skvělá a správná a taky bylo fajn být superinteligentní. Ale k čemu to je?

Po pravdě řečeno, čím víc o tom z hlediska své inteligence přemýšlel, tím ponuřejší, mrazivější a odpornější mu připadal tenhle odporný vesmír!

A nejen to. Vzdělání z něj zcela jednoznačně udělalo neurotika. Konec konců, když je někdo hloupej, tak má míň starostí. Všechno, co Billa předtím zajímalo bylo, v první řadě jak zůstat na živu, a potom ještě možná otázka, kde sežene další pivo.

To bylo velmi výmluvné. Jak jednoduchý to byl život!

Najednou si Bill uvědomil, že má půllitr plný piva přímo pod nosem. Vůně kvasinek a sladu. To už bylo i na něj skoro moc. Podíval se nahoru a uviděl usmívající se obličej strýčka Nancy.

„Co to je?" zeptal se Bill.

„Ale di, Bille. Jedno ti neublíží. Užij si trochu. Kazíš večírek!"

„Ne!" prohlásil Bill. „Ta limonáda stačí. Potřebuji nějakou povznášející konverzaci. Pojďme si povídat o literatuře, strýčku Nancy. Nebo třeba o filosofii. Myslím, že —"

Rozruch za dveřmi ho zmátl. Jako jeden muž se Bill a jeho společníci otočili a uviděli skupinu vojáků, kteří na sobě neměli dámské šaty a napochodovali do lokálu. V jejich čele nebyl nikdo jiný než J. Edgar Insufledor, který měl na sobě plášť do deště.

„Bille!" zahulákal svým strašným a skřípavým hlasem šéf Galaktického úřadu pro vyšetřování. „Bille! Tvoje zpráva je nedostatečná! Poslání splněno? Co tohle znamená? A kde je Elliot Methadrine?"

„Chá chá, ty stará hloupá huso!" pištěl Elliot—Bgr a mírně opilý poskakoval sem tam. „Já, Čingr Bgr, jsem byl celou dobu Elliot Methadrine!" Bgr na něj udělal dlouhý nos a vyplázl jazyk. Celý bar mu nadšeně tleskal.

„Cože?" zaburácel rozzuřený a zrudlý výkonný ředitel. „A kdo je tenhle podezřele vypadající chlap?"

Zíral na sira Dudlaje.

„Pane, vaše poznámky jsou nemístné. Měl byste se nad nimi znovu zamyslet. Nebo —".

„Nebo co? Ty mě budeš kritizovat? Možná že jsi převlečenej Čingr." Zíral kolem sebe a pak sebou polekaně trhnul. „V zásadě — pane bože! Knihy! Jen se podívejte na všechny ty knihy tady... vy jste všichni kompopáci, že jo?

Vojáci, zavřete je všechny! A spalte ty knihy! Okamžitě! Bille, svlíkni si ty pitomý šaty a pomoz jim. A já ti snížím trest na měsíc samovazby!"

Bill si povzdechl. Podíval se na svoje kamarády. A pak se podíval na vojáky a na výkonného ředitele J. Edgara Insufledora.

V pouzdře zavěšeném na stehně nahmatal svou novou, pečlivě naolejovanou pistoli, palcem otočil spouští do polohy nejsmrtelnější žár a vytasil ji.

„Nedělej to, Bille!" radil mu sir Dudlaj. „Insufledor se samozřejmě dá obětovat, ale nikdy si neodpustíš ty ostatní vojáky. Mám lepší nápad!"

Sir Dudlaj vybuchl, rozpínal se a energeticky zářil dokud se časová brána nedotkla stropu. Vyděšení vojáci do něj pálili jednu dávku za druhou, ale on se jen smál a vstřebával energii výstřelů. Stále rostl.

Pak uhodil!

Vyšlehl oslepující záblesk světla, a než se znova rozkoukali, byla časová brána pryč. A spolu s ní i Insufledor a všichni jeho vojáci.

Bill si povzdechl. „Byla to stará dobrá časová brána, to teda sir Dudlaj byl. Pojďme se napít na jeho zdraví!"

Jeho podvědomí rozhodlo za něj. Žíznivě se naklonil, popadl velký tuplák piva a třemi mocnými doušky ho vyprázdnil.

Alkohol - po více než dvou letech prohibice — ho udeřil do hlavy jako zasmrádlá ponožka s olověnou trubkou uvnitř.

„Nová koruna smyslu života," prohlásil. Ve skutečnosti huhňal. „Život možná není blbost, ale má k tomu zatraceně blízko!" Pak postavil před sebe prázdnou sklenici. „Dejnalejmidalší, Nancy!"

„Jasná věc, Bille!" oznámil mu strýček Nancy. „Už se nese!"

„Hej, kámo!" hulákal jeho ušní implantát přesto, že ho nezapnul. „Co se stalo šéfíkovi Dé?"

Bill si povzdechl. „Totéž, co se za chvíli stane tobě. Sire Dudlaji, ať jste kde jste — slyšíte mě? Myslíte, že byste si mohl odnést tenhle implantát jako ty ostatní?"

Ve vzduchu se objevila kartička, která se snesla na stůl.

Bylo na ní napsáno: Žádný problém, Bille. Bav se!

Billovi trochu cinklo v uchu a zabolelo ho tam a implantát byl pryč.

„Gé — Bille, tak jsme tu zůstali jen ty a já. Dáme si poslední skleničku, a pak půjdu. Válka je peklo!" Bgr dopil svou sklenici.

Bill mu celý šťastný odpověděl tím, že vypil další tuplák piva. A jak se v něm rozléval alkohol, opět se v něm rozhostila příjemná opilost a zapomnění.

Objednal si další pivo a položil na barpult svou neobyčejnou nohu.

„Víš, Nancy," řekl Bill.

„Copak, Bille?" zeptal se strýček Nancy, který mu přinášel další pivo a odhadoval, kolik jich ještě bude.

„Přes to všechno to néni tak vošklivá noha. Víš, mám ten dojem, že každej voják by měl bejt pyšnej na svoje nohy bez vohledu na to, jaký sou!"

„Dyby ses mě ptal, tak ti řeknu, že je to proklatě hezká noha, Bille!" odpověděl mu strýček Nancy.

„Joj!" Bill upíjel z čerstvě natočeného tupláku, jehož obsah se v něm pomalu ztrácel. Trvalo mu něco přes minutu, než v něm zmizely dvě císařské pinty piva, které se vešly do tupláku. „Mimochodem, pánové!" prohlásil. „Před chvílí jsem vám vykládal něco vo smyslu života — a vo svým vlastním životě, ale už si přesně nepamatuju, co to bylo."

„Úplně jednoduchý kámo, říkals, že život není blbost!"

„To jsi říkal, Bille!" ozval se Bgr ode dveří. „Dává to smysl, nebo ne? Uvidíme se!"

„Jsi dovopravdy Čingr a já budu konat svou povinnost!" zaburácel Bill a šátral po pistoli. Ale ve dveřích bylo prázdno. Povzdechl si a řekl to, co jednou — pokud bude žít tak dlouho — bude napsáno na jeho náhrobku.

„Barmane! Dám si ještě jednu!"